̓ΟΡΘΌΔΟΞΟΣ ΤΎΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΊΑ ἜΚΔΟΣΙΣ ΤΗ͂Σ ΠΑΝΕΛΛΗΝΊΟΥ ̓ΟΡΘΟΔΌΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053 — PRESS POST X+7 — ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015 Δ΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ, Τῶν Ἁγίων Ἀββάδων τῶν ἐν τῇ Ἱ. Μ. τοῦ Ἁγ. Σάββα ἀναιρεθέντων, Μύρωνος νεομάρτυρος ἐκ Κρήτης — ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2062

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος κλῆρος καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις*

*Τοῦ **πρωτοπρ. π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ,** Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

ΕΝΑ ΑΠΟ τὰ φοβερότερα ἀνοσιουργήματα στὸ χῶρο τῆς Ἱστορίας-αὐτόχρημα ἀναιρετικὸ τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης- εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ ἑρμηνεία καὶ χρήση τῶν ἱστορικῶν δεδομένων. Τότε ὁ Ἱστορικὸς δὲν κάνει ἐπιστήμη (ἀπροκατάληπτη δηλαδὴ καὶ ἐλεύθερη ἔρευνα), ἀλλὰ πολιτική. Ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, πρωταρχικῆς γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ σημασίας, ποὺ δεινοπαθεῖ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἰδεολογικοποιημένη ἱστορία, εἶναι τὸ 1821, ἡ Μεγάλη Ἐπανάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ὁ ἀληθινὸς χαρακτήρας της.

Μιὰ ὁμάδα ἐρευνητῶν προσεγγίζουν τὸ '21 μὲ ἕνα πνεῦμα ἀμφισβητήσεως καὶ διάθεση ἀπορριπτικὴ γιὰ κοινωνικὲς ὁμάδες, ποὺ καταλέγονται στοὺς συντελεστές του. Γι' αὐτοὺς τὸ '21 εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. 2, 34) καὶ ζητοῦν τὴν ἀπομύθευσή του, στὰ πλαίσια τοῦ γνωστοῦ αἰτήματος «νὰ ξαναγραφεῖ ἡ ἱστορία». Διατυπώθηκαν μάλιστα θέσεις, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται αὐτούσιες ἀπὸ τοὺς συνεχιστές τους, ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀνεύθυνης (ὑπάρχει καὶ τέτοια) δημοσιογραφίας. Κυρίως πολεμεῖται ἡ θέση τοῦ "ἀνωτέρου" (λεγομένου) Κλήρου στὸν Ἀγώνα καὶ ἀμφισβητεῖται γενικότερα ὁ ρόλος τοῦ Ράσου σ' αὐτόν. Ἐπισημαίνονται προδοσίες, χαρακτηρίζονται προδότες, ἐλέγχονται συμπεριφορές, ἀμφισβητεῖται ἡ προσφορά. Τὰ «ἐπιχειρήματα» ὅμως περιορίζονται συνήθως σὲ ἀνέρειστες γενικεύσεις ἢ γλωσσικὰ πυροτεχνήματα χωρὶς τεκμηρίωση. Ἡ ἰδεολογικοποιημένη αὐτὴ «ἱστορικὴ ἑρμηνεία» ἀναπαράγεται, συνεχῶς, καὶ παρασύρει τοὺς ἀδύνατους καὶ ἀνίκανους νὰ ἐπιχειρήσουν αὐτοδιαπιστώσεις. Ἰδιαίτερα δὲ στὸ χῶρο τῆς παιδείας τὸ θύμα παρόμοιων ἰδεολογημάτων εἶναι ἡ Νεολαία, ποὺ ὁδηγεῖται στὴν ἀμφισβήτηση καὶ τὴν ἄρνηση, πρὶν ἀκόμη γνωρίσει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ γενικὰ τοῦ Ράσου στὸν πανεθνικὸ Ἀγώνα τοῦ '21 ἦταν ἀδύνατη χωρὶς μία πολὺ δύσκολη αὐθυπέρβαση. Καὶ ἡ αὐθυπέρβαση αὐτὴ δὲν ἔχει σχέση, ὅπως θὰ δεχόταν ἡ ἀντικληρικὴ προπαγάνδα, μὲ κάποια ἐθελοδουλία ἢ ἀδιαφορία γιὰ τὸ Γένος. Ἀντίθετα, σχετιζόταν ἄμεσα μὲ τὴν γνήσια καὶ αὐθεντικὴ ἀποκατάστασή του, ποὺ ἦταν ἡ ἀνάσταση ὅλου τοῦ Ρωμαίϊκου, δηλαδὴ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ρωμανίας, μὲ τὴν παλαιὰ ἔκταση καὶ εὔκλειά της. Αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Πατροκοσμᾶς λέγοντας συχνά: "αὐτὸ μία μέρα θὰ γίνει ρωμαίϊκο".

Μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Ἀλ. Ὑψηλάντη θὰ ἀλλάξει αὐτὸς ὁ ρωμαίϊκος-οἰκουμενικὸς στόχος τοῦ Ρήγα καὶ τῶν Κολλυβάδων, ποὺ ἦταν ὁ στόχος τῆς Ἐθναρχίας. Ἀπὸ τὴ μεγαλοϊδεατικὴ ἰδεολογία τοῦ Γένους, θὰ ἐνταχθεῖ ὁ Ἀγώνας στὸ πλαίσιο τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ κατάντημα νὰ ζητοῦμεν καὶ δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν

Η ΣΧΕΔΙΑΖΟΜΕΝΗ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΘΑ ΑΤΙΜΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ;

Αἱ προειδοποιήσεις τοῦ ἁγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς ὅτι, ἐὰν συγκληθῇ Σύνοδος χωρὶς Ἁγιοπνευματικάς προϋποθέσεις, θὰ ἐπιφέρῃ μεγάλας πληγάς εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, φαίνεται πὼς δὲν εἰσακούονται. Ἡ νέα Σύνοδος θὰ ἀκυρώσῃ καὶ τὴν Ἁγίαν Γραφήν; Μὴ γένοιτο!

*Γράφει ὁ **Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Ἐ. Βολουδάκης,** Προϊστάμενος Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων*

Ἡ σχεδιαζομένη ἀπὸ ἐτῶν Πανορθόδοξος Σύνοδος προετοιμάζεται πυρετωδῶς τὰ τελευταῖα δύο χρόνια, παρὰ τὶς θεοπαράδοτες προειδοποιήσεις τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς περὶ τῶν τραυμάτων ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μία Σύνοδος Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι, στὴν συντριπτική τους πλειοψηφία εἴτε ὑπηρετοῦν πολιτικὲς σκοπιμότητες, γενόμενοι ὑποχείρια πολιτικῶν σχεδιασμῶν, εἴτε στεροῦνται καὶ στοιχειώδους ποιμαντικῆς διακρίσεως, θεολογικοῦ καταρτισμοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ἤδη, μάλιστα, ἡ Σύνοδος αὐτὴ προσδιορίσθηκε, γιὰ νὰ διεξαχθῇ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 2016!

Φαίνεται πὼς οἱ προειδοποιήσεις τοῦ Θεοῦ διά τῶν ἁγίων Του δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς γιὰ τὰ νεκρωθέντα ἀπὸ τὸν κοσμικὸ θόρυβο ὦτα μας καὶ γι' αὐτὸ περισσότερο βέβαιο εἶναι νὰ περιμένουμε Παγκόσμιο Πόλεμο, παρὰ Πανορθόδοξο Σύνοδο!

Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται «ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ», μὲ τὰ προτεινόμενα πρὸς συζήτησιν θέματα τῆς μελλούσης αὐτῆς συνόδου, τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνο δὲν συμβάλλουν στὴν καλλιέργεια τοῦ ἤθους τῶν χριστιανῶν «πρὸς εὐσέβειαν» ἀλλὰ καὶ παροτρύνουν τοὺς πιστοὺς νὰ ἀρνηθοῦν, ἐκτὸς τῶν Ἁγίων καὶ αὐτὴν τὴν Ἁγία Γραφή!

Ἡ νέα ἀντιεκκλησιαστικὴ πρόταση πρὸς τὴν ἑτοιμαζομένη Σύνοδο μᾶς γνωστοποιήθηκε πρὶν λίγες ἡμέρες, στὶς 9 Μαρτίου 2015, μὲ ἄρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφεὶμ(Κυκκώτη) στὸ «Ἁγιορείτικο Βῆμα».

Μὲ τὸ ἄρθρο του αὐτὸ ὁ Σεβασμιώτατος, ἔντεχνα, ὡς ἐκφραστὴς μιᾶς τάχα πολυχρονίου ἀνάγκης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, ἀνασύρει ἄρθρο τοῦ 1920(!) τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Παγκυπρίου Ἱεροδιδασκαλίου, Ἀρχιμ. Μακαρίου Μαχαιριώτη, στὸ ὁποῖο εὐθέως ζητεῖται ἡ **...καθιέρωση(!) δευτέρου Γάμου τῶν Κληρικῶν καὶ ἡ τέλεση Γάμου ἀπὸ τοὺς ἤδη χειροτονηθέντας Κληρικούς!**

Τί νὰ πρωτοειπῇ κανεὶς μὲ τέτοιον καταιγισμὸ ἀντιχριστιανικῶν ἀπόψεων Ὀρθοδόξων Ἱερέων καὶ Ἱεραρχῶν; Μέχρι πρότινος γνωρίζαμε ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἔχει γράψει ὅτι μία Πανορθόδοξος Σύνοδος μπορεῖ νὰ ἀκυρώσῃ ἀποφάσεις ἀκόμη καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων(!), παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴ ὁμοφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀνανέωση τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος μᾶς προειδοποίησε ὅτι: **«Πᾶσα νέα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν θὰ εἶναι οὔτε Ἁγία οὔτε Οἰκουμενικὴ οὔτε ὀγδόη, ἐὰν πρωτίστως δὲν δεχθῇ τὰς προγενεστέρας Οἰκουμενικὰς καὶ ἀσαλεύτους ἀποφάσεις των»!** Τώρα, μὲ τὴν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε περὶ δευτέρου γάμου τῶν Κληρικῶν, παρὰ τὴν κατηγορηματικὴ προσταγὴ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, πληροφορούμεθα ὅτι ἡ μέλλουσα Σύνοδος θὰ ἀκυρώσῃ καὶ τὴν Ἁγία Γραφή!

Ἔχουμε ἐπίγνωση ὅτι ἡ φωνή μας εἶναι ἰσχνοτάτη καὶ δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες ποὺ σχεδιάζουν τὴν μελλοντικὴ Σύνοδο καί, πολὺ περισσότερο νὰ εἰσακουσθῇ. Ὡστόσο, ἔχουμε χρέος νὰ ὑπενθυμίσουμε στὸ εὐσεβὲς Ὀρθόδοξο Πλήρωμα τὴν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς πρὸς τὸν Γάμο καὶ τὴν Ἱερωσύνη, πρὸς καταρτισμὸν τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἐνσυνείδητο Ὀρθόδοξο Πλήρωμα (Κλῆρος καὶ Λαὸς) εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ φανερώση τὴν Κρίση τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὸ ἐὰν ἡ Σύνοδος εἶναι Ἁγία ἢ Λῃστρική.

Μὲ αὐτή, λοιπόν, τὴν προοπτικὴ ἀναπτύσσουμε τὸ θέμα, «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

* * *

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας θεωρεῖ τὸ μυστήριο τοῦ Γάμου ὡς τὴν σπουδαιότερη ὑπόθεση τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐπέλεξε τὴν ἔγγαμη ὁδό, τὴν σπουδαιότερη μετὰ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Καὶ αὐτό, γιατί ἂν ἡ μοναδικὴ καὶ ἀποκλειστικὴ σχέση δύο ἑτεροφύλων ἀνθρώπων καλλιεργηθῇ μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, πραγματοποιεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ ἐγγάμου ἀνθρώπου, δηλαδὴ νὰ ὁλοκληρώση τὴν προσωπικότητά του καὶ νὰ νοιώση, πραγματικὰ καὶ ὄχι μόνο συναισθηματικά, ριζωμένος στὸν Θεό. Γι' αὐτό, τὸ θέμα δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν εἶναι λελυμένο γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ δὲν συζητεῖται. Εἶναι ἱεροσυλία καὶ μόνη ἡ ἀπόπειρα συζητήσεως, ὅταν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΤΑΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Ἀδρανεῖς εἰς τήν δρομολογουμένην πολιτογράφησιν τῆς Νέας Ἐποχῆς;

*Τοῦ **π. Σαράντου Σαράντου,***
ἐφημ. Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

Μακαριώτατε,

Εὐλαβῶς ἀσπάζομαι τήν Δεξιάν Σας. Ἡ παροῦσα κυβέρνηση τοῦ κ. Ἀλέξη Τσίπρα, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν νομοθετικῶν καθηκόντων της θέλει νά τιμήσει ἤ νά τιμωρήσει τόν ἑλληνικό λαό, γιά τήν τιμή πού παρέσχε στό κόμμα του, φέρνοντας τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη (ΚτΠ);

Βέβαια ἡ συγκίνηση τοῦ πρωθυπουργοῦ κατά τήν πρώτη ὁμιλία του στήν ἑλληνική Βουλή, μᾶς συνεκίνησε, ὅταν τόνισε τήν ἀξία τῆς μακραίωνης ἱστορίας μας, τοῦ ὑψηλοῦ διαχρονικοῦ πολιτισμοῦ μας καί τῆς ὁλοζώντανης καί ἐκφραστικότατης γλώσσας μας. Ἔκανε μάλιστα ἰδιαιτέρα ἐντύπωση, ὅταν ἰσχυρίστηκε ὅτι οὔτε λέξη δέν πρέπει νά χαθεῖ ἀπό τό πλουσιώτατο δυναμικό τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Πράγματι, χωρίς τήν εἰδοποιό συνύφανση τῆς ἱστορίας μας, τῆς γλώσσας μας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας μέ τή ζωοποιό δύναμη τῆς ὀρθοδόξου θείας Χάριτος, δέν θά ἐπιζοῦσαν ἱστορία, γλῶσσα καί πολιτισμός μέχρι σήμερα, μετά ἀπό τόσους ἀπηνεῖς πολέμους καί διωγμούς ἀνά τούς αἰῶνες.

Καί τώρα, ἀνακοινώνει ἡ κυβέρνηση ὅτι βιάζεται νά φέρει τήν ΚτΠ γιά τό καλό τῶν πολιτῶν πού βρίσκονται στό ὅριο τῆς φτώχειας ἤ καί κάτω ἀπό αὐτό. Ἡ ΚτΠ θά πιστώνεται μέ 100€ τό μήνα γιά νά ἀγοράζουν οἱ φτωχοί μέ αὐτήν λίγες τροφές, γιά νά μή πεθάνουν ἀπό τήν πεῖνα καί μέ 150€ τό πολύ γιά ἐπιδότηση ἐνοικίου. Αὐτό μᾶς φαίνεται τραγικότερο, κρισιμότερο καί πιό ὑποτιμητικό γιά τόν Ἕλληνα πολίτη. Ταπεινῶς ἐκτιμοῦμε ὅτι ὁ λαός μας δέν ἔχει χάσει τελείως τό μυαλό του γιά νά πιστεύει τόσο ἀφελῶς, ὅτι μέ τήν ΚτΠ καί μετά ἀπό ἔξι χρόνια δεινῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, θά ἀντιμετωπισθεῖ σοβαρά καί ὑπεύθυνα ἡ φτώχεια του. Ποιά κρατική ὑπηρεσία ἀσχολήθηκε μέχρι τώρα μέ τή φτώχεια, μέ ποιό τρόπο καί μέ πόσα χρήματα θά ἀντιμετωπισθοῦν οἱ ἀδυσώπητες ἀνάγκες τοῦ λαοῦ;

Ἡ μέχρι τώρα φοροεισπρακτική τακτική πρός τόν ἕλληνα πολίτη ὑπῆρξε ἀνήλεη. Ἐπομένως μέσῳ τῆς Κάρτας, ὄχι μόνο θά ἐλέγχονται τά «παχυλά» εἰσοδήματα τοῦ δύστυχου ἕλληνα πολίτη, ἀλλά ἀμέσως θά ἀπορροφῶνται καί ὅσες ἐλάχιστες οἰκονομίες εἶναι κατατεθειμένες, γιά νά μή ὑπάρχει καμιά ἀνακούφιση. Θά ἀναμένονται μάλιστα οἱ ἀποδοχές, μισθός ἤ συνταξούλα τοῦ ἑπομένου μηνός, γιά νά ἀπορροφηθοῦν καί αὐτά, γιά νά ἀποπληρωθεῖ ὁ ΕΝΦΙΑ, ἀφοῦ δέν καταργεῖται ἄμεσα, ἀλλά ἐπιζητοῦνται ἀγωνιωδῶς ἔσοδα ἀπό τόν ἑλληνικό λαό, γιά νά μπορέσουμε νά πάρουμε τήν ἑπόμενη δόση ἀπό τούς Εὐρωπαίους. Θά μπεῖ τώρα ὁ ἕλληνας φορολογούμενος στή φορτανάλια τῆς Νέας Ἐποχῆς γιά νά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐφθάσαμεν «μετα-πατερικῶς καί εἰς τόν «ἀντι-παλαμισμόν»

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗΝ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ...

*Τοῦ **μοναχοῦ Σεραφείμ,** Ἱ. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου*

(2ον)

3. Ἡ ἀξία τῆς θεολογίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου καί τῶν Ἡσυχαστῶν

Ἡ θεολογία τοῦ Ἡσυχασμοῦ δέν συνιστᾷ λοιπόν καινοτομία οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἐξετάζεται κεχωρισμένως, ἀλλά εἶναι ἀπολύτως σύμφωνη μέ τήν πρό αὐτῆς θεολογία καί τήν διάκριση στόν Θεό τῆς ἀμεθέκτου οὐσίας Του καί τῆς μεθεκτῆς χάριτός Του (τῆς ἐνεργείας Του). Ὅπως ἔχει ἐπισημανθεῖ, ὁ Μέγας Βασίλειος, λόγου χάριν, πολύ πρωτύτερα *«προβάλλων τήν ὀντολογικήν καί γνωσιολογικήν σημασίαν τῆς διακρίσεως οὐσίας καί ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ [...] προσέφερε τήν βάσιν διά τήν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς περί οὐσίας καί ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ διδασκαλίας ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως»*[22]. Ὁ Παλαμᾶς δέν αὐτονομήθηκε οὔτε πρωτοτύπησε, θά ἦταν δέ μεγίστη ὕβρη γι' αὐτόν ἡ ἀπόδοση καινοτομίας στό ἔργο του, ἀλλά *«ὡς θεολόγος ἦτο ἁπλούστατα διερμηνεύς τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας [...] ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὑπῆρξε βαθύτατα ἐρριζωμένος ἐν τῇ παραδόσει»*[23], τήν ὁποίαν διέσωσε ἔναντι νέων προκλήσεων.

Σέ ἀντίθεση μέ τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ὁ ὁποῖος φαίνεται **νά προσδίδει μόνον ἠθικό περιεχόμενο στήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Μὲ πίστιν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀπετίναξαν τὸν ζυγὸν δουλείας.** *Τοῦ **μακαριστοῦ Μιχαὴλ Τσώλη.*** Σελ. 3
- **Οἱ Νεομάρτυρες ὡς ἀγωνισταὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Γένους.** *Τοῦ **Παύλου Ἀθ. Παλούκα,** Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.* Σελ. 4
- **Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Σύρου καὶ Δημητριάδος εἰς ἐκδήλωσιν Παπικῶν.** Σελ. 8
- **Ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη».** Σελ. 8
- **Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑβδομάδος τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων. Ἱερὰ Σύνοδος: Ὑψηλαὶ αἱ προσδοκίαι ἀπὸ τοὺς ἱεροσπουδαστάς.** Σελ. 8

Ἀκολουθοῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀρνοῦνται τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί μιλοῦν μόνο γιά δικαιώματα. Πιστεύουν ὅτι οἱ ἐντολές δυσκολεύουν τή ζωή καί ἐμποδίζουν τή δημιουργικότητα. Τίς ἐκλαμβάνουν ὡς ἐμπόδια πού πρέπει νά ἐκλείψουν, γιατί καταργοῦν τήν ἐλευθερία τους! Αὐτό, ὡστόσο, συμβαίνει μόνο στήν περίπτωση πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιλέγουν τό κακό, τό ἄδικο, τό ἰδιοτελές καί κάθε ἐγωιστική καί προκλητική ἐνέργεια. Ἀντίθετα, οἱ δίκαιοι, οἱ ταπεινοί, οἱ ἐργατικοί καί ἀγαθοεργοί δέχονται ὅτι οἱ ἐντολές, ὄχι μόνο δέν ἐμποδίζουν, ἀλλά ἀνοίγουν τό δρόμο, γιά νά προχωρήσουν ἐλεύθερα, δραστηριοποιούμενοι μέ ὅλες τους τίς δυνάμεις στά ἔργα πού ἐπιλέγουν καί ἀποφασίζουν νά πραγματοποιήσουν.

Τήν ἀλήθεια αὐτή οἱ κοσμικοί καί ἀδιάφοροι περί τήν πίστη προσπαθοῦν νά τήν ξεχάσουν, γιατί ἔχουν χάσει κάθε πνευματικό προσανατολισμό. Δέν τούς ἐνδιαφέρει πιά ἡ ἠθική καί ἡ δικαιοσύνη. Δέν νοιάζονται γιά τό κοινό καλό. Δέν θέλουν νά προσφέρουν. Μιλοῦν συνεχῶς γιά δικαιώματα, γιά συμφέροντα, γιά ἡδονές, γιά πλοῦτο, γιά δόξα, γιά ἐπιτυχίες κοσμικοῦ περιεχομένου. Αὐτούς τούς ἀνθρώπους εἶναι δύσκολο νά τούς μεταπείσεις, γιά νά ἀποδεχτοῦν καί νά τηρήσουν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσπάθεια βέβαια πρέπει νά γίνεται, παρόλο πού τά ἀποτελέσματα δέν πρόκειται νά φανοῦν γρήγορα.

Τό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι πολύ ἀρνητικό καί ἀπογοητεύει ἐκεῖνον πού θέλει νά συμβάλλει στή διόρθωση τῶν πραγμάτων. Εἶναι δύσκολο νά ἀνακόψεις τήν ὁρμή τῶν ὑδάτων σ' ἕνα φουσκωμένο χείμαρρο, μετά ἀπό ραγδαία βροχή. Ὑπάρχουν ὅμως καί διάφορα συγκλονιστικά γεγονότα στή ζωή, τά ὁποῖα ταρακουνοῦν τίς πωρωμένες καρδιές καί τίς μαλακώνουν. Τότε ὁ ἄνθρωπος συνέρχεται καί εἶναι πιθανό νά δεχτεῖ τήν ἀξία πού ἔχουν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ στήν προσωπική του ζωή, ἀλλά καί στή βελτίωση τῆς κοινωνίας γενικότερα.

Πάντως ἀντίσταση στό κακό καί ἄδικο, πού καθημερινά παρατηροῦμε, δέν μπορεῖ νά κάνει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ἠθικές ἀρχές καί ἡ πίστη του στό Θεό εἶναι ἄτονη ἕως ἀνύπαρκτη. Οἱ κοινωνικοί καί πνευματικοί ἀγῶνες προϋποθέτουν ἠθική θωράκιση καί ὑψηλά ὁράματα. Οἱ συμβιβασμοί μέ τόν κόσμο δέν ἔχουν τήν ἀναγκαία ψυχική δύναμη, γιά νά πρωτοστατήσουν σέ εὐγενικούς ἀγῶνες.

Εἶναι μεγάλη ἡ ἔλλειψη ἠθικῶν ἀνθρώπων στίς μέρες μας. Ἀκόμα καί στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί ἡ κοινωνία μας μοιάζει μέ ἀποπνικτικό τέλμα, ἀπό τό ὁποῖο ἀκούγονται μόνο κοασμοί βατράχων... Κάτι πρέπει νά γίνει. Πῶς θά γίνει ὅμως; Χρειάζονται ἀποφασιστικοί καί δυναμικοί ἄνθρωποι, μέ ἠθικές ἀξίες καί ὁράματα.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 25ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Βημόθυρον 13ου αἰῶνος, Ἱ. Μ. Ἁγ. Αἰκατερίνης Σινᾶ.

Πενταετές μνημόσυνον τοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη

40/νθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου Ζερβοῦ

Τό Σάββατον 28ην Μαρτίου ἐ.ἔ εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου μετά τήν θείαν Λειτουργίαν θά τελεσθῇ τό πενταετές μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί πνευματικοῦ προϊσταμένου τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» καί τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», καθὼς καὶ τὸ 40νθήμερον μνημόσυνον τοῦ προσφιλοῦς μας ἀδελφοῦ Γεωργίου Ζερβοῦ, Διευθυντοῦ Συντάξεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Ἐπίσης ἡ οἰκογένειά του θὰ τελέσῃ τὸ 40νθήμερον μνημόσυνόν του εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης Νέας Φιλαδελφείας τὴν Κυριακὴν 29ην Μαρτίου.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

«Κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν»

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,** Θεολόγου*

Ὁ πάνσοφος καί παντοδύναμος καί πανάγαθος Τριαδικός Θεός, εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, «ὁρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων». Τήν τελευταία χρονική περίοδο - τήν 6η ἡμέρα, ὅπως τήν ὀνομάζει ἡ Παλαιά Διαθήκη - δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος σ' ὅλο του τό μεγαλεῖο. «Εἶπεν ὁ Θεός, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν» (Γεν Α΄ 26).

Σχολιάζοντας τίς δυό λέξεις ὁ Δημ. Τσελεγγίδης, δογματικός θεολόγος καί Καθηγητής Πανεπιστημίου, γράφει: «Σύμφωνα μέ τήν θεολογική ἀνθρωπολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τή πτώση τοῦ προγονικοῦ ζεύγους, ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τό "καθ' ὁμοίωσιν", διατήρησε ὅμως τό "κατ' εἰκόνα", ἀμαυρωμενο ἀπό τήν προπατορική ἁμαρτία. Τό "κατ' εἰκόνα", παρά τήν ἀμαύρωσή του, δέν καταστρέφεται ποτέ ἀπό τήν ὁποιαδήποτε ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου... Μέ τό Βάπτισμα καθαρίζεται καί ἐξυγιαίνεται... Μέ τίς ἁμαρτίες ὅμως μετά τό Βάπτισμα, ὁ πιστός ἀπενεργοποιεῖ τό "καθ' ὁμοίωσιν" καί συσκοτίζει τό "κατ' εἰκόνα"».

Ἔρχεται λοιπόν ἡ Ἐκκλησία - σάν σταθμός πρώτων βοηθειῶν - νά προλάβει, ἀλλά καί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΝΑ ΔΙΑΦΥΛΑΞΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Διακυβεύεται ἡ πίστις ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ οἰκουμενισμοῦ

*Τοῦ **μοναχοῦ Νικολάου,** Ἁγιορείτου*

Η ΕΙΣΟΔΟΣ στὴ Μ. Τεσσαρακοστὴ μᾶς καλεῖ ἐπάνω ἀπ' ὅλα γιὰ ἐξομολόγηση καὶ μετάνοια. Ἀλλὰ ὅταν ἡ πίστη μας κινδυνεύει, ἀπὸ τὰ πυκνὰ καὶ μαῦρα οἰκουμενιστικὰ σύννεφα, ἡ ἐξομολόγηση ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ὅσα παράνομα γίνονται στὸ χῶρο τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας, ἀπὸ τὶς συχνὲς παράνομες καὶ προκλητικὲς συμπροσευχὲς τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς. Σὰν ἐξομολόγηση ἀναφέρουμε ὅτι μικρὴ μερίδα ρασοφόρων πατέρων ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ συμπροσευχὲς αὐτὲς γίνονται, διότι ὁ Πατριάρχης δέχεται πιέσεις ἀπὸ τὸ παρασκήνιο, ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι τὶς κάνει γιὰ λόγους πολιτικῆς, καὶ ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι αὐτὰ ἐγίνοντο καὶ παλαιότερα.

Σὲ αὐτὲς τὶς προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις ἡ ἀπάντησή μας εἶναι ἡ ἑξῆς. Πρῶτον σὲ ὅλο τὸ διαρρεῦσαν χριστιανικὸ παρελθόν, οἱ Νεομάρτυρες, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογητές, οἱ Ἱεράρχες, οἱ Ὅσιοι, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Δίκαιοι καὶ οἱ Προφῆται, ἐδέχοντο ἀφόρητες πιέσεις, ἀπὸ τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΊΔΕΣ ΤΟΥ̃ ̓ΟΡΘΟΔΌΞΟΥ ΤΎΠΟΥ

Ἡ ἀποθέωσις τῆς διαφορετικότητος*

*Τοῦ **κ. Παύλου Σαββίδη,** θεολόγου*

(2ον)

Ἀπειλή ἐναντίον τοῦ πολιτισμοῦ

Ἀποτελεῖ ἀναντίλεκτη δογματικὴ ἀλλὰ καὶ ἠθικὴ ἀλήθεια, ὅτι οἱ περισσότεροι, ἔστω καὶ ὑψηλοὶ πολιτισμοί, καταβαραθρώθηκαν ἀπὸ τὴν ὀξυκορύφωση τῆς ἀνηθικότητας τῶν σοδομικῶν, ἐκφυλιστικῶν, καὶ ὄχι μόνον, ἁμαρτημάτων, ποὺ κατέτρωγαν ἄσπλαγχνα τὰ σπλάγχνα τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ καὶ τῆς καταρράκωσης, τῆς ἀξιοπρέπειας, τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ γενικότερα.

Μήπως καὶ σήμερα ἡ «ἰδιοτροπία» τῆς ἱστορίας ἐπαναλαμβάνεται μὲ τὶς ἀντίστοιχες ὀδυνηρὲς συνέπειες;

Πολλὲς πρόσφατες ἔρευνες ἔχουν ἐπιβεβαιώσει ὅτι οἱ Ὁ/φιλοι παρουσιάζουν πολὺ συχνότερα κατάθλιψη, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας, γενικευμένη ἀγχώδη ταραχή, διαταραχὴ διαγωγῆς, χρήση οὐσιῶν καὶ ἀλκοολισμό... Ἡ νόσηση μὲ AIDS προσθέτει σημαντικὰ ψυχιατρικὰ καὶ νευρολογικὰ προβλήματα.

Τέσσερα ἐνήλικα παιδιὰ Ὁ/λων γονέων-ποὺ ἐνεργοῦν ὡς κουαρτέτο τῆς ἀλήθειας-ἔχουν ὑποβάλει τὶς ἔνορκες καταθέσεις τους στὸ 5ο Ἐφετεῖο τῶν ΗΠΑ ὅπου δηλώνουν τὴν ἀντίθεσή τους στοὺς «γάμους» ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου μὲ ἀρκετὰ νὰ λένε ὅτι «τὸ νὰ μεγαλώνεις σὲ μία «οἰκογένεια οὐράνιου τόξου» δὲν εἶναι φυσιολογικὸ οὔτε εὐχάριστο»!

«Ἡ ἀδελφή τοῦ Θανάτου»

Μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ὁ διάσημος χορευτὴς Ροῦντολφ Νουρέγιεφ δὲν ἔπαψε διαρκῶς νὰ σκέφτεται τὴν ἀβάσταχτη μοῖρα τῶν «γαλάζιων», τὴν ἀβάσταχτη δική του μοῖρα. Ὁ πρίγκιπας τοῦ χοροῦ, ὁ βασιλιὰς τῆς μοναξιᾶς, κατάλαβε τὸ μέγεθος τῆς τραγικότητας τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ ἔρωτα, ὅταν ἐπισκέφτηκε στὸ γηροκομεῖο ἕνα φίλο του γκέϊ. Τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ἐκεῖνος χαράχτηκαν βαθιὰ μέσα του καὶ τοῦ ἄφησαν τὴν πιὸ στυφὴ γεύση τοῦ ἀπαγορευμένου ἔρωτα.

«Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι τραγική. Ἰδιότροπη, ἐπισφαλὴς καὶ εὐμετάβλητη. Δὲν ἔχει μέλλον, δὲν ἔχει παιδιά. Μοιάζει μὲ ἄκαρπη συκιά. Εἶναι ἡ ἀδελφή τοῦ θανάτου. Αὐτὸ τὸ ἀναπόφευκτο εἶναι ποὺ καθορίζει τὴν οὐσία της, τὶς διαθέσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος της. Αὐτὸ τὸ δένδρο φυτρώνει στὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν αὐτοκαταστροφή. Ὅ,τι ἀγγίζουμε μὲ τὰ χείλη μας καὶ τὰ χέρια μας,ὅλα γεννᾶνε σήψη καὶ θάνατο. Οἱ "γαλάζιοι" δὲν μποροῦν νὰ νιώσουν τὴν εὐτυχία, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας εἶναι γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους παιδιά, παιδικὸ κλάμα, παιδικὴ ἀγνότητα. Σὰν νὰ εἴμαστε γεννημένοι ἄκαρποι, ἐμεῖς ὑποδυόμαστε τὸν ἑαυτό μας καὶ ἐρωτευόμαστε ἐγωιστὲς ἴδιους μὲ ἐμᾶς...». (Πηγὴ Alopsis.gr)

Καὶ νὰ σκεφτεῖ κανείς ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι αὐτοαποκαλοῦνται gays, ποὺ σημαίνει εὔθυμοι! Πόση εὐθυμία μπορεῖ ἄραγε νὰ προκαλέσει ἡ κατάφωρη παραβίαση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ; ... Ὅση καὶ ὁ Θάνατος...

Κατακλείνουμε τὴν παράγραφό μας μὲ τὴν πολὺ εὔστοχη παρατήρηση: «Οἱ ἡγέτες τοῦ δυτικοῦ κόσμου μοιάζουν νὰ συναγωνίζονται ποιὸς θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ προδώσει πιὸ πολὺ τὴ χώρα του, τὸ ἔθνος του, τὸ λαό του. Ποτὲ στὴν ἱστορία δὲν ὑπῆρχαν ἡγέτες τόσο συνένοχοι στὴν καταστροφὴ τῆς ἱστορίας, τῶν παραδόσεων, τῆς κουλτούρας, καὶ τῆς ταυτότητας τοῦ λαοῦ τους. Οἱ ἡγέτες τῆς χώρας μας εἶναι σίγουρα, στὶς πρῶτες θέσεις»!

Ἐπιστρέφομεν εἰς τήν ἑλληνικὴν καὶ δυστυχῶς ὀδυνηρὰν πραγματικότητα

Τὴν ἐπέκταση τοῦ Συμφώνου Συμβίωσης καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια προβλέπει μεταξὺ ἄλλων τὸ νέο ὑπὸ διαμόρφωση οἰκογενειακὸ δίκαιο σύμφωνα μὲ τὴν εἰσηγητικὴ ἔκθεση τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης πρὸς τὴν νομοπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπή, ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ χώρα μας ἔχει ἤδη καταδικαστεῖ μία φορά ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ κάθεται ἐκ νέου στὸ ἑδώλιο.

Ὡστόσο, ἀντίθετος στὴν θεσμοθέτηση τοῦ γάμου γιὰ τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια ἐμφανίστηκε ὁ ἴδιος ὁ πρώην ὑπουργὸς Χαράλαμπος Ἀθανασίου, τονίζοντας ὅτι τὸ ἀπαγορεύει καὶ ἡ σύμβαση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

«Δὲν τὸ συζητῶ, δὲν τὸ διανοοῦμαι. Ἐξάλλου καὶ ἡ σύμβαση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τὸ ἀπαγορεύει. Ὅταν μιλάει γιὰ γάμο μιλάει γιὰ ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Εἴμαστε μία χώρα ἡ ὁποία σέβεται τὶς παραδόσεις, σέβεται τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτραπεῖ τουλάχιστον μὲ αὐτὴ τὴν κυβέρνηση καὶ μὲ αὐτὴ τὴν ὑπουργία ὁ γάμος», δήλωσε ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, μιλώντας στὸ Mega, ἐνῷ γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης ἐξήγησε πὼς πρέπει νὰ ἐξεταστοῦν οἱ συνέπειες ἀπὸ τὴν υἱοθέτησή του.

(Τμῆμα εἰδήσεων defencenet.gr)

(Agioritikovima.gr. Σάββατο 15 No-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καί ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου του

Ἡ Δ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη σὲ μία μεγάλη ἀσκητική, πατερικὴ καὶ πνευματικὴ μορφὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, στὸν ἅγιο Ἰωάννη, τὸν συγγραφέα τοῦ περίφημου βιβλίου τῆς «Κλίμακος». Ἡ προβολὴ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἄνδρα κατὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ κρίθηκε ἐπιβεβλημένη ἀπὸ τοὺς Πατέρες. Τὸ περίφημο σύγγραμμά του, θεωρήθηκε ὡς ἐξαιρετικὸ μέσο πνευματικῆς καθοδήγησης γιὰ τοὺς ἀγωνιζόμενους πιστούς. Ἡ «Κλῖμαξ», ὡς νοητὴ σκάλα, ἀνεβάζει κλιμακωτὰ τὸν ἀσκούμενο ἄνθρωπο στὴν κορυφὴ τῶν ἀρετῶν. Περιέχει τριάντα λόγους σὲ ἀντίστοιχες ἀρετές. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀποδεικνύεται βαθύτατος γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ὅταν ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας ἦταν ἄγνωστη καὶ ὡς ἔννοια. Μὲ θαυμαστὸ τρόπο, ἀνατέμνει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐντοπίσει τὶς ἁμαρτωλὲς ἕξεις της καὶ τὶς καταβολές, ὥστε νὰ τὴν θεραπεύσει καὶ νὰ τὴ θωρακίσει ἀπὸ τὴν ψυχοκτόνο δράση τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ. Γνωρίζει πὼς στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ ὑπάρχουν βαθμίδες κάθαρσης ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ἐπίσης βαθμίδες ἀπόκτησης τῶν ἀρετῶν. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἱεραρχεῖ μὲ καταπληκτικὸ τρόπο τὴν κάθαρση καὶ τὴν ἀπόκτηση ἀρετῶν, ὥστε νὰ γίνεται μὲ τὸν πλέον ἐνδεδειγμένο τρόπο. Καλούμαστε λοιπὸν νὰ ἐντάξουμε αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο στὸν ἀγῶνα μας, καὶ τὴν ἀνάγνωση τῆς «Κλίμακος», ὡς τὸν κατ᾽ ἐξοχὴν ὁδηγό μας γιὰ τὴν πνευματική μας πρόοδο!

Παραλήρημα ἀθεϊστικοῦ παραλογισμοῦ!

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ κάναμε λόγο γιὰ τὴν χωρὶς ἦθος ἐπιστήμη, ἂς δοῦμε σὲ ποιὰ κατάπτωση φτάνει, ὅταν συνδέεται μὲ τὴν ἀθεΐα: «Ὁ διεθνοῦς φήμης φυσικὸς Stephen Hawking δήλωσε ὅτι δὲν πιστεύει στὸ Θεό, πιστεύει ὅμως ὅτι τὸ ταξίδι στὸ διάστημα προσφέρει τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους. […] Ὁ δημοσιογράφος τὸν ρώτησε γιὰ τὶς δύο αὐτὲς δηλώσεις του γιὰ τὸν Θεὸ καὶ ὁ Stephen Hawking ἀπάντησε: "Πρὶν κατανοήσουμε τὴν ἐπιστήμη εἶναι φυσικὸ νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸ σύμπαν. Τώρα ὅμως ἡ ἐπιστήμη μᾶς προσφέρει μία πειστικὴ ἐξήγηση. Αὐτὸ ποὺ ἐννοοῦσα γιὰ τὸ μυαλὸ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅτι ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ γνωρίζουμε τὰ πάντα ποὺ ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ ξέρει, ἐὰν ὑπῆρχε ὁ Θεός, ποὺ δὲν ὑπάρχει. Εἶμαι ἄθεος"» (ἱστολ. alfavita.gr)! Ὁ ἀξιολύπητος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἐδῶ καὶ χρόνια σὲ ἀπόλυτη παραλυσία, ἀντὶ νὰ συνειδητοποιήσει τὴν μικρότητά του καὶ τὴν σχετικότητά του, ἐπαίρεται ἑωσφορικά, ὅτι δῆθεν, μέσῳ τῆς ἐπιστήμης «ἀνακάλυψε» τὴν ἀνυπαρξία τοῦ Θεοῦ! Ἐπαίρεται ὁ δυστυχὴς ὅτι διά τῆς ἐπιστήμης «γνωρίζουμε τὰ πάντα ποὺ ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ ξέρει»! Καὶ ἐνῷ ἀρνεῖται τὴν αἰτία τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ὁ Θεός, «πιστεύει» στὴν «ἀθανασία τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους»! Ἀπόλυτη δαιμονικὴ ἔπαρση! Τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: ἡ ἀθεΐα εἶναι δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως παραλογισμός!

Ὁ Πάπας μοιράζει ξένας ὀμπρέλλας καὶ κουρεύει δωρεὰν τοὺς πτωχούς!

ΑΛΛΟ καὶ τοῦτο: ὁ «ἀλάθητος» κάνει «μνημόσυνα μὲ ξένα κόλλυβα». Μοιράζει ὀμπρέλλες στοὺς ἄστεγους, τὶς ὁποῖες ξεχνοῦν οἱ πολυάριθμοι τουρίστες στὸ Βατικανό! Δεῖτε τὴν πρωτοφανῆ «φιλάνθρωπη» καὶ συνάμα σπαρταριστικὴ εἴδηση: «Ὁ ἀσυνήθιστα βροχερὸς καιρὸς ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα ὤθησε τὸν πάπα Φραγκίσκο νὰ λάβει μία ἀναπάντεχη ἀπόφαση, γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς ἄστεγους τῆς Ρώμης: ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοὺς μοιράσουν τίς... ὀμπρέλλες ποὺ ἔχουν ξεχάσει στὸ Βατικανὸ ἀφηρημένοι τουρίστες. Σὲ ἀνακοίνωσή του τὸ Βατικανὸ ἀνέφερε ὅτι ὁλοκληρώθηκαν οἱ ἐργασίες στὶς νέες ἐγκαταστάσεις, στὴν Πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅπου οἱ ἄστεγοι θὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ντουζιέρες καὶ τουαλέτες ἐνῷ μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα θὰ κουρεύονται καὶ θὰ ξυρίζονται δωρεάν. Οἱ ἐγκαταστάσεις αὐτὲς πρόκειται νὰ λειτουργήσουν πολὺ σύντομα» (Ἱστολ. Τὰ Νέα)! Τελικὰ ἡ ὑποκρισία τοῦ ἰησουίτη «ἀλάθητου» δὲν «παίζεται». Ἀντὶ νὰ ἀνοίξει τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ (συνήθως) ἄνομου πλουτισμοῦ της ἡ «Ἁγία Ἕδρα», τὰ «ἱερὰ ταμεῖα» τῆς «Τράπεζας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ὅπως βλάσφημα ὀνομάζεται ἡ τράπεζα τοῦ κρατικοῦ δείγματος, καὶ νὰ ἀνακουφίσει τοὺς φτωχούς, ξεφορτώνεται τὶς ὀμπρέλλες τῶν ξεχασιάρικων τουριστῶν, «βαπτίζοντάς» την ὡς ...φιλανθρωπία! Κάνει ἐπίσης «φιλανθρωπία», ἀνοίγοντας τὶς «ἱερὲς» τουαλέτες καὶ κουρεύοντας καὶ ξυρίζοντας «τζάμπα» τοὺς φτωχούς! Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλάνθρωπο» πρόσωπο τοῦ κ. Φραγκίσκου, δυστυχῶς ὑποκριτικό.

Ὁ Πάπας (καὶ) ὑπὲρ τῆς οἰκογενειακῆς βίας!

Η «ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ» ζεῖ καὶ βασιλεύει στὴν ψυχὴ τοῦ «ἀλάθητου»! Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ζητᾶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς νὰ δέρνουν τὰ παιδιά τους, ὅταν πρόκειται νὰ τὰ συνετίσουν! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Σφοδρὲς εἶναι σήμερα οἱ ἐπικρίσεις, κυρίως ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ τὴ Βρετανία, μετὰ τὴ δήλωση τοῦ πάπα Φραγκίσκου, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι ἕνας πατέρας μπορεῖ νὰ χτυπήσει τὸ παιδί του, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσει. "Ἕνας καλὸς πατέρας ξέρει νὰ ἔχει ὑπομονὴ καὶ νὰ συγχωρεῖ, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ νὰ σωφρονίζει μὲ αὐστηρότητα. Δὲν εἶναι οὔτε ἀδύναμος οὔτε πολὺ ἐπιεικὴς οὔτε συναισθηματικός", δήλωσε ὁ πάπας τὴν Τετάρτη στὸ ἑβδομαδιαῖο διάγγελμά του ἀπὸ τὸ Βατικανό, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν ρόλο τοῦ πατέρα στὴν οἰκογένεια. Ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ κείμενο, ποὺ εἶχε προετοιμάσει, ὅπως κάνει συχνά, ὁ πάπας εἶχε προσθέσει: "Μία φορὰ σὲ μία λειτουργία ἄκουσα ἕνα πατέρα νὰ λέει: "Μερικὲς φορὲς χτυπῶ λίγο τὰ παιδιά μου, ἀλλὰ ποτὲ στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ μὴ τὰ ταπεινώσω". Αὐτὸ εἶναι καλό, ὁ πατέρας ἔχει αἴσθηση τῆς ἀξιοπρέπειας. Πρέπει νὰ τιμωρεῖ καὶ νὰ τὸ κάνει μὲ δίκαιο τρόπο» (ἱστολ. Τροκτικό 2). Δὲν χωρᾶ ἀμφιβολία ὅτι «βρικολάκιασε» ἡ ἐγκληματικὴ «Ἱερὰ Ἐξέταση» στὴν ψυχὴ τοῦ ἰησουίτη πάπα, ἡ ὁποία «ἔφαγε» ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, γιὰ «συνετισμό»! Ἰδοὺ πόσο «ἄλλαξε» τελικὰ ὁ μεσαιωνικὸς παπισμός, ὁ ὁποῖος παραμένει ἀναλλοίωτος καὶ ὁλοΐδιος ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια!

Ὁ Δαλάϊ Λάμα συμπροσευχόμενος εἰς τὴν «πλανηταρχίαν»!

ΕΝΑ ΑΠΟ τὰ κορυφαῖα πρόσωπα τοῦ παγκόσμιου ἀποκρυφιστικοῦ πλέγματος τῆς ἐφιαλτικῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι καὶ ὁ διαβόητος καὶ σκοτεινὸς πνευματικὸς (καὶ ὄχι μόνο) ἡγέτης τῶν λαμαϊστῶν βουδιστῶν Δαλάϊ Λάμα. Ἔχει δὲ τόση δύναμη, ὥστε μπορεῖ νὰ μπαινοβγαίνει ἀκώλυτα στὶς πόρτες τῶν μεγάλων ἡγετῶν τοῦ κόσμου! Μία ἀπὸ τὶς «μεγάλες πόρτες» εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ Καπιτωλίου, ὅπου κάθε λίγο καὶ λιγάκι δεξιώνεται μὲ τὸν «πλανητάρχη», καὶ τὸ χειρότερο συμπροσεύχονται ἀντάμα! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Μπαρὰκ Ὀμπάμα χαιρέτησε χθὲς τὸν "φίλο" του Δαλάϊ Λάμα μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς ἐτήσιας προσευχῆς ποὺ τελέστηκε τὸ πρωὶ στὴν Οὐάσιγκτον, στὴν ὁποία παρίστατο ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῶν Θιβετιανῶν, γεγονὸς ποὺ προκάλεσε τὴ δυσφορία τοῦ Πεκίνου. "Εἴμαστε πανευτυχεῖς ποὺ βρίσκεστε ἀνάμεσά μας" τόνισε ὁ ἀμερικανὸς πρόεδρος» (ἱστοσ. Τὰ Νέα)! Στὴν «πλανηταρχία» γίνονται συχνὰ τέτοιες «τουρλοὺ συμπροσευχὲς» στὸν ἀόριστο κοινὸ «Θεὸ» ὅλων τῶν θρησκειῶν, ὁ ὁποῖος «τυχαίνει» νὰ εἶναι καὶ ὁ «Θεὸς» τῆς Ἀμερικῆς! Αὐτὸ εἶναι ἄλλωστε καὶ τὸ κυρίαρχο «δόγμα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅτι «ὅλες οἱ θρησκεῖες τὸν ἴδιο Θεὸ λατρεύουν» καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ «εὐλογίες» τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ἡγετῶν εἶναι τὸ ἴδιο «ἀποτελεσματικές». Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ «πλανητάρχης» δήλωσε ὅτι ἦταν «πανευτυχὴς» ποὺ πῆρε τὴν «εὐλογία» τοῦ Δαλάϊ Λάμα, γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ λαοῦ του! Σημεῖα τῶν ἐσχάτων καιρῶν!

Εὐθεῖα ἀμφισβήτησις ἐκ τῶν ἔσω τοῦ παπικοῦ ἀλαθήτου!

Η ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ τοῦ θλιβεροῦ ἡγετίσκου τοῦ «ἱεροῦ» κρατικοῦ δείγματος στὸν ξυλοδαρμὸ τῶν παιδιῶν, ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια μία ἀπρόσμενη εἴδηση: τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ «ἀλάθητου» πάπα καὶ μέσα στὸ Βατικανό! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Οἱ δηλώσεις αὐτὲς πέρασαν σχεδὸν ἀπαρατήρητες στὴν Ἰταλία, ὅμως προκάλεσαν πολλὲς ἐπικρίσεις στὴ βόρεια Εὐρώπη. "Κανένα χτύπημα ἐναντίον τῶν παιδιῶν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀξιοπρεπές. Πρέπει νὰ εἴμαστε ξεκάθαροι. Κάθε βία ἐναντίον τῶν παιδιῶν εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτη", ἀπάντησε ἡ Σοσιαλίστρια Γερμανίδα ὑπουργὸς Οἰκογένειας Μανουέλα Σβέσιχ. Ἡ ἕνωση Γερμανικὴ Βοήθεια γιὰ τὰ Παιδιὰ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀργεντινὸ ποντίφικα νὰ ἐπανορθώσει τὸ συντομότερο δυνατὸ τὸ λάθος του. "Αὐτὸς ὁ πάπας εἶναι ἰδιαίτερα ἀνθρωπιστής, ὅμως κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κάνει λάθος. Λέγοντας ὅτι εἶναι φυσιολογικὸ νὰ χτυπᾶ κανεὶς (ἕνα παιδί), ἂν αὐτὸ γίνεται μὲ ἀξιοπρέπεια, παρεκτρέπεται ἐντελῶς". Ὁ Πίτερ Σόντερς, ἱδρυτὴς μίας βρετανικῆς ἕνωσης κατὰ τῆς παιδοφιλίας καὶ μέλος τῆς νέας ἐπιτροπῆς τοῦ Βατικανοῦ γιὰ τὴν προστασία τῶν παιδιῶν, δήλωσε στὴν ἐφημερίδα Daily Telegraph ὅτι ἡ δήλωση τοῦ πάπα "δὲν ἦταν καθόλου συνετή". "Ἐξεπλάγην ποὺ τὴν ἔκανε, ἂν καὶ καμιὰ φορὰ κάνει γκάφες», πρόσθεσε ὁ Σόντερς"» (ἱστολ. Τροκτικό2)! Ὁ μεγαλοσύμβουλος τοῦ «ἀλάθητου» ἀμφισβητεῖ εὐθέως τὸ ἀλάθητο τοῦ «ἀλαθήτου» προϊσταμένου του, ὁ ὁποῖος κάνει λόγο γιὰ τὶς «γκάφες» του! Δὲν φοβᾶται ὅτι θὰ «πάει στὴν κόλαση» ἀρνούμενος τὸ θεμελιῶδες αὐτὸ δόγμα τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας» περὶ τοῦ «ἀλάθητου τοῦ πάπα»; Ἐλπίζουμε καὶ προσευχόμαστε νὰ ἀρχίσει τὸ «ξήλωμα» (καὶ) αὐτῆς τῆς πιὸ φρικτῆς παπικῆς κακοδοξίας!

Ἀνεκαλύφθη συναγωγή, ὅπου ὡμίλει ὁ Χριστός

ΟΤΑΝ ψευδοεπιστήμονες καὶ ψευτοδιανοούμενοι πασχίζουν νὰ «ἀποδείξουν» ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρξε, οὔτε ὡς ἱστορικὸ πρόσωπο, ἔρχεται ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀρχαιολογίας νὰ τοὺς διαψεύσει οἰκτρά. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Μία ἀρχαία συναγωγὴ ἀνακαλύφθηκε ἀνοιχτὰ τῆς Θάλασσας τῆς Γαλιλαίας καὶ πιστεύεται ὅτι ἐκεῖ κήρυττε ὁ Ἰησοῦς. Οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνακάλυψαν τὰ 2.000 ἐτῶν ἐρείπια κατὰ τὶς ἀνασκαφές τους στὴν πόλη Migdal, στὸ βόρειο Ἰσραήλ. Ἡ πόλη Migdal θεωρεῖται ὅτι δημιουργήθηκε ἐπάνω στὴν ἀρχαία πόλη Μάγδαλα, τὸν τόπο γέννησης τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Στὶς ἀνασκαφὲς ἐντοπίστηκε μία πέτρα, ποὺ ἐπάνω της ἔφερε ἀνάγλυφα σχέδια, μὲ τὶς Λεγεῶνες τοῦ Χριστοῦ· «καθολικὴ» ὀργάνωση στὴν ὁποία ἀνήκει ἡ γῆ, ὅπου ἀνακαλύφθηκε ἡ συναγωγή, ἰσχυρίζεται πὼς ὁ Ἰησοῦς μπορεῖ νὰ κήρυττε ἐκεῖ. Ὁ «πατέρας» Eamon Kelly ἀνέφερε ὅτι πλέον ὑπάρχουν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα πὼς ὁ Ἰησοῦς ἔχει κηρύξει ἐκεῖ. […] ""Ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἕνα συναρπαστικὸ καὶ μοναδικὸ εὕρημα. Ἡ συναγωγὴ ποὺ ἀνακαλύφθηκε προστίθεται στὸν κατάλογο μὲ τὶς ἄλλες 6 συναγωγὲς στὸν κόσμο, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 530 π.Χ. ἕως τὸ 70 μ. Χ.", σημείωσε ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀνασκαφῆς Dina Avshalom-Gorni» (ἱστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Ὁ Κύριός μας προεῖπε, πὼς ὅταν στὰ ἔσχατα θὰ σιωπήσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ Τὸν ὁμολογοῦν, «οἱ λίθοι κεκράξονται» (Λουκ.19,40). Ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωση!

Χαρᾶς εὐαγγέλια: ἀπεφυλακίσθη ὁ Ἀχρίδος Ἰωάννης!

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ὁ ἡρωικὸς ὁμολογητὴς καὶ μάρτυρας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος Ἰωάννης εἶναι ἐλεύθερος, χάρις στὶς ἐπεμβάσεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. «Ἀποφυλακίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγο σύμφωνα μὲ ἀποκλειστικὲς πληροφορίες τῆς Romfea.gr ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος παρανόμως γιὰ σχεδὸν τριάμισι χρόνια ἦταν φυλακισμένος στὶς φυλακὲς τῶν Σκοπίων. Νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ πρώτη ἀπόφαση τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης νὰ ἀποφυλακιστεῖ στὶς 19 Ἰανουαρίου, κάτι ποὺ τελικὰ δὲν ἔγινε μετὰ ἀπὸ προσφυγή. Σήμερα, Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου 2015 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος κ. Ἰωάννης, πέρασε τὸ κατώφλι τῶν φυλακῶν καὶ εἶναι πάλι ἐλεύθερος. Ἡ Romfea.gr ἐπικοινώνησε μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη ὁ ὁποῖος δὲν θέλησε νὰ κάνει δηλώσεις λόγῳ προβλημάτων ὑγείας ποὺ ἀντιμετωπίζει, παρόλο αὐτὰ εὐχαριστεῖ ὅλους ὅσους συνέβαλαν γιὰ τὴν ἀποφυλάκισή του» (ἱστολ. Ρομφαία). Μαζὶ μὲ τὴ χαρά μας, ποὺ ὁ μάρτυρας Ἐπίσκοπος εἶναι πλέον ἐλεύθερος, (χωρὶς νὰ γνωρίζουμε γιὰ πόσο καιρό), θέλουμε νὰ τονίσουμε τὸ βρώμικο πόλεμο καὶ τὴν ἄκρως ἀντιχριστιανικὴ τακτικὴ τῆς αἱρετικῆς (ἐθνοφυλετικῆς) καὶ σχισματικῆς αὐτοαποκαλούμενης «ἐκκλησίας τῆς Μακεδονίας», ἡ ὁποία κινοῦσε τὰ νήματα γιὰ τὶς ἄδικες διώξεις του. Ἐλπίζουμε ὅτι ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ συνετιστεῖ, αὐτὴ καὶ ὁ «προκαθήμενός» της «ἀρχιεπίσκοπος» Στέφανος!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΜΥΡΩΝ

Στίς 20 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Μύρωνος. Ὁ ἅγιος Μύρων καταγόταν ἀπό τό Ἡράκλειο τῆς Κρήτης ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς. Ἀπό μικρή ἡλικία ἀγαποῦσε τά κόσμια ἤθη καί ἰδιαίτερα τήν παρθενία καί τήν σωφροσύνη, ἦταν μάλιστα πολύ ὡραῖος στήν ὄψη. Γνώριζε τήν ραπτική τέχνη καί οἱ Ἀγαρηνοί λόγῳ τῶν ἀρετῶν του ἀποζητοῦσαν τήν συντροφιά του, αὐτός ὅμως ἀποστρεφόταν τίς συναναστροφές καί τίς συνομιλίες μαζί τους. Αὐτοί κινούμενοι ἀπό φθόνο σχεδίαζαν νά τόν κάνουν Τοῦρκο. Γι᾽ αὐτό ἔπεισαν ἕνα τουρκόπουλο νά πῆ ὅτι τόν βίασε καί ἔτσι τόν ὁδήγησαν στόν δικαστή. Οἱ συκοφάντες ἀπαιτοῦσαν νά γίνη Τοῦρκος ἤ νά θανατωθῆ. Τότε ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μέ παρρησία ὁμολόγησε τήν πίστη του καί γι᾽ αὐτό τόν κτύπησαν καί τόν φυλάκισαν. Ὅταν μετά ἀπό μέρες τόν ξαναοδήγησαν στόν κριτή ὁ μάρτυρας παρ᾽ὅλες τίς τιμές καί τά δῶρα πού τοῦ ὑποσχέθηκαν παρέμεινε ἄκαμπτος στήν ἀγάπη του στόν Χριστό, γι᾽ αὐτό τόν καταδίκασαν σέ θάνατο. Ὁ μάρτυρας πηγαίνοντας ἔξω ἀπό τήν πόλη, γιά νά θανατωθῆ ζητοῦσε τήν συγχώρεση ἀπό τούς χριστιανούς. Ὅταν ἔφθασε στόν τόπο τῆς καταδίκης, ἀφοῦ φίλησε καί πῆρε τήν εὐχή τοῦ πατέρα του καί τόν παρηγόρησε, εἶπε στούς δημίους νά κάνουν τήν δουλειά τους. Αὐτοί ἀφοῦ πέρασαν τήν θηλιά τόν κρέμασαν καί ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Μύρων στίς 20 Μαρτίου τοῦ 1793 ἔλαβε τόν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Τήν δέ νύκτα πού ἀκολούθησε οὐράνιο φῶς εἶχε καλύψει τό μαρτυρικό του λείψανο, πού εἶχε παραμείνει κρεμασμένο.

Ἡ ἀποθέωσις τῆς διαφορετικότητος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εμβρίου 2014).

Ὁ νέος Ὑπουργὸς δικαιοσύνης Νίκος Παρασκευόπουλος γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ ἀντιρατσιστικοῦ νόμου τόνισε ὅτι τὸ σύμφωνο συμβίωσης θὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια.

3). Ἀπώτερος στόχος ἡ ἀποϊέρωσις καὶ ἅλωσις τῆς Παιδείας μας.

Δὲν μποροῦμε νὰ ἀποδώσουμε ἠθελημένη ἄγνοια σὲ ἀνθρώπους ποὺ θέλουν νὰ στοχοποιήσουν τὴν ἑλληνικὴ ὀρθόδοξη νεολαία μας, μὲ ὅσα ἀντορθόδοξα ἀλλὰ καὶ ἀντιανθρώπινα ὑποστηρίζουν. Ὅ,τι ἴσχυε ἐπὶ αἰῶνες γιὰ τὸν ὀρθόδοξο χριστιανὸ σχετικὰ γιὰ τὴν ἀποχὴ πρὶν τὸν γάμο καὶ τὴν μονογαμικὴ σχέση, τὸ ἴδιο θὰ ἰσχύση καὶ ἀργότερα γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἐφηβικοὺς βλαστοὺς τῆς παιδείας μας. Ἡ ἁγνότητα πρὶν τὸν γάμο εἶναι ἡ ἀδαμάντινη βάση τῆς ἠθικῆς τοῦ παιδιοῦ μας. Ὅμως οἱ πολυποίκιλοι ἀθεϊστικοὶ κράχτες, κινοῦν γῆ καὶ οὐρανό, γιὰ νὰ ἐξαλείψουν κάθε αἰσθητήριο ἠθικῆς καὶ νὰ ἰσοπεδώσουν τὶς αὐτονόητες ἠθικὲς ἀρχὲς μὲ ἀνώμαλες καταστάσεις. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἄκριτη δημιουργία φυλλαδίου καὶ ἱστοσελίδας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας (www.oloiisoi.gr) ποὺ ἀπευθύνεται σὲ ἐφήβους καὶ διανεμήθηκε σὲ γυμνάσια καὶ λύκεια τῆς Ἑλλάδας (σύμφωνα μὲ πρόγραμμα τῆς ΕΕ). Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ «προτρέπει τὰ παιδιὰ νὰ ἀποδεχτοῦν τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς ἰσότιμη ἐκδοχὴ τῆς σεξουαλικότητας χαρακτηρίζοντας κάθε ἀντίθετη στάση «ὁμοφοβικὴ» καὶ «ρατσιστική». Ἔτσι ὅμως ἀθωράκιστο, ἀνερμάτιστο καὶ προπάντων ἀδιαφώτιστο τὸ παιδί μας, θὰ δέχεται ἕνα μπαρὰζ ἐπιθέσεων ἀπὸ φίλους καὶ συμμαθητὲς σὲ περίπτωση ἄρνησης καὶ διαφοροποιήσεώς του μὲ τὴν ἀπειλὴ πὼς «θὰ ἀνήκει στὴν χειρότερη μειονότητα(!), τοὺς ρατσιστές». Αὐτὸ κι ἂν δὲν εἶναι ἡ χειρότερη προπαγάνδα καὶ πνευματικὴ δικτατορία!

Σὲ Δημοτικὸ Σχολεῖο τῶν Ἀθηνῶν ἔγινε σεμινάριο στοὺς δασκάλους ἀπὸ Σχολικοὺς συμβούλους καὶ καθηγητὲς Παιδαγωγικῶν τμημάτων μὲ θέμα: «Τρανσφοβία καὶ Ὁμοφοβία». Δηλαδὴ νὰ περάσουν στὰ παιδιὰ τὴ φιλοσοφία τῆς διαφορετικότητας-δηλ. τοῦ σοδομισμοῦ- ὡς ἕνα ἄλλο τρόπο φυσιολογικῆς ζωῆς.

Φοιτήτρια τοῦ Παιδαγωγικοῦ τμήματος Θεσσαλονίκης ἀναφέρει, ὅτι γίνονται σεμινάρια στὸ ἀμφιθέατρο μὲ θέμα-στόχο πῶς θὰ περάσουν οἱ δάσκαλοι τὴν Ὁμοφυλοφιλία ἀπὸ τὴν Α΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ!

Νὰ ἔρθουμε τώρα καὶ σὲ ἄλλο συγκεκριμένο γεγονὸς ποὺ τὸ δημοσιεύει τὸ περιοδικὸ «Ἡ Δράση μας», μὲ τίτλο: Τὸ κατάντημα τῆς Εὐρώπης: «Χθὲς τὸ μεσημέρι ἦλθε ὁ μικρός μου γιὸς ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ μᾶς εἶπε ὅτι αὔριο, 9 Ἀπριλίου 2014, ὅλα τὰ παιδάκια, κοριτσάκια καὶ ἀγοράκια, θὰ πρέπει νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο ντυμένα ρόζ. Τὸ παιδὶ εἶναι 11 ἐτῶν καὶ πηγαίνει στὸ Lise METNER. Ὅταν ρώτησα γιατί, ἀπάντησε ὅτι εἶναι ἡ ἡμέρα ἐναντίον τῶν διακρίσεων πρὸς τοὺς ὁμοφυλόφιλους καὶ τὶς λεσβίες!!(…) 11 χρονῶν καὶ νὰ μοῦ μιλάει γιὰ δικαιώματα λεσβιῶν, ἐγὼ τὰ ἔχασα. Ὁ μεγάλος μου γιὸς μπῆκε στὴ συζήτηση (13χρονῶν) καὶ εἶπε ὅτι στὸ σχολεῖο μαθαίνουν ὅτι ὅλα εἶναι φυσιολογικά. Τέλος πάντων οἱ δάσκαλοι εἶπαν ὅτι ἂν δὲν ἔχουν ρὸζ μποροῦν νὰ φορέσουν κόκκινα ἢ πορτοκαλί (…)! Ἀπ᾽ ὅ,τι διάβασα, αὔριο εἶναι μία μέρα ποὺ τὴν ὀνομάζουν Pink day».

Στὴν Σουηδία, ἐὰν ὁ δάσκαλος-λα ἐπιμένει στὸ φῦλο: ἀγόρι, κορίτσι, κινδυνεύει μὲ ἀπόλυση.

Τέλος, στὴ Γαλλία τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία νὰ συστήσει στὰ ἀγόρια τοῦ Λυκείου νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο μὲ φοῦστες, γιὰ νὰ δείξουν ἔμπρακτα ὅτι δὲν εἶναι «ὁμοφοβικοί», καὶ ὅτι τὸ φῦλο δὲν καθορίζεται βιολογικά, ἀλλὰ ἐπιλέγεται!

Ὁ «νέος ἄνθρωπος» τοῦ «τρίτου ἀκαθορίστου φύλου»

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε ὅτι ὑπῆρχαν δύο φῦλα, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ, δηλαδὴ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ ἐπαμφοτερίζοντες γιὰ διαφόρους λόγους, κυρίως λόγω τῶν παθῶν. Ὅμως τελευταῖα μᾶς προέκυψε καὶ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος τοῦ «τρίτου φύλου», ὅπως ὀνομάσθηκε ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ ἀγῶνα ποὺ ἔκανε κάποιος ὡς ἄνθρωπος «ἀκαθορίστου φύλου» ἢ «τρίτου φύλου».

Πρόκειται γιὰ κάποιον ποὺ ὀνομάζεται Νόρι Μέϊ Γουέλμπι, ποὺ γεννήθηκε στὴν Σκωτία ὡς ἄνδρας, ἀργότερα μετακόμισε στὴν Αὐστραλία ὅπου ὑποβλήθηκε σὲ ἐγχείρηση ἀλλαγῆς φύλου σὲ γυναῖκα, καὶ ἐπειδὴ διεπίστωσε ὅτι δὲν αἰσθανόταν ἄνετα ὡς ἄτομο θηλυκοῦ γένους, ἀποφάσισε νὰ διακόψη τὴν θεραπεία μὲ ὁρμόνες καὶ νὰ ὑποβληθῆ σὲ ἐγχείρηση, γιὰ νὰ μὴ ἀνήκῃ σὲ «προκαθορισμένο» φῦλο. Στὴν συνέχεια, ξεκίνησε ἕνα πολυχρόνιο ἀγῶνα, γιὰ νὰ ἀναγνωρισθῆ νομικὰ ὡς ἕνας ἄνθρωπος «ἀκαθορίστου» φύλου.

Τὴν Τετάρτη 2 Ἀπριλίου 2014 «τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῆς Αὐστραλίας ἀποφάνθηκε ὅτι ἡ Πολιτεία τῆς Νέας Νότιας Οὐαλίας ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίση τὴν ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ τρίτου "ἀκαθόριστου" φύλου, στὸ ὁποῖο ἀνήκει ὁ Νόρι Μέϊ Γουέλμπι» (Τὰ Νέα, 4-4-2014). Ἔτσι, δημιουργήθηκε ἕνας ἄνθρωπος «ἀκαθορίστου φύλου» (non - specific sex), ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ἄνδρας οὔτε γυναῖκα.

Ἐκπλήσσεται κανεὶς γιὰ τὸ ποῦ μπορεῖ νὰ φθάση ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ἀπογοητευμένος ἀπὸ ὅλα καὶ θέλει νὰ γευθῆ νέες ἐμπειρίες καὶ καταστάσεις. Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ πού, ὑποστηρίζοντας τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα κάθε ἀνθρώπου, εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἀποδεχθοῦν καὶ νὰ υἱοθετήσουν μία τέτοια νοοτροπία. Ἂν ὅμως ἀρχίσουμε νὰ δεχόμαστε τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα χωρὶς τοὺς ἀναγκαίους περιορισμούς, τότε θὰ φθάσουμε ὡς κοινωνία στὴν καταστροφή.

Β΄

Ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι μηχανισμοὶ προβολῆς, διαφήμισης καὶ ἐπιβολῆς (ὁ ρόλος τῶν ΜΜΕ, τῆς τέχνης, τῆς μόδας, τοῦ τουρισμοῦ, τῶν σχετικῶν ὀργανώσεων-ἐκβιασμοὶ) τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἰδεολογίας.

Εἴμαστε ἀπόλυτα πεπεισμένοι πὼς αὐτὴ ἡ ἀνθρωπολογικὴ ὁμοφυλοφιλικὴ ἐπανάσταση ἐπιβλήθηκε ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, προέρχεται ἀπὸ διάφορα κέντρα ἐξουσίας καὶ ἐπιδιώκει νὰ τραβήξη μαζί της ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. «Κατονόμασαν διάφορους ὀργανισμούς, γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἰδεολογία τους ξεκινώντας ἀπὸ τὸν ΟΗΕ καὶ τὰ Εὐρωπαϊκὰ θεσμικὰ ὄργανα καὶ τὴν νομοθεσία τῶν ἐπὶ μέρους χωρῶν». Σ᾽ αὐτὴν τὴν «μία συμφωνία τῶν κακῶς ὁμονοησάντων» τῆς ἐπιβολῆς τῆς Ὁ/φιλικῆς δικτατορίας ἐπιστρατεύθηκαν κυβερνῆτες καὶ ἄλλες προσωπικότητες μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ κύρους τῆς θέσεώς των.

«Τὸ 2000 ἡ Κλίντον ἦταν ἡ πρώτη σύζυγος προέδρου ποὺ παρέλασε σὲ παρέλαση «ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερηφάνειας», καὶ ὡς ὑπουργὸς ποὺ ἔχει ὑποστηρίξει τὰ δικαιώματα τῶν Ὁ/φίλων. Σὲ ὁμιλία της πέρσι τὸν Ἰούνιο εἶπε ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες «μεταφέρουμε τὸν διάλογο γιὰ τὰ δικαιώματά μας σὲ ἄλλες κυβερνήσεις γιὰ τὴν προστασία τῶν δικαιωμάτων τῶν λεσβιῶν, ὁμοφυλόφιλων καὶ διαφυλικῶν ἀτόμων». Ἡ νέα πολιτικὴ εἶναι μία νίκη γιὰ τὶς ὁμάδες γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν Ὁ/φιλων, ποὺ μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ψῆφο, εἶχαν ἀσκήσει πίεση γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Μπαρὰκ Ὀμπάμα ἄρχισε τὴν προεκλογική του ἐκστρατεία στὰ τέλη τοῦ 2008…Καὶ ὁ Fred Sainz, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐκστρατείας γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα μίας ὁμάδας ὑπεράσπισης τῶν Ὁ/φίλων, χαρακτήρισε τὴν εἴδηση «ἕνα θετικὸ βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς οἰκογένειες».

Ὁ Δημοσιογράφος- Συγγραφέας Τουρκολόγος Νίκος Χειλαδάκης ἀποκαλύπτει κάτι ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀπίστευτο καὶ ὅμως εἶναι ἀληθινό…πὼς τὸ Ἰσλὰμ μαζὶ μὲ τὴν (Ὁ) εἶναι τὰ πιὸ εὐνοούμενα καὶ τὰ πιὸ προβαλλόμενα «πολιτιστικὰ» συστατικά τῆς Νέας Τάξης. Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τῆς Τουρκικῆς ἐφημερίδας Cumhuriyet, στὸ φύλλο τῆς 11ης Νοεμβρίου τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ἰσλὰμ καὶ τὸ πανευρωπαϊκὸ κίνημα ὑπὲρ τῆς ἐπίσημης ἀναγνώρισης καὶ νομικῆς κατοχύρωσης τῶν «δικαιωμάτων» τῶν πάσης φύσεως Ὁ/λων…στὸ μεγάλο τζαμὶ τῶν μαρτύρων τοῦ Βερολίνου, δηλ. δημόσια συζήτηση κατὰ τῆς ὁμοφοβίας. Μὲ ἁπλὰ λόγια γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ρατσισμοῦ κατὰ τῶν Ὁ/λων.

Στὸ παιχνίδι τῆς προβολῆς καὶ διαφημίσεως παίρνουν μέρος καὶ οἱ κολοσσοὶ τῶν Πολυεθνικῶν. Ἡ Coca Cola λανσάρει διαφημίσεις, ποὺ ἀπεικονίζουν «γάμους» Ὁ/λων ὡς ἀντίδοτο στὸ μῖσος καὶ εἶναι τακτικὸς χορηγὸς τῆς παρέλασης «Ὑπερηφάνειας» στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἡ ἴδια ἔχει κυκλοφορήσει τέσσερα διαφημιστικὰ γιὰ τὸ κοινό, στὴν Ἰρλανδία, τὴν Ὁλλανδία, τὴν Νορβηγία καὶ τὴ Μ. Βρεττανία.

«Κατ᾽ εἰκόνα καὶ καθ᾽ ὁμοίωσιν»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νά θεραπεύσει ὅλα ἐκεῖνα τά ἁμαρτήματα τά μετά τό Βάπτισμα. Ὁ σκοπός γιά τόν ἄνθρωπο, παραμένει ἀναλλοίωτος: Ἡ κατάκτηση τοῦ "καθ᾽ ὁμοίωσιν", ὁ φωτισμός, ἡ ἀπάθεια, ἡ ἕνωση καί ἡ θέωση. Μέ μιά λέξη: Ὁ ἁγιασμός. Εἶναι ρητή ἡ Παύλεια ἐντολή: «Εἰρήνην διώκετε μετά πάντων καί τόν ἁγιασμόν, οὗ χωρίς, οὐδείς ὄψεται τόν Κύριον»(Ἑβρ. ΙΒ΄ 14). Καί «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμι» (Α΄ Πέτρ. Α΄ 16).

Ἐάν τά διάφορα πάθη σκοτίζουν τή συνείδηση καί τήν ψυχή, ἡ ἀπάθεια, δηλαδή, ἡ ἀπαλλαγή ἀπ᾽ τά πάθη, καθαρίζουν καί φωτίζουν τό νοῦ. «Νοῦς, παθῶν ἐλευθερωθείς, φωτοειδής γίνεται... ἀδιαλείπτως καταλαμπόμενος», παρατηρεῖ ὁ ὅσιος Θαλάσσιος ὁ Λίβυος. Ἡ τελειότητα δέν εἶναι, παρά ἡ συνεχής καί ἀδιάλειπτη πρόοδος τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς. Ὁ δέ ἀββάς Φιλήμων γράφει: «Διά γάρ πόνων, καί πειρασμῶν δεῖ ἐκκαθάραι ἡμᾶς τήν εἰκόνα, καθ᾽ ἥν γεγόναμεν λογικοί... καί τῆς πρός Θεόν ὁμοιώσεως...». Μέ προσπάθειες καί κόπους, νά καθαρίσουμε τήν εἰκόνα - ἄνθρωπος -, ἀφοῦ στό κατ᾽ εἰκόνα βρίσκεται καί τό λογικό. Ἀλλ᾽ ἰδιαίτερα νά φροντίσουμε νά ἐπιτύχουμε τήν ὁμοίωσή μας πρός τόν ἴδιο τόν Θεό.

Ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. ΙΑ΄ 1). Ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ὁμοίωση Θεοῦ. Ἀλλά καί ἡ ὁμοίωση Θεοῦ εἶναι μίμηση Χριστοῦ. Ὅλα δέ τά βάρη τῶν ἁμαρτιῶν, τά ἐξουδετερώνει ἡ Μετάνοια. Αὐτή ἀνακαινίζει, αὐτή μεταμορφώνει, αὐτή κάνει δῶρο τήν καταλλαγή, καί αὐτή εἰσάγει στόν παράδεισο. Χάσαμε τόν πρῶτο παράδεισο τῆς γῆς, ἀλλά μᾶς ἀναμένει ὁ ἄπειρα ὡραῖος καί μεγαλειώδης, ὁ οὐράνιος καί αἰώνιος παράδεισος.

Ἀρκεῖ ὁ λόγος τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Ζεῖν ὑπέρ τά ὁρώμενα».

Ἀνακοίνωσις

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου, εἰς τὸ Μάτι Ἀττικῆς, κάθε Παρασκευὴ τελοῦνται δύο Ἀκολουθίαι Χαιρετισμῶν, ἡ πρώτη Ἀκολουθία ἀρχίζει τὴν 7ην μ.μ. καὶ ἡ δευτέρα τὴν 9ην μ.μ.

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τούς ἀγαπητούς μας συνδρομητάς ὅτι δύνανται νά καταθέτουν τήν συνδρομήν των ἤ ἐνίσχυσιν καί εἰς τήν Ἐθνικήν Τράπεζαν εἰς τό ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76.

Διά τούς ἀγαπητούς συνδρομητάς τοῦ ἐξωτερικοῦ τό IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929614076. Τό δέ SWIFT τῆς τραπέζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δέν ἔχει κερδοσκοπικόν χαρακτῆρα καί τά ἔξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τάς συνδρομάς σας. Βοηθῆστε εἰς τήν ἔκδοσιν καί διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ κ. ΙΕΡΟΘΕΟΥ ΒΛΑΧΟΥ «Ἀποστολὴ καὶ Ἱεραποστολὴ στὴ Μέση Ἀνατολὴ (Συρία, Λίβανος)». Ἔκδ. Ἱ. Μ. Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), 2015.

Ἐπίκαιρη καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἔκδοση αὐτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, νὰ ἐνημερώσει τοὺς ἀναγνῶστες γιὰ τὸ τί συμβαίνει στὴ Μέση Ἀνατολή, τὴ Συρία καὶ τὸ Λίβανο, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶστες τὴν σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθόδοξους Ρωμηοὺς τόσο οἱ περιοχὲς αὐτές, ὅσο καὶ οἱ αὐτόχθονες κάτοικοί τους.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔζησε στὰ μέρη αὐτὰ ἀρκετὰ χρόνια περιοδικά, ἀπὸ τὴν ἄνοιξη τοῦ 1988. Ἦταν τότε μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχη Ἀντιοχείας Ἰγνατίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Παρεκάλεσε τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεὶμ νὰ ἀποσταλεῖ ἕνας καλὸς Θεολόγος – Κληρικὸς ἄγαμος στὴν Ὀρθόδοξη Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, γιὰ νὰ διδάξει ἀρχαία καὶ νέα Ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ Θεολογικὰ μαθήματα στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός». Ὁ Σεβασμιώτατος ἀντιμετώπισε ἕνα μεγάλο δίλημμα, γιατὶ γνώριζε ὅτι στὸν Λίβανο γινόταν ἐμφύλιος πόλεμος. Τελικὰ μετὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δέχθηκε. Στὴν «Ἱεραποστολή», ὁ Σεβασμιώτατος **μᾶς δίνει ἕνα καθημερινὸ ἡμερολόγιο** ποὺ κρατὰ μὲ ἱστορικὰ καὶ θεολογικὰ στοιχεῖα. Τὰ στοιχεῖα ποὺ παραθέτει εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα καὶ γιὰ μᾶς σήμερα, ὄχι μόνο τὰ ἱστορικά, ἀλλὰ καὶ τὰ βαθύτατα θεολογικά. Ἡ διάλεξη τῆς Γερόντισσας – Ἡγουμένης Μαριὰμ «πλένει τὴν καρδιά μας μὲ τὴν λάμψη τοῦ θείου φωτός», ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος. Ἔκλαψε πολὺ καὶ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Κύριο, ὅταν ἔχασε τὸν ἀδελφό του ἐν Χριστῷ Χαλεπίου Παῦλο, ὅταν διαπίστωσε τὸ 2012 ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε μία Ἐκκλησία, γιὰ νὰ λειτουργήσει, ἀφοῦ εἶχαν πυρποληθεῖ καὶ ἰσοπεδωθεῖ ὅλες, ὅταν ὁ Ὀρθόδοξος Ἱερέας Βασίλειος Νάσαρ μαζὶ μὲ τὸν Ἱερομόναχο Παντελεήμονα προσπαθοῦσαν νὰ προστατέψουν ἀνθρώπους στὸ πεζοδρόμιο, δέχθηκαν τὶς ριπὲς θανάτου ἐκτελῶντας τὸ ἱερατικὸ καὶ ἀνθρωπιστικό τους καθῆκον. Ἀπὸ τὴν «Ἱεραποστολὴ» βγαίνει πολὺς πόνος, θερμὴ προσευχή, γιατὶ ἔζησε ὁ Σεβασμιώτατος τὶς ποικίλες δυσκολίες, τὸν πόλεμο, τὴν φτώχεια, τὴν ἀρρώστια. Μακάρι νὰ μὴ πέσει ἡ Εὐρώπη ἐκ τῶν ἔσω, ὅπως ἀνέφερε ὁ Μακαριώτατος, ἡ Πρωτεύουσά μας ἡ Κωνσταντινούπολη. Ποιοὶ ὅμως θὰ τὴν ὑπερασπιστοῦν, ὅταν ὑπάρξει ἀνάγκη;

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἡμερολογίου του ὁ Σεβασμιώτατος δίνει ὁρισμένα ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν **Λίβανο** καὶ τὴ **Συρία.** Οἱ κάτοικοι τοῦ Λιβάνου ἀνέρχονται (ἢ μᾶλλον ἀνέρχονταν) στὸν ἀριθμὸ τῶν τριῶν περίπου ἑκατομμυρίων (3.000.000) κατοίκους ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ μισοὶ εἶναι Χριστιανοί, γύρω στοὺς 400.000 Ὀρθόδοξοι καὶ οἱ μισοὶ Μουσουλμάνοι. Οἱ Ὀρθόδοξοι (Ρούμ), ἀποτελοῦν καὶ τὸν βασικὸ ἐκπαιδευτικὸ – μορφωτικὸ κορμὸ τοῦ Λιβάνου.

Ἡ Συρία εἶναι ἕνα κομβικὸ σημεῖο μεταξὺ τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ὅπου πέρασαν διάφοροι λαοὶ καὶ πολιτισμοί. Ἡ Δαμασκὸς εἶναι ἡ πρωτεύουσά της, εἶναι ἡ παλαιότερη κατοικημένη πόλη **διεθνῶς** ἀπὸ τὸ 5000 π.Χ.

Βόρεια τῆς Δαμασκοῦ ὑπάρχει τὸ χωριὸ **Μααλούλα** ποὺ οἱ κάτοικοί του ὁμιλοῦν τὴν γλώσσα ποὺ ὁμιλοῦσε ὁ **Χριστός,** τὴν **Ἀραμαϊκὴ γλώσσα.**

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Δαμασκὸς καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Συρίας εἶναι μία μεγάλη Ἑλλάδα. Ἄλλωστε ἡ Ἀντιόχεια τῆς Συρίας ὀνομαζόταν «Συριάδες Ἀθῆναι». Οἱ κάτοικοί της μιλοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα, ἤξεραν τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ Ὀρθόδοξη Θεολογία, τὰ ἔργα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Δαμασκηνοῦ. Ἡ Δαμασκὸς ἦταν τὸ πιὸ σημαντικὸ προωθημένο φυλάκιο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Σήμερα εἶναι ἕδρα τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, τρίτο στὴν σειρὰ τῶν Πρεσβυτέρων Πατριαρχείων μετὰ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας.

Οἱ Λιβανέζοι καυχῶνται ὅτι εἶναι Ρούμ (Ρωμηοὶ) καὶ χαίρονται, ὅταν συναντοῦν Ἕλληνες. Ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς σπούδασαν στὴν Ἑλλάδα. Ὁ σημερινὸς Πατριάρχης Ἀντιοχείας εἶναι Πτυχιοῦχος καὶ Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Λαμπρὲς εἶναι καὶ οἱ παρατιθέμενες ἀπαντήσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου σὲ θεολογικὰ θέματα ὄχι μόνο στοὺς φοιτητές του, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ κοινωνικοὺς κύκλους τῆς περιοχῆς, γιατὶ δὲν δίδαξε μόνο ἀλλὰ καὶ κήρυττε συνεχῶς στὶς Ἐκκλησίες καὶ λειτουργοῦσε, ὅπου τὸν καλοῦσαν. Κλείνοντας τὸ ὡραιότατο καὶ ἐπίκαιρο ἡμερολόγιό του, ὁ Σεβασμιώτατος προτρέπει «Μαζὶ μὲ τὴν ἐνθύμηση τῆς μεγαλειώδους Ρωμηοσύνης μας θὰ πρέπει νὰ σκεφτόμαστε τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τὰ ἀδέλφια μας, τοὺς Ρωμηοὺς τῆς Μ. Ἀνατολῆς, γιατὶ καὶ αὐτοὶ μᾶς θεωροῦν ἀδέλφια τους καὶ νὰ προσευχόμαστε γι᾽ αὐτούς, ἐπειδὴ περνοῦν μεγάλη δοκιμασία. Προκαλοῦνται νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστη τους καὶ δέχονται ἕνα ἀνηλεῆ διωγμό. Προσεύχομαι στὸν Θεὸ νὰ κραταιώνει τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, νὰ κρατᾶ στὴν πίστη τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγεῖ στὴν πολυπόθητη εἰρήνη.

Πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι οἱ Ἕλληνες –ὑποστηρίζει ὀρθῶς ὁ Σεβασμιώτατος- δὲν ὑπάρχουν μόνο στὸ κρατικὸ μόρφωμα ποὺ λέγεται Ἑλλάδα, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν εὐρύτατη ἔννοια τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν συναδέλφων Ἑλληνιστῶν κυρίως μὲ τοὺς Ρωμηούς».

Ἡ Ρωμηοσύνη εἶναι ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ χριστιανισμὸς μὲ οἰκουμενικὴ διάσταση. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἀξιοποιήσουμε. Ἀσκοῦμε μία κοντόφθαλμη ἐξωτερικὴ πολιτική, αἰσθανόμαστε τὸν ἑλληνισμὸ ὡς ἑλλαδισμό, δείχνουμε ὅτι εἴμαστε ἕνα μικρὸ κράτος ζητῶντας προστασία ἀπὸ ἄλλους. Χωρὶς νὰ ἀποποιούμεθα τὶς συνεννοήσεις καὶ τὶς καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς ἑταίρους μας, ἐμεῖς πάντοτε θὰ προασπιζόμεθα τὴν διάσωση τῆς Ἀλήθειας καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος θὰ ἰσορροπεῖ μὲ τὴν προσδοκία τῆς αἰωνιότητας. Οἱ Ρωμηοὶ γνωρίζουμε ὅτι προορισμός μας εἶναι νὰ ζήσουμε στὴν αἰωνιότητα καὶ νὰ συμμετέχουμε στὸ ἀτέλειωτο πανηγύρι, ὅπου «τὰ πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Ἡ «Ἀποστολὴ καὶ Ἱεραποστολὴ» τοῦ Σεβασμιωτάτου κυρίου Ἱεροθέου εἶναι ἐκτάκτως ἐπίκαιρη, γιατὶ οἱ δύσκολες τραγικὲς καὶ συγκινητικὲς ἀναμνήσεις του θὰ συγκινήσουν καὶ θὰ προβληματίσουν κάθε ἀναγνώστη διαπιστώνοντας τὴν ἱστορικὴ ἀξία καὶ τὸ ἔντονο ἀνθρωπολογικὸ καὶ κοινωνικὸ περιεχόμενο καὶ τὴ σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθόδοξους Ρωμηοὺς οἱ περιοχὲς αὐτὲς ὅσο καὶ οἱ αὐτόχθονες χριστιανικοὶ κάτοικοί τους.

Καθηγητὴς Κ. Δεληγιάννης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΓ΄, Ἀριθμ. 11/20 Μαρτίου 2015

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Διμηνιαῖο περιοδικὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου. Μάρτ. – Ἀπρίλ. 2014. Χανιά.

ΜΑΧΗΤΗΣ, Ἀδέσμευτη ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα Αἰτωλοακαρνανίας. Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2014. Μάϊος – Ἰούν. 2015.

ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΧΡΕΟΣ, Μηνιαῖο δελτίο ἐθνικοῦ συμβουλίου γιὰ τὴν διεκδίκηση τῶν γερμανικῶν ὀφειλῶν. Ἰούν., Ἰούλ., Αὐγ., Σεπτ. 2014.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΑΓΚΥΡΟΒΟΛΗΜΑΤΑ Διμηνιαῖον φυλλάδιον Ἐνοριακῶν συνάξεων Ἱ. Μητρ. Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας. Ἱεράπετρα. Σεπτ. – Ὀκτ., Νοέμβ. – Δεκ. 2014.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΒΡΟΝΤΑΔΟΥ. Ἰούλ. – Αὐγ. 2014. Χίος.

ΝΕΑ Τοῦ Σ.Α.Σ. Διμηνιαία Ἔκδοση Συλλόγου Ἀποφοίτων Σ.Τ.Υ.Α. Αὐγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2014.

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Ἔκδοση Παγκυπρίου Συλλόγου Ὀρθοδόξου Παραδόσεως «Οἱ Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους». Χειμώνας 2013. Φθινόπωρο 2014. Κύπρος.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ Τριμ. Ἔκδοσις Ἱερ. Μητρ. Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς τῆς Ἐκκλ. τῶν Γνησίων Ὀρθοδ. Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Σεπτ. – Ὀκτ. – Νοέμβ. 2014.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Συνεχίζονται σὺν Θεῷ αἱ ὁμιλίαι τῆς **«Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως»** (Π.Ο.Ε.) εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς (**Κάνιγγος 10, Α΄ ὄροφος**). Τὴν προσεχῆ Δευτέραν **23ην Μαρτίου** δὲν θὰ γίνῃ ὁμιλία, διότι συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ ψαλῆ ὁ Μέγας Κανὼν ἀντὶ τῆς Τετάρτης 25ης, ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Τὴν Δευτέραν **30 Μαρτίου** καὶ ὥραν **6:30 μ.μ.** θὰ ὁμιλήσῃ ὁ **πρωτ. π. Βασίλειος Βολουδάκης** μὲ θέμα:

«Ὁ ἁγιώτατος π. Μᾶρκος Μανώλης, Σχολὴ Ὀρθοδοξίας».

Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ὅπως παρακολουθήσουν αὐτάς.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Ἰωάννης Καρατζένης, Παναγίας Ἐλευθερωτρίας 51 Κηφισιά. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελὶς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

Σημαντικὴ ἐκδήλωσις διά τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλὸν είς τήν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μυτιλήνης

Μὲ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία, παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, πολλῶν ἱερέων, τῶν ἐκπροσώπων τῶν τοπικῶν κρατικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, καθηγητῶν Θεολόγων καὶ πλήθους κόσμου, πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση - ἀφιέρωμα γιὰ τὰ 300 χρόνια ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων καὶ τῆς Ἕνωσης Θεολόγων Ν. Λέσβου (Παράρτημα τῆς ΠΕΘ), τὸ Σάββατο 14 Μαρτίου 2015 καὶ ὥρα 6 μ.μ στὸ Χριστιανικὸ Κέντρο Νεότητας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, μὲ θέμα: «Τὰ σχολειὰ τοῦ Πατροκοσμᾶ καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Γένους» (Παρουσίαση μὲ φωτεινὲς διαφάνειες).

Ὁμιλητὴς ἦταν ὁ λεσβιακῆς καταγωγῆς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Μαϊδώνης. Τὸν ὁμιλητὴ παρουσίασε στὴν ἐκλεκτὴ ὁμήγυρη, ὁ Γενικὸς Γραμματέας τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης.

Ὁ π. Χρυσόστομος καθήλωσε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριο μὲ τὴν παραστατικὴ καὶ μεστὴ νοημάτων ὁμιλία του γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου ἐθναποστόλου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέφερε χαρακτηριστικά: Σὲ ἐποχὴ ποὺ οἱ Τοῦρκοι κατακτητὲς ἀφάνιζαν τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων, ποὺ οἱ ἀλώπεκες τοῦ σκότους, οἱ Παπικοί, ὀργίαζαν, οἱ Ἑβραῖοι βυσσοδομοῦσαν καὶ οἱ ραγιάδες ὑπέκυπταν καὶ κατὰ ἐπαρχίες ἀλλαξοπιστοῦσαν, ὁ ἅγιος παίρνει στοὺς ἰσχνοὺς ὤμους του τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ χτίζει σχολειὰ γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ σκλαβόπουλα «τί εἶναι Θεός, τί εἶναι Ἁγία Τριάς, τί εἶναι ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, τί εἶναι καταραμένοι δαίμονες, τί εἶναι Παράδεισος, τί εἶναι κόλασις, τί εἶναι ἁμαρτία καὶ ἀρετή»…

Τὰ σημερινὰ σχολειὰ ὅμως, θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ἀπὸ τὸν Πατροκοσμᾶ, λόγω τῆς παρεχόμενης σὲ αὐτὰ κοσμικῆς παιδείας, ὡς σχολεῖα τῶν ἄθεων γραμμάτων. «Τὸ κακό», ἔλεγε πάλι ὁ ἅγιος σὲ μία προφητεία του, «θὰ σᾶς ἔρθει ἀπὸ τοὺς διαβασμένους». Δὲν εἶπε μορφωμένους. Ὁ λαὸς μας τοὺς μορφωμένους τοὺς ὀνομάζει γνωστικούς, ἐνῷ τοὺς διαβασμένους πολυξέρους. Πολύξεροι εἶναι οἱ ἡμιμαθεῖς ποὺ μεταρρυθμίζουν, ἀναγεννοῦν, ἀναπτερώνουν τὴν Παιδεία, γιὰ νὰ καταλήξουμε σήμερα, ἀντὶ νὰ ἔχουμε σχολεῖα ρωμαίικα, μὲ «ψυχὴ καὶ Χριστό», νὰ καταντήσουν μάνδρες ἐκκλησιομαχίας, ἀφιλοπατρίας καὶ γλωσσικῆς ἀφασίας.

Φέτος κλείνουν 300 χρόνια ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ ἐθναποστόλου ποὺ ἔσωσε κυριολεκτικὰ τὸ Γένος ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Καὶ ἡ διάσωσή του ὀφείλεται στὰ ἑκατοντάδες σχολεῖα ποὺ κτίστηκαν μὲ τὴν παραίνεσή του.

Ἡ παιδεία ποὺ διέδιδε ὁ Πατροκοσμᾶς ἀπέβλεπε στὴν ἀναγέννηση τοῦ Ἔθνους.

Τὴν παιδεία τοῦ Πατροκοσμᾶ χρειάζεται καὶ πάλι τὸ Ἔθνος, γιὰ νὰ πετύχει τὴν ἀναγέννησή του καὶ αὐτὴ τὴν παιδεία ὀφείλουμε νὰ προσφέρουμε στοὺς νέους μας, κατέληξε ὁ διακεκριμένος ὁμιλητής.

Στὴν ἔναρξη τῆς ἐκδήλωσης ἔγινε καὶ ἡ κοπὴ τῆς βασιλοπίτας τῆς Ἕνωσης Θεολόγων Ν. Λέσβου.

Καθαροί καί ἀμόλυντοι

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καί ἐκάλεσε πολλούς» (Λουκ. ιδ΄ 16). Κάποιος ἄνθρωπος ἔκαμε δεῖπνο μεγάλο καί ἐκάλεσε πολλούς.

Ποιός εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Μᾶς καλεῖ ὅλους. Τί λέγει;

«Ἐγώ εἰμι, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μή πεινάσῃ» (Ἰωάν. στ΄ 35).

Πῶς ὅμως θά πᾶμε στό Δεῖπνο;

«Ὁ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου» (Α΄ Κορ. ια΄, 29). Δηλαδή, ὅποιος μεταλαμβάνει ἀναξίως, τρώγει καί πίνει κατάκριμα καί καταδίκη στόν ἑαυτόν του.

Γι᾿ αὐτό συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος: «πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί (Α΄ Κορ. ια΄ ,30). Γι᾿ αὐτό ὑπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί ἀπέθαναν ἀρκετοί.

Τί πρέπει νά κάνουμε; Συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α΄ Κορ. ια΄, 28). Δηλαδή, ἄς ἐξετάζη μέ προσοχή κάθε ἄνθρωπος τόν ἑαυτόν του καί ἀφοῦ προετοιμασθῆ μέ τήν ἐξέταση αὐτή, τότε ἄς τρώγη ἀπό τόν καθαγιασμένο ἄρτο καί ἄς πίνη ἀπό τό καθαγιασμένο ποτήριο.

* * *

Μία ὡραία διδακτική ἱστορία βλέπουμε στό βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου:

«Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ Ἅγιος, ἔβλεπε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ κατέρχεται στὰ Τίμια Δῶρα. Αὐτὸ τὸ ἔβλεπε μόνον αὐτός, ἐπειδὴ εἶχε καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη ψυχή.

Κάποτε ὅμως λειτούργησε ὁ Ἅγιος μὲ ἕνα Διάκονο. Ὁ Διάκος κοίταξε κατὰ τὸ γυναικωνίτη, εἶδε μιὰ ὡραία γυναίκα καὶ σκανδαλίσθηκε.

Τοῦτο τὸ κατάλαβε ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, διότι δὲν εἶδε ἀκόμη τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ κατέρχεται, ὅπως τὸ ἔβλεπε ἄλλοτε. Γι᾿ αὐτό δέν ἐπέτρεψε στόν Διάκονο νά συνεχίση νά συμμετέχη στή θεία Λειτουργία. Τότε ἀμέσως εἶδε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ κατέρχεται ἐπάνω στὰ Τίμια Δῶρα.

Ὕστερα, γιὰ νὰ μὴ ξανασυμβῆ αὐτὸ στὸ μέλλον, διέταξε νὰ φτιάξουν στὸ γυναικωνίτη τὰ δικτυωτὰ πλέγματα, τὰ λεγόμενα καφάσια, ὥστε νὰ βλέπουν μὲν οἱ γυναῖκες πρὸς τὸ Ἅγιο Βῆμα, οἱ δὲ κληρικοὶ νὰ μὴ βλέπουν τὶς γυναῖκες. Τὰ καφάσια αὐτὰ διετηρήθησαν στὶς Ἐκκλησίες καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Σὲ μερικὲς μάλιστα ἐπαρχίες ἴσως ὑπάρχουν ἀκόμη. Δυστυχῶς στὴν ἐποχή μας, οἱ Χριστιανοὶ δὲν προσέχουν ὅσο πρέπει τὴν ἀξία τῆς ἁγνότητος καὶ τῆς ἠθικῆς καθαρότητος. Δὲν ἐπιδιώκουν τὸν ἁγιασμό, «οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον». Δὲν ἀγωνίζονται ὅσον πρέπει νὰ διατηροῦνται ἁγνοὶ «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ Πνεύματος».

* * *

Στὸ Γεροντικὸ διαβάζουμε: Διηγήθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες γιὰ ἕνα Ἀββᾶ Παῦλο, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὰ κάτω μέρη τῆς Αἰγύπτου, κατοικοῦσε δὲ στὴ Θηβαΐδα. Αὐτὸς κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ κερασφόρα ἑρπετὰ καὶ τοὺς σκορπιοὺς καὶ τὰ φίδια καὶ τὰ ἔσχιζε καταμεσίς. Τοῦ ἔβαλαν οἱ ἀδελφοὶ μετάνοια λέγοντας: «Πές μας, τί ἔργο ἔκαμες καὶ ἔλαβες αὐτὸ τὸ χάρισμα;» καὶ τοὺς ἀπάντησε: «Συγχωρῆστε με, πατέρες. Ἂν κάποιος ἀποκτήση καθαρὴ ψυχή, ὅλα ὑποτάσσονται σ᾿ αὐτόν, ὅπως στὸν Ἀδάμ, ὅταν ἦταν στὸν Παράδεισο, πρὶν παραβῆ τὴν ἐντολή».

«Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός», λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ στὸν 50ό ψαλμό.

* * *

Ὁ δὲ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ λέγει: «Ἡ καθαρότης εἶναι ἡ τελεία λησμοσύνη καὶ ἄγνοια τῶν τρόπων τῆς δευτέρας φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπὸ τὴν παρακοὴ καὶ τοὺς ὁποίους ἐφεῦρε καὶ αὔξησε ἡ φύση μας (μετὰ τὴν ἁμαρτία) ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ παρόντος κόσμου. Ἐκεῖνος λοιπόν, ποὺ θὰ κατορθώση νὰ εὑρεθῆ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ ἢ μᾶλλον ἐκεῖνος ποὺ θὰ βγάλη ἔξω ἀπὸ τὴν ψυχή του ὅλες τὶς παρὰ φύσιν καταστάσεις καὶ ἀσχήμιες καὶ θὰ φτάση στὸ σημεῖον λησμοσύνης ὅλων αὐτῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ἠθελημένης ἀγνοίας αὐτῶν καὶ τῆς περὶ αὐτὰ ἀπραξίας εἶναι φανερό, ὅτι ἐπανέκτησε τὴν πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἁπλότητα καὶ ἀκακία καὶ ἔγινε, κατὰ τὴν προαίρεση καὶ τὴν ψυχικὴ κατάσταση ἕνα πραγματικὰ ἄδῳο νήπιο, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ ἐλαττώματα τοῦ νηπίου».

* * *

Πῶς ὅμως καθαριζόμαστε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Λέγει ο Μέγας Βασίλειος: «Κι ὅπως καθαριζόμαστε μέ τό νερό καί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα (δηλ. τό βάπτισμα) ἔτσι καθαριζόμαστε ἐπίσης μέ τά δάκρυα καί τήν ἐξομολόγηση.

Ἡ ἁμαρτία δέν κρύβεται μέ τήν διάπραξη ἄλλης ἁμαρτίας, ἀλλά μέ τή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγηση».

Ἀνακοίνωσις τῆς Π.Ε.Θ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων, εὑρίσκεται στήν εὐχάριστη θέση νά ἀνακοινώσει στούς συναδέλφους καί νέους θεολόγους ὅτι, στό Ἐπιμορφωτικό Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καί Διδακτικῆς Κατάρτισης, στά Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, ὄροφος 3ος) εἰσηγητής στίς 21-3-2015 ἡμέρα Σάββατο καί ὥρα 11.30 - 14.30 θά εἶναι: ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χρ. Σπαλιώρας, Δρ. Θεολογίας, Διευθυντής Γυμνασίου Νέου Μοναστηρίου, Νομοῦ Φθιώτιδας, μέ θέμα : «Διδακτική προσέγγιση τοῦ ΜτΘ μέσα ἀπό ἕνα σενάριο διδασκαλίας».

Ἀπό τή Γραμματεία τῆς ΠΕΘ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
29 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. Θ΄ 11-14
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. Ι΄ 32 – 45
Ἦχος Α΄.– Ἑωθινόν: Θ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Θυσία τοῦ Χριστοῦ

Ὅσο κι ἂν προσπάθησαν οἱ ἄνθρωποι στὸ παρελθόν, δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐκδιώξουν τὴν ἐνοχὴ ποὺ βάραινε τὴν συνείδησή τους. Οὐδεμία θυσία ἔδωσε τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ αἰσθάνονταν. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ἀπελπισία τους ἐπάνω κάποιοι ἔφθασαν ἕως καὶ τὴν ἀπαισιωτέρα της μορφή, δηλ. τὴν ἀνθρωποθυσία.

Μόνο μία θυσία ὑπῆρξε πράγματι ἐξιλαστήρια γιὰ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, ἡ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Τὸ αἷμα του τὸ ἐκχυθὲν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου καὶ μόνο αὐτὸ καθαρίζει τὴν συνείδηση ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἔργων, παρέχοντας τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὴν ζωὴ τὴν αἰώνιον, ὅπως μᾶς περιγράφει καὶ τὸ Ἀποστολικὸ κείμενο, ποὺ θὰ ἀναγνωστεῖ στὴ λατρευτική μας σύναξη.

Βεβαίως, εἶναι τόσες οἱ δωρεὲς καὶ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἀπέρρευσαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλάβει ἔστω καὶ μὲ τὴν σκέψη τὶς ὕψιστες αὐτὲς δωρεές.

Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ σταθοῦμε στὴν μοναδικὴ δωρεὰ ποὺ ἀπολαμβάνουμε ἐκ τοῦ πάθους καὶ ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει πιστὸς ὁ ὁποῖος νὰ ἀγνοεῖ ἔστω καὶ θεωρητικῶς πὼς ἡ ἁμαρτία ἀποτελεῖ περιφρόνηση καὶ παράβαση τοῦ νόμου ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός. Περιφρόνηση δηλ. αὐτῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἑπομένως, ἀποτελεῖ ὕβριν, προσβολὴ καὶ ἀνταρσία κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἔρχεται στὴν συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου ἐνοχή, βάρος ἀλλὰ καὶ ἑκουσία καταδίκη ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ φυσικὰ περνᾶ στὸν χῶρο τῆς αἰωνιότητος.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ βάσανος ποὺ ταλανίζει τὴν κάθε ὕπαρξη καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς πίκρας καὶ τῆς θλίψεως τοῦ κάθε προσώπου. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὴν ἁπλῆ ἔκφανση αὐτῆς τῆς οὐσίας, ἔστω κι ἂν δὲν ἐπιτρέπει ὁ ἄνθρωπος κάποιες φορὲς στὴν συνείδησή του νὰ ὁδηγήσει αὐτὴ τὰ βήματά του στὴν ρίζα τοῦ κακοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἐξολοθρεύσει.

Ἂς ἔχει ὅμως δόξαν ὁ Θεὸς, διότι μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο "Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα". Μὲ ἁπλᾶ λόγια, ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς φορτώθηκε ὅλες τὶς ἁμαρτίες. Θυσιάστηκε ἑκουσίως, ἀπέθανε ἐπάνω στὸν Σταυρὸ καὶ μὲ τὸ αἷμα του μᾶς ἐξαγόρασε. Καθάρισε τὴν συνείδησή μας, μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου καὶ μᾶς ἐδικαίωσε. Ὁ Ἅδης ἔπαυσε πλέον νὰ φυλακίζει τὶς ψυχὲς ποὺ δέχθηκαν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔζησαν τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ἀποτέλεσμα τώρα εἶναι ὁ πόνος καὶ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου νὰ μεταβληθοῦν σὲ χαρὰ καὶ ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀκόμα καὶ ὅταν τραυματίζεται ὁ πιστὸς ἐπάνω στὸν ἀγῶνα τὸν πνευματικὸ ἢ ἀκόμα καὶ ὅταν πίπτει ἐξ ἀδυναμίας ἢ συναρπαγῆς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μολύνεται ὁ λευκὸς τῆς ψυχῆς χιτῶνας, καὶ πάλι ἔχει ἐλπίδα καὶ καταφύγιο στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ. Στὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Αὐτὸ δὲν γίνεται μόνο κατὰ τὴν εὐλογημένη ὥρα τοῦ Βαπτίσματος, μόνο μία δηλ. φορά στὴ ζωή μας, ἀλλὰ καὶ κάθε φορά ποὺ κατόπιν μετανοίας καὶ φυσικὰ τῇ ἀδείᾳ τοῦ πνευματικοῦ προσέρχεται νὰ κοινωνήσει ἀπὸ τὸν θεῖο κρατῆρα, ἀπὸ τοῦ ποτηρίου τῆς Ζωῆς!

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ "καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων", ὅπως τονίζει ὁ ἐπιστήθιος μαθητής, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα δωρεὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ λάβει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο, καὶ ὄντως αὐτὸ ποὺ ἦταν ἀδιανόητο νὰ συλλάβει καὶ ἡ πλέον τολμηρὰ φαντασία, αὐτὸ πραγματοποιήθηκε διά τῆς σταυρικῆς θυσίας. Τῆς θυσίας ποὺ συνεχίζεται σὲ κάθε θεία Λειτουργία!

Χρειάζεται τώρα καὶ μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ τονίσουμε τόσο τὴν ἀνάγκη τῆς ζωντανῆς πίστεως ποὺ ἐπιβάλλεται ἀκραδάντως νὰ φέρει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίζουμε ὅτι ἡ δωρεὰ αὐτῆς τῆς σωτηρίας παρέχεται ἐντὸς καὶ μόνο ἐντὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας;

Μόνο ὅσοι εἶναι παντελῶς ἄσχετοι, ἐνδεχομένως νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἀντίθετο ἢ μᾶλλον κάποιοι ἀθεολόγητοι καὶ προφανῶς ἄγευστοι τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, ποὺ ἔχουν προσβληθεῖ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ οἰκουμενισμοῦ θὰ ὑποστηρίξουν ὅτι εἶναι δυνατὸν ἄνευ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ λυτρωθεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ λούσει τὴν συνείδησή του ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ πίστη λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὀρθόδοξος χριστιανικὴ πίστη μας εἶναι αὐτὴ ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν δικαίωση, ποὺ προσφέρει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε "χωρὶς πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι" ὅπως ξεκάθαρα κηρύσσει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀρχὴ λοιπὸν καὶ ξεκίνημα τῆς σωτηρίας μας καὶ ἀναγκαία προϋπόθεση αὐτῆς εἶναι ἡ πίστη στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ. Ἔπεται ἡ μετάνοια, ἡ ἐξομολόγηση καὶ ἡ ὅλη ἐν γένει πορεία μὲ ἀποκορύφωμα τὴν συμμετοχὴ τοῦ πιστοῦ ἐν πᾶσι συνειδήσει στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ διά τῆς θείας κοινωνίας στὴν κοινὴ λατρεία. Καὶ ὅπως ὅταν ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἐξασθενημένος καὶ κινδυνεύει, ἡ ἀναγκαία μετάγγισις αἵματος προσφέρει τὴν ζωή, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ διά τῆς θείας μεταλήψεως, στὴν ἀρρωστημένη μας ψυχὴ πραγματοποιεῖται ἡ μετάγγισις τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ποὺ κατὰ χάριν μᾶς κάνει ἕνα μαζί Του!

Τί νὰ πρωτοπεῖ κανεὶς καὶ ποῦ νὰ σταθεῖ μπροστὰ στὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριο τῆς σταυρωμένης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Ἂς κλείσουμε μὲ τούτη τὴν πρόταση. Τώρα ποὺ ἔρχεται ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἂς σπεύσουμε μὲ ζῆλο καὶ μετάνοια πρὸς τὸ ποτήριον τῆς ζωῆς. Στὸ χέρι μας εἶναι ὥστε λουσμένοι στὸ αἷμα "τῆς Καινῆς Διαθήκης" νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ νὰ εὐλογηθοῦμε, γιὰ νὰ ἑορτάσουμε τὰ πανάχραντα πάθη καὶ νὰ ζήσουμε ἕνα πραγματικὸ καὶ οὐσιαστικὸ Πάσχα πανηγυρίζοντας τὴν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν νίκη τῆς ζωῆς ἔναντι τοῦ θανάτου. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σύγχρονοι αὐτόκλητοι αἱρετικοὶ «σωτῆρες»

*Τοῦ **πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,** Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Εἶναι μόνιμο τό φαινόμενο καί τό συναντᾶμε σέ ὅλες τίς αἱρετικές κινήσεις. Κάποιοι ἄνθρωποι «σώθηκαν», γιατί παρασυρόμενοι, προφανῶς ἀπό ἄγνοια σέ κάποια αἱρετική ὀργάνωση, ἀφοῦ ἔκαναν προσευχή μετανοίας, ἄνοιξαν τήν καρδιά τους, ἀποδέχθηκαν σέ κλῖμα συγκινησιακῆς φόρτισης τόν Χριστό ὡς προσωπικό τους σωτῆρα, **ξαφνικά σώθηκαν.** Λυτρώθηκαν. Ἔχουν τήν αἴσθηση, ὅτι ἀνήκουν στούς ἐκλεκτούς σεσωσμένους.

Ὕστερα ἀπό αὐτό, θέλουν νά σώσουν κι ἄλλους. Ἀναλαμβάνουν κάθε εἴδους πρωτοβουλία, γιά νά μεταφέρουν αὐτή τήν ἐμπειρία τους καί σέ ἄλλους ἀνθρώπους. Νά ζήσουν καί οἱ ἄλλοι τήν ἴδια αὐτή **στιγμιαία ξαφνική σωτηρία,** ἐκτός τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά πάντα στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Τό κίνητρο γίνεται πιό ἰσχυρό καί ἐκφράζεται ὡς ἱεραποστολικός ἀκτιβισμός. Ἐργάζονται συστηματικά, γιά νά διαδώσουν τήν αἱρετική μεθοδολογία σωτηρίας, πού οἱ ἴδιοι, παρασυρόμενοι, υἱοθέτησαν καί αὐτή τή διάδοση τή θεωροῦν ταυτοχρόνως «ὁμολογία πίστεως» ἐξέχουσας βαρύτητας.

Φυσικά δέν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ ἱεραποστολικός ἀκτιβισμός μέ ἐπένδυση ἀληθοφανοῦς «ἐκ Θεοῦ», προερχομένης ἔμπνευσης, ἐπενδύεται μέ πνευματικό κῦρος πού τούς δίνει ὁ Θεός, ὑποτίθεται, διά τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μιλοῦν ἔχοντας συναίσθηση ὅτι εἶναι ὄργανα σωτηρίας, πού ὁ Θεός τά χρησιμοποιεῖ, γιά νά σώσει κάποιους ἄλλους. Τό γεγονός αὐτό καταγράφεται στό ἐπιχείρημα πού ἀκοῦμε καί διαβάζουμε συχνά στό χῶρο τους, ὅτι *«ὁ Κύριος μέ κάλεσε νά σοῦ ἀνακοινώσω ἕνα σπουδαῖο μήνυμα, πού ἔχει σχέση μέ τή σωτηρία σου».*

Ἐάν εἶναι Πεντηκοστιανός θά μᾶς προτρέψει ἐπιπλέον, ἐνθέρμως νά γευθοῦμε τήν ἐμπειρία τῆς γλωσσολαλιᾶς, καθώς ἔτσι ἐπικυρώνεται ἡ σωτηρία μας καί θά πάρουμε μέρος στήν «ἁρπαγή».

Ἀνθρώπινες ἐμπνεύσεις πλάνης μέ συναισθηματική ἐπένδυση, ὁ προσηλυτιστικός ζῆλος θά τίς καταστήσει «Λόγο Κυρίου» (σ.Σ.παραθέτουμε τό δικό τους τρόπο ἀναφορᾶς)πού κτυπᾶ στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά γευθεῖ τή στιγμιαία σωτηρία ἤ τήν ἀναγέννηση, σύμφωνα μέ τήν ὁρολογία ἄλλων αἱρετικῶν κινήσεων.

Τί δείχνουν ὅλα αὐτά; Σειρά λαθῶν καί παραλείψεων. Ὅλοι αὐτοί οἱ αὐτοχειροτονημένοι σωτῆρες, μεταξύ τῶν ἄλλων, ξέχασαν ἐπίσης κάτι πολύ σημαντικό. Μία ἐπισήμανση πού κάνει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: *«εἴ τις ἔρχεται πρός ἡμᾶς καί ταύτην τήν διδαχήν οὐ φέρει, μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καί χαίρει αὐτῷ μή λέγετε»* (Β΄ Καθ. Ἰωάν. 9).

Ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι φυσικά τά εὐσεβῆ εὐφυολογήματα μέ συναισθηματική ἐπένδυση τοῦ ὁποιουδήποτε «ποιμένα» ἤ μέλους μιᾶς νεοφανοῦς αἱρετικῆς ὀργάνωσης. Αὐτά δέν εἶναι διδαχή τοῦ Χριστοῦ, αὐτά εἶναι «διδαχαῖς ποικίλαις καί ξέναις»(Ἑβρ.13,9) τίς ὁποῖες ὁ Χριστιανός πρέπει νά ἀγνοεῖ.

Ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διαχρονική ἐκκλησιαστική ἐμπειρία, παράδοση καί παρακαταθήκη, τήν ὁποία διαφυλάττει ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ: *«καθώς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ᾿ ἀρχῆς αὐτόπται καί ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου»* (Λουκ. 1, 2). Αὐτή ἀπουσιάζει διαχρονικά ἀπό κάθε αἵρεση.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΝ ΤΟΥ 1821

Μὲ πίστιν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀπετίναξαν τὸν ζυγὸν δουλείας

• ΗΓΝΟΗΣΑΝ ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΓΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΩΝ ΜΑΣ ΕΧΑΡΙΣΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ. •«ΜΑΚΑΡΙΟΣ Ο ΛΑΟΣ Ο ΓΙΝΩΣΚΩΝ ΑΛΑΛΑΓΜΟΝ».

*Τοῦ μακαριστοῦ **Μιχαὴλ Τσώλη***

Τὰ φλογερὰ συνθήματα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὴν Πατρίδα ὅπως: «Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία» καὶ «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστη συνέχεια τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Οἱ Ἕλληνες στὴ μακραίωνη ἱστορία τους, Πίστη καὶ Πατρίδα τὰ εἶχαν πάντα μαζί. Καὶ ἔβαζαν πρῶτα τὴν Πίστη, «Ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν», καὶ ἔπειτα τὴν Πατρίδα.

Οἱ ἀγωνιστὲς τῆς Ἐθνεγερσίας πιστεύουν ἀκράδαντα ὅτι βοηθὸς καὶ συμπαραστάτης στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα τους εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸν ἐπικαλοῦνται καὶ παρακαλοῦν μὲ τὶς προσευχές τους νὰ γίνει σύμμαχός τους.

Ὅλα τὰ μηνύματα τῶν ὁπλαρχηγῶν καὶ ἱερωμένων ποὺ καλοῦν τοὺς Ἕλληνες σὲ ἐξέγερση κατὰ τῆς τυραννίας τοῦ Τούρκου κατακτητῆ διαπνέονται ἀπὸ πίστη στὸ Θεό. Ὑψώνουν τὸ Σημεῖον Του, τὸν Τίμιο Σταυρό. Δοξολογοῦν τὸ ὄνομά Του. Χτυποῦν καμπάνες καὶ σήμαντρα, ἀλαλάζουν ἀπὸ πόθο λευτεριᾶς καὶ ὁ Ἐλευθερωτὴς Θεὸς τοὺς ἐνδυναμώνει.

«Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν...»

Ἐπιβεβαιώνεται στοὺς ἀγωνιστὲς μας ὁ μακαρισμὸς τοῦ ψαλμοῦ ποὺ ὑπογραμμίζει:

«Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν. Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται. Ὅτι καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν Σὺ εἶ, καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου ὑψωθήσεται τὸ κέρας ἡμῶν». (Ψαλμ. πη΄ 16 - 17).

Δηλαδή, μακάριος, εὐτυχὴς εἶναι ὁ λαὸς ποὺ μπορεῖ καὶ ξέρει νὰ σὲ δοξολογεῖ πανηγυρικά, μὲ ὁλόψυχη καὶ μὲ ὁμόθυμη διάθεση, μὲ ἀλαλαγμό, μὲ ἰαχὲς ὑμνολογικές• Κύριε αὐτοὶ θὰ πορευτοῦν στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους καταλαμπόμενοι ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου. Διότι τὸ καύχημα τῆς δυνάμεώς τους εἶσαι Σύ, καὶ μὲ τὴν εὐμένειά Σου θὰ ὑψωθῆ ἡ δύναμή μας.

Ἡ πίστις τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον τους

Τὸ θρησκευτικὸ φρόνημα τῶν ὁπλαρχηγῶν τῆς Ἐθνεγερσίας, ἡ πίστη τους στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ διατυπώνεται καὶ ὁμολογεῖται παντοῦ στὰ λόγια τους, στὰ συνθήματά τους, στὶς προσευχὲς καὶ στὶς διακηρύξεις τους:

Ὁ Ρήγας Φεραῖος στὸ Θούριό του τονίζει: «Ἐλάτε μ᾿ ἕνα ζῆλον σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν νὰ κάμωμεν τὸν ὅρκον ἐπάνω στὸν Σταυρόν».

Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἐπισημαίνει στὸ ἐπίσημο ξεκίνημα τῆς Ἐπαναστάσεως ὅτι ὁ ἀγώνας εἶναι γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὴν Πατρίδα καὶ προτρέπει: «Μάχου ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος. Εἶναι καιρὸς ν᾿ ἀποτινάξωμεν τὸν ἀφόρητον ζυγόν, νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν Πατρίδα, διά νὰ ὑψώσωμεν τὸ σημεῖον δι᾿ οὗ πάντοτε νικῶμεν, λέγω τὸν Σταυρόν, καὶ οὕτω ἐκδικήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν».

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Παπαφλέσσας σ᾿ ἕνα κείμενο ἐθνεγερτικό, ποὺ συνυπογράφουν, ἐπικαλοῦνται καὶ θεωροῦν βεβαία τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ: «Ἀδελφοὶ κάτοικοι Ἀρκαδίας, ἡ

ὥρα ἔφτασε, τὸ στάδιον τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἠνοίχθη... Ὁ Θεὸς τοῦ παντὸς μεθ᾿ ἡμῶν ἔσεται. Τρέξατε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος...».

Σὲ ἐπαναστατικὴ προκήρυξη, Ὕδρας, Σπετσῶν καὶ Ψαρῶν τοῦ 1821 πρὸς Κλῆρο καὶ Λαὸ ὑπογραμμίζονται καὶ τὰ παρακάτω: «Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ οὐρανίου Βασιλέως καὶ τὰ ἐπίγεια ὅπλα ὁμοῦ κατὰ τῶν βλασφημούντων τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Ὑψίστου καὶ τῶν βεβηλούντων τοὺς θείους ναούς του... Ἐγερθῆτε Χριστιανοὶ ἥρωες. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι μεθ᾿ ἡμῶν...».

Ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης μὲ ἀκράδαντη πίστη στὴν συνέργεια τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου εἰς τὴν ἱερὰν μεταχείρισίν μας, διότι δὲν ἀγωνιζόμεθα εἰς ἄλλο ἢ μὴ διά τὴν ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων μας καὶ διά νὰ κάμωμεν νὰ λάμψῃ ἡ εὐσέβεια... Ὁ Θεὸς μεθ᾿ ἡμῶν ἐστι».

Ὁ Ὀδυσσέας Ἀνδροῦτσος πιστεύει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση εἶναι θεῖο θέλημα καὶ τονίζει: «Ἤτανε ἀπὸ τὸ Θεὸ γραμμένο ν᾿ ἀδράξουμε τὰ ἄρματα μία ἡμέρα καὶ νὰ χυθοῦμε κατεπάνω στοὺς τυράννους μας, ποὺ τόσα χρόνια ἀνελεήμονά μᾶς τυραγνεύουν...».

Ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης κάνοντας λόγο γιὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμά του, τῆς πυρπόλησης τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδας ὁμολογεῖ αὐτὸ ποὺ προηγήθηκε: «Μία δύναμη μὲ ἅρπαξε ἀπὸ τὴ λιτανεία πρὶν φύγουμε ἀπὸ τὰ Ψαρὰ γιὰ τὴ Χίο. Μία δύναμη θεϊκὴ μὲ γιγάντωσε».

Στὴν Διακήρυξη τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος ὁμολογεῖται εὐγνωμοσύνη τῶν ἀγωνιστῶν στὸ Θεὸ ὡς ἑξῆς: «Ἕλληνες ὁμοφώνως πρέπει νὰ κράξωμεν «ΤΙΣ ΘΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ!». Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πραγματικὴν βεβαιότητα ὅπου ἔχομεν αὐτῆς τῆς θείας ἀντιλήψεως ἐγκαρδιούμενοι, πρέπει νὰ τρέξωμεν μὲ ἀδελφικὴν ὁμόνοιαν, διά νὰ ἐξομοιώσωμεν τὰ κατὰ τὴν ξηρὰν ἔργα, μὲ τὰ κατὰ τὴν θάλασσαν...».

Κρεμάλας διὰ τοὺς «ξεροκέφαλους ἀντάρτας» ὀρέγεται ὁ μισέλλην Μέττερνιχ

Τὰ πάντα ὅμως τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν ἐναντίον τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων. Δυσμενῆ ἦταν τὰ δεδομένα ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴν Εὐρώπη. Ἡ Ἱερὰ Συμμαχία τοῦ Καγκελλαρίου Μέττερνιχ τάχθηκε ἀμέσως κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων ὀνομάζοντάς την «ἠχοῦν κενόν», δηλαδὴ ἕνα τίποτα!

Ὁ ἴδιος μὲ μία προκλητικὴ δήλωσή του ἐξωθοῦσε τοὺς τυράννους σὲ ἀντίποινα μὲ κρεμάλες κατὰ τῶν ἐπαναστατημένων: «Ἐπιτέλους, ἔλεγε, κι ἂν κρεμαστοῦν 400 - 500 χιλιάδες ξεροκέφαλοι ἀντάρτες, γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἡ πολιτικὴ τάξη στὴν Εὐρώπη δὲν θὰ χαθεῖ ὁ κόσμος...»!

Αὐτὴν τὴν ὑποκρισία καὶ ἀναλγησία ἐξουσιῶν τῆς Εὐρώπης ἐλέγχει καὶ στιγματίζει μὲ τὴν γενναία πατριωτικὴ ποίησή του ὁ Ἐθνικός μας ποιητὴς Ἀνδρέας Κάλβος τονίζοντας:

Ἡμεῖς διά τὸν Σταυρὸν
Ἀνδρείως ὑπερμαχόμεθα
Καὶ σεῖς ἐβοηθήσατε
Κρυφά τούς πολεμοῦντας
Σταυρὸν καὶ ἀλήθειαν...

Ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀγωνιστὲς τῆς Ἐθνεγερσίας ὁ ποιητὴς ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Μοναδικὸς Προστάτης τους εἶναι ὁ Θεός.

Τὸ ξίφος σφίγξατ᾿ Ἕλληνες
Τὰ ὀμμάτια σας σηκώσατε
Ἰδοὺ - εἰς τοὺς οὐρανοὺς
Προστάτης ὁ Θεὸς Μόνος σᾶς εἶναι.

Οἱ πιστοί, Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, πρόγονοί μας μὲ ἡρωικοὺς ἀγῶνες καὶ θυσίες κατάφεραν τελικὰ νὰ κατεβάσουν τὴν ἡμισέληνο τῶν τυράννων καὶ νὰ ἀνεβάσουν σὲ κάστρα, πόλεις καὶ χωριὰ τὸ ἱερό μας σύμβολο, τὴν Σταυροφόρο Σημαία τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοί τους ἐκφράζοντας τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη στὸ Λυτρωτὴ μας Ἰησοῦν Χριστὸν ἂς Τὸν δοξολογοῦμε καὶ τιμοῦμε συγχρόνως αὐτοὺς ποὺ «πρωτοσπεῖραν τῆς λευτεριᾶς τὸν σπόρο» καὶ πότισαν τὴν ἱερὴ τούτη γῆ μὲ τὸ αἷμα τους.

Ναί, θεόπνευστο Ψαλμῳδέ, ὁμολογοῦμε: «Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν...».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀσκητικαί ἐμπειρίαι

21. Προαίρεσις καί θεία χάρις

Πρέπει νά γνωρίζει ὁ κατά Θεόν ἀγωνιζόμενος ὅτι στήν πνευματική ζωή προηγεῖται ἡ προαίρεση καί ἀκολουθεῖ ἡ θεία χάρη, ὅπως τονίζει ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς. Στήν ἀρχή πρέπει νά εἶναι πρόθυμος νά ἐργαστεῖ γιά τό καλό καί στή συνέχεια θά ἔρθει ἡ θεία χάρη, ἡ ὁποία θά τόν βοηθήσει. Ὅπως κάνει καί ὁ γεωργός, πού σπέρνει στό χωράφι του, κάνει τίς ἀναγκαῖες ἐργασίες καί περιμένει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ νά δώσει βροχές στόν κατάλληλο χρόνο καί εὐνοϊκούς ἀνέμους.

Ἡ θεία χάρη δέν σέρνει τόν ἄνθρωπο στό ἀγαθό. Δέν διαμορφώνει τήν καλή του προαίρεση, ἀλλά τοῦ συμπαρίσταται στό ἔργο πού ἐπιλέγει ὁ ἴδιος καί εἶναι σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

***

22. Ἀναγκαία ἡ ὑπομονή

Ἀκοῦμε πολλές φορές τούς χριστιανούς νά διερωτῶνται, γιατί δέν προκόβουν πνευματικά, ἀφοῦ κάνουν τόν ἀγώνα τους. Διαπιστώνουμε ἐπίσης ὅτι δέν γνωρίζουν τήν πνευματική τους κατάσταση. Ἕνας γέροντας ἔλεγε ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ ὑπομονή στούς ἀγωνιζόμενους, γι᾿ αὐτό καί δέν προοδεύουν. Θέλουν ἀμέσως νά ἀποκτήσουν τίς ἀρετές καί μάλιστα χωρίς κόπο. Ἀλλάζουν εὔκολα, μετακινοῦνται εὔκολα, πηγαίνουν πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ καί νομίζουν ὅτι θά βροῦν κάποιον τόπο ὅπου δέν θά ὑπάρχει ὁ διάβολος, γιά νά τούς ἐνοχλεῖ καί νά τούς ἐμποδίζει. Μάταια ὅμως, γιατί τέτοιος τόπος δέν ὑπάρχει.

***

23. Γιατί ὁ Θεός ἐπιτρέπει τόν πόλεμον τοῦ διαβόλου;

Ὁ κατά Θεόν ἀγωνιζόμενος συχνά δέχεται τόν πόλεμο ἀπό τούς δαίμονες, προκειμένου νά ἐγκαταλείψει τήν πνευματική προσπάθεια. Βιώνει δύσκολες καταστάσεις, πού τόν ὁδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο καί ἀναρωτιέται, γιατί ὁ Θεός ἐπιτρέπει αὐτόν τόν πόλεμο. Ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι πάντα εὔκολη. Ὑπάρχουν πολλοί λόγοι, τούς ὁποίους ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουμε. Καί εἶναι φυσικό αὐτό. Τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ μᾶς εἶναι ἄγνωστο. Εἶναι ὅμως γνωστό σέ ὅλους ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πάντα μᾶς προστατεύει, γιά νά ὁδηγούμαστε μέ ἀσφάλεια στή σωτηρία. Ἀκόμα καί τά δυσάρεστα τῆς ζωῆς ἔχουν ὡς σκοπό τή σταθεροποίησή μας στήν πνευματική πορεία.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἀναφέρει πέντε αἰτίες καί δίνει κάποια ἀπάντηση στόν προβληματισμό τοῦ ἀγωνιζόμενου χριστιανοῦ, γιατί ὁ Θεός παραχωρεῖ τόν πόλεμο τῶν δαιμόνων. Πρώτη αἰτία εἶναι γιά νά διακρίνουμε τήν ἀρετή ἀπό τήν κακία, πολεμώντας καί πολεμούμενος. Δεύτερη γιά νά εἶναι βέβαιη καί σταθερή ἡ ἀρετή, ἀφοῦ ἀποκτήθηκε μέ πόλεμο καί κόπο. Τρίτη αἰτία εἶναι νά καταπολεμηθεῖ ἡ ὑπερηφάνεια καί νά καλλιεργηθεῖ πνεῦμα ταπείνωσης. Τέταρτη νά μισήσει ὁλοκληρωτικά τήν κακία καί πέμπτη αἰτία νά μή λησμονεῖ τήν ἀδυναμία του ἀλλά καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόν βοηθάει νά φτάσει στήν κορυφή τῆς κλίμακας τῶν ἀρετῶν.

***

24. Ἡ θεοφιλής ἄσκησις

Οἱ ἄνθρωποι πάντα ἐπιδιώκουν νά κάνουν τή ζωή τους πιό ἄνετη καί πιό εὔκολη. Νά τά ἔχουν ὅλα, νά μή κοπιάζουν καί οἱ ἐπαγγελματικές τους ἀπασχολήσεις νά τούς ἀφήνουν ἐλεύθερο χρόνο γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν προσωπικῶν τους ἐπιθυμιῶν. Τό ἴδιο πνεῦμα παρατηρεῖ κανείς καί στούς σύγχρονους μοναχούς, οἱ ὁποῖοι ἀξιοποιοῦν ὅλα τά μέσα προκειμένου τά μοναστήρια τους νά ἔχουν ὅλες τίς ἀνέσεις. Πιστεύουν ὅτι ἔτσι θά ἔχουν περισσότερο χρόνο γιά τά πνευματικά τους καθήκοντα. Προφανῶς αὐτό τό ἐπιχείρημα ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ὀρθόδοξη μοναχική παράδοση. Γιά νά μή θεωρηθεῖ ὑπερβολικός ὁ λόγος μου, ἀναφέρω ἕνα σχετικό περιστατικό ἀπό τό Γεροντικό.

Ἕνας γέροντας ἀσκητής ζοῦσε στήν ἔρημο καί τό κελί του ἀπεῖχε ἀπό τήν πηγή περίπου δώδεκα μίλια. Μιά φορά καθώς πήγαινε νά πάρει νερό βαρυγγώμησε καί μονολόγησε: «Γιατί νά κουράζομαι τόσο πολύ γιά νά πάρω τό νερό; Θά ἔρθω νά ἐγκατασταθῶ κοντά στήν πηγή». Ἀμέσως ἄκουσε κάποιον νά τόν ἀκολουθεῖ. Γύρισε καί εἶδε κάποιον νά μετράει τά βήματά του. Παραξενεμένος τόν ρώτησε:

– Ποιός εἶσαι;

Καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

– Εἶμαι ἄγγελος Κυρίου. Μέ ἔστειλε ὁ Θεός νά μετρήσω τά βήματά σου καί νά σοῦ δώσω τόν ἀνάλογο μισθό.

Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ ἀσκητής, πῆρε θάρρος καί μέ προθυμία ἔφυγε στή βαθύτερη ἔρημο, γιά νά περπατάει μεγαλύτερη ἀπόσταση, ὅταν ἤθελε νά πάρει νερό.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

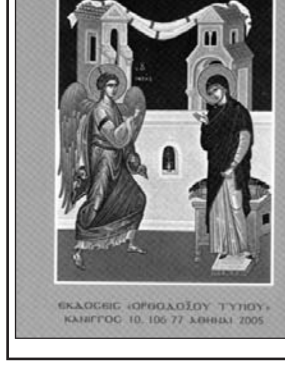

«ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ»

Ἕνα ἐπίκαιρο βιβλίο γιὰ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ περίοδο εἶναι καὶ **«Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου»** (Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου), ποὺ κυκλοφορεῖ καὶ πάλιν σὲ μικρὸ σχῆμα τσέπης, ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου». *Τιμᾶται 0,60€.*

Βιβλιοπωλεῖο «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφος 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210–38 16 206 Τελεφὰξ 210– 38 28 518

Εὑρισκόμεθα ἐνώπιον νέας κακοδοξίας, τῆς «Ἁγιομαχίας»;

(2ον - Τελευταῖον)

Ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, ὅπως αὐτὴ συνάγεται ἀπὸ τὶς ὑπάρχουσες γραπτὲς πηγὲς καὶ τὶς μαρτυρίες ἐπιζώντων προσώπων, ποὺ τὸν ἐγνώρισαν προσωπικά, εἶναι, ὅτι **ὁ ἅγιος Παΐσιος δὲν ὑπῆρξε μόνον ἕνας σπάνιος ἀσκητὴς μὲ ὑπερφυσικὰ χαρίσματα καὶ ἁγιότητα βίου ἐφάμιλλη τῶν ἀρχαίων ὁσίων καὶ ἀσκητῶν, ἀλλὰ καὶ ὁμολογητὴς τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ πολέμιος τῶν αἱρέσεων καὶ μάλιστα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**. Ὅπως σημειώνει ὁ βιογράφος του: **«Εἶχε μεγάλη Ὀρθόδοξη εὐαισθησία, γι' αὐτὸ δὲν δεχόταν συμπροσευχὲς καὶ κοινωνία μὲ πρόσωπα μὴ Ὀρθόδοξα. Τόνιζε: 'Γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦμε μὲ κάποιον πρέπει νὰ συμφωνοῦμε στὴν πίστη'... Τὰ μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων δὲν τὰ ἀναγνώριζε καὶ συμβούλευε οἱ προσερχόμενοι στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, νὰ κατηχοῦνται καλὰ πρὶν βαπτιστοῦν. Καταπολέμησε τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ μιλοῦσε γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν πληροφορία του ἀρυόμενος ἀπὸ τὴν ἐν καρδίᾳ του Θεία Χάρη... Γιὰ ἕνα διάστημα εἶχε διακόψει μαζὶ μὲ ὅλο σχεδὸν τὸ ὑπόλοιπο Ἅγιον Ὄρος, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, γιὰ τὰ ἐπικίνδυνα ἀνοίγματά του πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς»**[1]. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, σὲ συνάξεις μοναζουσῶν ἔλεγε: **«Οἰκουμενισμὸς καὶ Κοινὴ Ἀγορά, ἕνα κράτος μεγάλο, μία θρησκεία στὰ μέτρα τους. Αὐτὰ εἶναι σχέδια διαβόλων»**[2]. **«Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε ἕνας ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο. Τοῦ εἶχα πεῖ: 'Μὰ τί κατάσταση εἶναι αὐτή; Ἀπὸ τὴ μιὰ ὁ Οἰκουμενισμός, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Σιωνισμός, ὁ Σατανισμός!...Σὲ λίγο θὰ προσκυνοῦμε τὸν διάβολο μὲ τὰ δύο κέρατα ἀντὶ γιὰ τὸν δικέφαλο ἀετό»**[3]. **«Μαζεύονται καὶ συνεδριάζουν καὶ κάνουν συζητήσεις ἀτέλειωτες γιὰ πράγματα ποὺ δὲν χωράει συζήτηση, ποὺ οὔτε οἱ ἅγιοι Πατέρες συζήτησαν ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες εἶναι τοῦ πονηροῦ, γιὰ νὰ ζαλίζουν καὶ νὰ σκανδαλίζουν τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς σπρώχνουν ἄλλους στὴν αἵρεση καὶ ἄλλους σὲ σχίσματα καὶ νὰ κερδίζει ἔδαφος ὁ διάβολος. Πά, πὰ ... βασανίζουν καὶ μπερδεύουν τὸν κόσμο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!... Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, ποὺ ἔχουν ἐλαφρότητα καὶ θέλουν νὰ κάνουν προβολή, «ἱεραποστολή», συγκαλοῦν συνέδρια μὲ ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ γίνεται ντόρος καὶ νομίζουν ὅτι θὰ προβάλουν ἔτσι τὴν Ὀρθοδοξία, μὲ τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ ταραμοσαλάτα μὲ τοὺς κακοδόξους. Ἀρχίζουν μετὰ οἱ ὑπερζηλωτὲς καὶ πιάνουν τὸ ἄλλο ἄκρο. Λένε καὶ βλασφημίες γιὰ τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν κλπ. Καὶ κατασκανδαλίζουν ψυχές, ποὺ ἔχουν εὐλάβεια καὶ Ὀρθόδοξη εὐαισθησία. Οἱ ἑτερόδοξοι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔρχονται στὰ συνέδρια, κάνουν τὸν δάσκαλο, παίρνουν ὅ,τι καλὸ ὑλικὸ πνευματικὸ βρίσκουν στοὺς Ὀρθοδόξους, τὸ περνᾶνε ἀπὸ τὸ δικό τους ἐργαστήρι, βάζουν τὸ δικό τους χρῶμα καὶ φίρμα καὶ τὸ παρουσιάζουν σὰν πρωτότυπο. Καὶ ὁ παράξενος σημερινὸς κόσμος ἀπὸ κάτι τέτοια παράξενα συγκινεῖται, καὶ καταστρέφεται μετὰ πνευματικά. Ὁ Κύριος ὅμως, ὅταν θὰ πρέπει, θὰ παρουσιάσει Μάρκους τοὺς Εὐγενικοὺς καὶ τοὺς Γρηγορίους Παλαμάδες, ποὺ θὰ συγκεντρώσουν ὅλα τὰ κατασκανδαλισμένα ἀδέλφια μας, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὴν Ὀρθόδοξη πίστη καὶ νὰ στερεώσουν τὴν Παράδοση, γιὰ νὰ δώσουν χαρὰ μεγάλη στὴν Μητέρα μας Ἐκκλησία. Ἐὰν ζούσαμε Πατερικά, θὰ εἴχαμε ὅλοι πνευματικὴ ὑγεία, τὴν ὁποία θὰ ζήλευαν καὶ ὅλοι οἱ ἑτερόδοξοι καὶ θὰ ἄφηναν τὶς ἀρρωστημένες τους πλάνες καὶ θὰ σώζονταν δίχως κήρυγμα. Τώρα δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν ἁγία μας πατερικὴ παράδοση, γιατὶ θέλουν νὰ δοῦν καὶ τὴν πατερική μας συνέχεια, τὴν πραγματική μας συγγένεια μὲ τοὺς ἁγίους μας. Αὐτὸ ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ κάθε Ὀρθόδοξο εἶναι νὰ βάζει τὴν καλὴ ἀνησυχία καὶ στοὺς ἑτεροδόξους, νὰ καταλάβουν δηλαδή, ὅτι βρίσκονται σὲ πλάνη, γιὰ νὰ μὴ ἀναπαύουν ψεύτικα τὸν λογισμό τους, καὶ στερηθοῦν καὶ σ' αὐτὴν τὴ ζωὴ τὶς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ τὶς περισσότερες καὶ αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ»**[4].

Ἐπίσης σὲ μία ἀπὸ τὶς σωζόμενες ἐπιστολές του ποὺ ἔγραψε μαζὶ μὲ ἄλλους δύο ἱερομονάχους στὴν Ἱερὰ Μονὴ Σταυρονικήτα στὶς 21.11.1968 καὶ δημοσιεύτηκε στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο (30.3.2007), λέει μεταξὺ ἄλλων: **«Τὸ νόμισμα τῆς ἀγάπης, ποὺ κυκλοφορεῖ μετὰ ἀπὸ τὸ 'κλείσιμο τῶν δογμάτων', ἢ 'ἐπανίδρυσις τῆς Μίας...'Ἐκκλησίας καὶ τόσα ἄλλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ κυριολεκτικῶς βλάσφημα διὰ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία... Ἡ ἄρνησις πρὸς τὸν Πατριάρχη (Ἀθηναγόρα) δὲν εἶναι ἄρνησις πρὸς τὴν ἀγάπη, οὔτε πρὸς τὴν ἑνότητα. Εἶναι 'ὄχι' πρὸς τὸ ψευδὲς καὶ 'ναί' πρὸς τὴν Ἀλήθεια, ποὺ κρύβει μέσα της ἡ Ἐκκλησία. Ὅταν οἱ πιστοὶ διακρίνουν διαφορές, ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ἑτεροδόξων, δὲν σημαίνει ὅτι ἐπιθυμοῦν τὸ σχίσμα καὶ τὴ διαιώνισί του, ἀλλὰ ζητοῦν τὴν ἀληθινὴ ἑνότητα, τὴ μόνη σωτήριο γιὰ ὅλους. Εἶναι ἄρα αὐτὸ ἕνας σταυρός, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀδελφούς... Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ φάνηκαν 'σκληροί' στὴ διατήρηση τοῦ Δόγματος, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἄνθρωπο. Γιατὶ γνώρισαν τὰ ἀπύθμενα βάθη του καὶ δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ τὸν κοροϊδέψουν μὲ τὶς συνθηματολογίες ἐφήμερης καὶ ἀνύπαρκτης ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν σεβάστηκαν, προσφέροντάς του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας, ποὺ χαρίζει τὴ μακαρία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωή. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ πιστότης στὸ Δόγμα στενοκεφαλιά, οὔτε ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μισαλλοδοξία, ἀλλὰ ὁ μοναδικὸς τρόπος ἀληθινῆς ἀγάπης»**. Σὲ ἄλλη σωζόμενη ἐπιστολή του ποὺ στάλθηκε στὶς 23 Ἰανουαρίου 1969 στὸν ἀείμνηστο ἀρχ. π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο καὶ δημοσιεύθηκε στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο», γράφει μεταξὺ ἄλλων: **«Μετὰ λύπης μου ἀπὸ ὅσους φιλενωτικοὺς ἔχω γνωρίσει, δὲν εἶδα νὰ ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματική, οὔτε φλοιό. Ξέρουν ὅμως νὰ ὁμιλοῦν γιὰ ἀγάπη καὶ ἑνότητα, ἐνῷ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, διότι δὲν τὸν ἔχουν ἀγαπήσει.Θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω θερμὰ ὅλους τούς φιλενωτικοὺς ἀδελφούς μας: Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι κάτι τὸ πνευματικὸν καὶ ἀνάγκην ἔχουμε πνευματικῆς ἀγάπης, ἂς τὸ ἀφήσουμε σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀγαπήσανε πολὺ τὸν Θεὸν καὶ εἶναι θεολόγοι, σὰν τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι νομολόγοι. Ποὺ προσφέρανε καὶ προσφέρουν ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό τους εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, (ἀντὶ μεγάλης λαμπάδας), τοὺς ὁποίους ἄναψε τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὁ ἀναπτήρας τοῦ νεωκόρου»**. Ἀπὸ τὶς παρὰ πάνω μαρτυρίες φαίνεται ξεκάθαρα ὄχι μόνο τὸ ὁμολογιακό του φρόνημα καὶ ὁ ἐλεγκτικός του λόγος κατὰ τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀντιαιρετικός του ἀγῶνας κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔφθασε μέχρις ἀποτειχίσεως, μέχρι διακοπῆς δηλαδὴ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, (1970-1973), τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρα καὶ Δημητρίου, γιὰ τὰ ἐπικίνδυνα ἀνοίγματά των πρὸς τοὺς Παπικούς. Ἡ στάση του αὐτὴ δείχνει τὴν σοφία καὶ τὴν διάκριση μὲ τὴν ὁποία χειριζόταν τὰ λεπτὰ αὐτὰ ζητήματα, ὡς ἀληθινὰ θεοφώτιστος ἄνδρας.Μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἀσφαλῶς κατόπιν πολλῆς προσευχῆς καὶ ἄνωθεν «πληροφορίας», φρόντιζε πάντα νὰ ἀκολουθεῖ τὴν μέση καὶ βασιλικὴ ὁδό, ὥστε νὰ μὴ παρεκκλίνει πρὸς τὰ δύο ἄκρα, τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν ζηλωτικὸ Παλαιοημερολογιτισμό.

Στὴ συνέχεια ὁ ἀρθρογράφος πέφτει σὲ ἄλλο,ἀκόμη μεγαλύτερο ὀλίσθημα. Σκανδαλισμένος ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἅγιος Παΐσιος πρόσκαιρα μόνον ἀποτειχίστηκε,(κατὰ τὴν τριετία 1970-1973) καὶ ὄχι ἰσόβια, ὅπως αὐτὸς θὰ ἤθελε, καὶ μὴ μπορώντας νὰ ἑρμηνεύσει τὰ ὑπερφυσικὰ χαρίσματα, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ λάβει ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ τὰ πάμπολλα θαύματα, ποὺ μαρτυροῦνται ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θεραπεύθηκαν ἀπὸ ἀνίατες ἀσθένειες μὲ τὴν δύναμη τῶν προσευχῶν του, **φθάνει στὸ σημεῖο νὰ ἐφαρμόζει στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου κάποιο λόγο τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ὁ ὁποῖος ὅμως λόγος δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὸν ἅγιο, διότι ἀναφέρεται στοὺς αἱρετικούς: «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα (δηλαδὴ ἀντίθετα ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου καὶ τὶς διδασκαλίες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων), κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα (δηλαδὴ θαύματα) ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος». (ΒΕΠΕΣ 2, σελ.330).** Μ' ἄλλα λόγια τὸν χαρακτηρίζει ὡς «λύκο ἐν προβάτου δορᾷ», δηλαδὴ ὡς αἱρετικό, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει κατ' ἐπέκταση, ὅτι καὶ τὰ θαύματά του εἶναι καρπὸς δαιμονικῆς ἐνεργείας καὶ ὄχι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.Γιὰ τὴν ὁλοφάνερη αὐτὴ ἀπομείωση τοῦ ἁγίου θεωροῦμε περιττὸ νὰ κάνουμε ὁποιοδήποτε σχόλιο καὶ ἀφήνουμε τὰ συμπεράσματα στοὺς ἀναγνῶστες.

Τὸν ἐνοχλεῖ ἐπίσης τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἁγιοκατάταξή του προερχόταν ἀπὸ ἐπίσημη συνοδικὴ πράξη τῆς «οἰκουμενιστικῆς – ληστρικῆς συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Παραβλέπει ὅμως τὸ ἀναντίρρητο γεγονός, **ὅτι ἡ ἁγιοκατάταξη τοῦ Γέροντα ἔγινε πρῶτα στὴν συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ πράξη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπῆρξε μία ἐντελῶς τυπικὴ πρακτική, ἡ ὁποία ἁπλὰ ἐπικύρωσε τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος!** Ὁ ἅγιος Παΐσιος ἦταν ἅγιος γιὰ τὸ Ὀρθόδοξο πλήρωμα καὶ ἐν ζωῇ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνει διαφορετικὰ ἀπὸ τὸ νὰ σεβαστεῖ καὶ νὰ ἐπικυρώσει τὴν ἀπαίτηση τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη διαδικασία, τὴν ὁποία ἀκολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία στὶς ἁγιοκατατάξεις, τὴν ὁποία ἀγνοεῖ, ἢ θέλει νὰ ἀγνοεῖ ὁ κ. Κ. Γεωργίτσης! Ἀμφισβητεῖ βέβαια τὴ δυνατότητα τοῦ «κακοδόξου» Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἁγιοκατατάσσει. Ἀμφισβητεῖ ὅμως καὶ τὴν Ὀρθόδοξη συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἡ ὁποία δὲν σφάλλει, σύμφωνα μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Κ. Γεωργίτσης θεωρεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνειδησία τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς «μιασμένη» καὶ ἄρα ὡς μὴ ἱκανὴ νὰ διακρίνει τὴν γνήσια ἀπὸ τὴν νόθα ἁγιότητα καὶ ὅτι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ ἀποφαίνεται γιὰ τὴν ἁγιότητα ἢ μή, εἶναι ἡ ὁμάδα τῶν ἀποτειχισμένων! **Ἂς τὸν προβληματίζει τουλάχιστον τὸ γεγονός, ὅτι αὐτὴ ἡ «οἰκουμενιστικὴ – ληστρικὴ σύνοδος», γιὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο, προχώρησε στὴν ἁγιοκατάταξη ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καταπολέμησε τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ ἐπομένως ἔμμεσα ἐλέγχει ἐκείνους τοὺς ἰδίους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἁγιοκατέταξαν.**

Ἰδιαίτερα ἐνόχλησε τὸν ἀρθρογράφο στὴν κρινόμενη ἀπὸ αὐτὸν ἐπιστολὴ ἡ φράση τοῦ ἁγίου: **«Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι δὲν εἶναι καθόλου καλὸν νὰ ἀποχωριζόμεθα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κάθε φορὰν ποὺ θὰ παίῃ ὁ Πατριάρχης ἀλλὰ ἀπὸ μέσα, κοντὰ στὴν Μητέρα Ἐκκλησία ἔχει καθῆκον ὁ καθένας ν' ἀγωνίζεται μὲ τὸν τρόπον του. Τὸ νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, νὰ ἀποσχισθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἰδικήν του Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὁμιλῇ, ὑβρίζοντας τὸν Πατριάρχην, αὐτὸ νομίζω, εἶναι παράλογον. Ἐὰν διὰ τὴν α' ἢ β' λοξοδρόμησι τῶν κατὰ καιροὺς Πατριαρχῶν χωριζώμεθα καὶ κάνωμε δικές μας Ἐκκλησίες - Θεὸς φυλάξοι! - θὰ ξεπεράσωμε καὶ τοὺς Προτεστάντες ἀκόμη. Εὔκολα χωρίζει κανεὶς καὶ δύσκολα ἐπιστρέφει. Δυστυχῶς, ἔχουμε πολλὲς ''Ἐκκλησίες' στὴν ἐποχή μας. Δημιουργήθηκαν εἴτε ἀπὸ μεγάλες ὁμάδες ἢ καὶ ἀπὸ ἕνα ἄτομο ἀκόμη...»**. Σχετικὰ μὲ τὴν φράση πρέπει νὰ σημειώσουμε, ὅτι **ὅταν ὁ ἅγιος ἔγραφε τοὺς παραπάνω λόγους, εἶχε ὑπ' ὄψιν του τοὺς ζηλωτὲς παλιοημερολογίτες (καὶ ὄχι βέβαια τούς ἀποτειχισμένους τῆς ἐποχῆς μας), τὰ πολυάριθμα σχίσματα, τὶς παρατάξεις καὶ «ἐκκλησίες», ποὺ δημιούργησαν καὶ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐσωτερικὴ διαμάχη, ποὺ ἔφθανε μέχρι σημείου νὰ ἀλληλοϋβρίζονται καὶ νὰ ἀλληλοκαθαιροῦνται.** Γιὰ τὸ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ κατάντημά τους σίγουρα δὲν διαφωνεῖ ὁ κ. Κ. Γεωργίτσης, διότι ἀπ' ὅτι γνωρίζουμε, δὲν ἀνήκει σὲ κάποια παλαιοημερολογιτικὴ παράταξη. Ἄλλωστε, οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες τῶν παλαιοημερολογιτῶν τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἀποδεικνύει, ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ κίνημά τους ἦταν καὶ εἶναι καρπὸς ἑνὸς ζήλου «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» καὶ ἄρα ὄχι κατὰ Θεόν;

Παραθεωρεῖ ἐπίσης καὶ δὲν ἀξιολογεῖ ὅσο πρέπει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἅγιος, μερικοὺς μόλις μῆνες μετὰ τὴν παρὰ πάνω ἐπιστολή, δὲν ἐδίστασε νὰ προχωρήσει καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀποτείχιση, (μαζὶ μὲ ὀκτὼ ἁγιορειτικὲς Ἱερὲς Μονές), ἐφαρμόζοντας στὴν πράξη τὸν 15ο Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου. Εἶναι δὲ ἐπίσης ὑπερβέβαιο, ὅτι προχώρησε σ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια τῆς ἀποτειχίσεως ὄχι ἐπιπόλαια καὶ ἀπερίσκεπτα, ἀλλὰ κατόπιν πολλῆς προσευχῆς καὶ ἄνωθεν «πληροφορίας», ὥστε νὰ μὴ πέσει σὲ πλάνη. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀργότερα ἐπανέφερε τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, πάλι δὲν ἐνήργησε ἐπιπόλαια καὶ ἀπερίσκεπτα, ἀλλά μόνον κατόπιν πολλῆς προσευχῆς καὶ ἄνωθεν «πληροφορίας». Ἐπομένως πιστεύουμε ὅτι δὲν εὐσταθοῦν οἱ κατηγορίες, τὶς ὁποῖες καταλογίζει στὸν ἅγιο στὴ συνέχεια, ὅτι δηλαδὴ καταλύει καί ἀκυρώνει τὸν λόγο τοῦ Κυρίου:**«Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε...»** (Β' Κορ.6,17-18), **ὅτι ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀπὸ τὶς Ἀποστολικὲς Διαταγὲς (βιβ. Β',§19, σελ. 88), ἢ ὅτι ἀθετεῖ τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου (ΒΕΠΕΣ 33, 199) καὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ (Patrologia Orientalis, Tome XV, Au Concilede Florence, σελ. 318-320)**, τοὺς ὁποίους παραθέτει παρὰ κάτω.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ θέλαμε, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς παρούσης ἀναφορᾶς μας στὸν ἅγιο Παΐσιο, νὰ ἀπευθυνθοῦμε καὶ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, καὶ πιὸ συγκεκριμένα στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς Συνοδικοὺς Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἐνέκριναν τὴν ἁγιοκατάταξή του καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσουμε νὰ μελετήσουν μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ προσευχὴ τὶς παρὰ πάνω μνημονευθεῖσες, σωζόμενες ἐπιστολὲς τοῦ ἁγίου. Ἰδιαίτερα νὰ προσέξουν τὶς ἀναφορές του στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὶς συμπροσευχὲς καὶ στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ ἀφοῦ λάβουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλα ὅσα ἀναφέρει, νὰ προχωρήσουν στὴν ἔμπρακτη ἐφαρμογή των. Διότι εἶναι ἀνακόλουθο καὶ τραγελαφικό, νὰ προχωροῦν σὲ μία ἁγιοκατάταξη καὶ παράλληλα νὰ μὴ ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ ἁγιοκατατασσόμενο πρόσωπο.

Περαίνοντες, μὲ πολλὴ λύπη καὶ ἀνησυχία διαπιστώνουμε, ὅτι ἀναβιώνει στὶς ἡμέρες μας ὡς μία **«νέα Μαγδαληνή»**, ἡ κακοδοξία τῆς **«ἁγιομαχίας»**! Παρακαλοῦμε λοιπὸν τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ παρόμοια δημοσιεύματα, ἀλλὰ **νὰ ἀφουγκράζεται τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, κλήρου καὶ λαοῦ, διότι μόνο αὐτὴ δὲν σφάλλει.** Παρακαλοῦμε τέλος τοὺς «ἀποτειχισμένους» ἀδελφούς μας, τοὺς ὁποίους σεβόμεθα καὶ ἀγαποῦμε εἰλικρινῶς καὶ προσευχόμεθα γι' αὐτούς, νὰ χαμηλώσουν τοὺς ὑπεροπτικούς τους τόνους καὶ νὰ σεβαστοῦν τὴν ἐπιλογή μας νὰ μείνουμε στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ μὴ μποῦμε σὲ μία «πύλη», **ὅπως ἡ πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ**, στὴν ὁποία εἰσερχόμενοι, βρισκόμαστε πάλι ἔξω!»

Σημειώσεις:

1. Βλ. Ἱερομ. Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος 2004, σελ. 690-691 2. Γέροντος Παϊσίου Ἁγιορείτου Λόγοι, τόμ. Β', Ἔκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1999, σελ. 176 3. Γέροντος Παϊσίου..., ὅ.π. σελ. 230-232 4. «Μὲ πόνο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998, τόμ. Α' σελ. 210,238

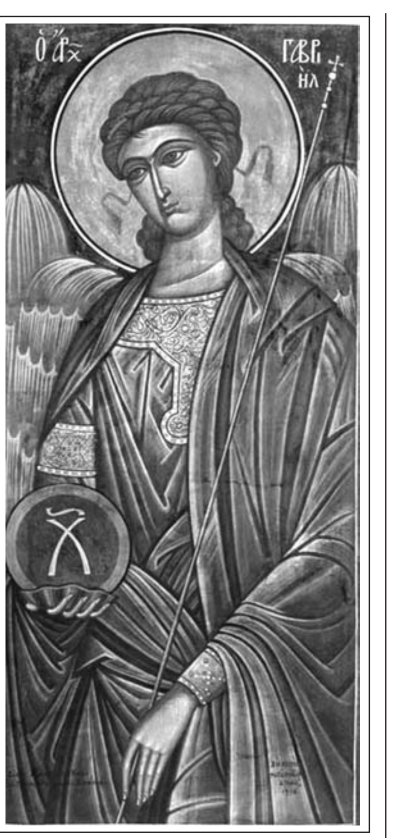

Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ

Τὴν 26ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴν Σύναξιν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Τοιχογραφία τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐκ τοῦ παρεκκλησίου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἰς Πάρνωνα Λακωνίας, διὰ χειρὸς Φωτίου Κόντογλου, 1954.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. τοῦ ἔτους 2015

(4ον)

Ὁ Προσκοπισμός

Πρόγονος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ καὶ Προσκοπισμός.

Τὸ 1908 ἱδρύθηκε στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὸν Λόρδο μασόνο Μπάντεν Πάουελ ὁ παγκόσμιος ὀργανισμὸς τῶν Προσκόπων. Στὸν ὀργανισμὸ αὐτὸ ἔδωσε πλῆρες μασονικὸ περιεχόμενο, τὸ 1917, ὁ Γραμματεὺς τῆς Διεθνοῦς ὀργανώσεως Προσκόπων μασόνος καὶ Ἑβραῖος Marin. Ἀμέσως μετὰ δύο ἔτη, τὸ 1910, μετεφυτεύθη στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ὀργανισμὸς αὐτός, ποὺ εἶναι σήμερα γνωστὸς σ' ὅλους, ἔχει σὰν σκοπό του τὴν ἐκπαίδευσι τῆς νεολαίας κατὰ ἕνα τρόπο διομολογιακό, μ' ἕνα πνεῦμα κοσμοπολίτικο καὶ μὲ ἰδανικό του τὴν ἀνθρώπινη καλωσύνη καὶ τὴν παγκόσμια συναδέλφωσι.

Ἀπὸ τὸν σκοπό του φαίνεται σαφῶς, ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς εὐνοεῖ τὰ σχέδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἑτοίμασε τὸν δρόμο τοῦ σημερινοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τῆς ἀποχριστιανοποιήσεως τῆς νεολαίας. Ἐξ ἄλλου ὁ Προσκοπισμὸς ἔχει σχέσεις στενὰς μὲ τὴν Μασονία, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν τεκτονισμό.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς Μάσκα (σελ. 58)
Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Προσκοπισμὸς καὶ Τεκτονισμός

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανίας Daunn εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

«Λόγῳ τῆς συγγενείας τῶν δύο θεσμῶν, Τεκτονισμοῦ καὶ Προσκοπισμοῦ, αἱ Γερμανικαὶ Στοαὶ ἤνοιξαν τὰς πύλας εἰς τοὺς Προσκόπους. Θὰ ἦτο εὐτυχής, ἐτόνισε, ἐὰν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἱδρύοντο Προσκοπικαὶ Στοαί». Σὲ Μασονοπροσκοπικὴ συγκέντρωσι τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος «ὁ ἔνδοξος ἀδελφός» Πὴκ τῆς Στοᾶς Βικτωρίας τῆς Αὐστραλίας καὶ ἀρχηγὸς τῆς Αὐστραλιανῆς ἀντιπροσωπείας Προσκόπων, ἀφοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν πρόσκλησι ποὺ τοῦ ἔγινε, "συγχαίρει τὰς προσπαθείας τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸν ἀγῶνα της κατὰ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ καὶ τονίζει τὴν μεγάλην σχέσιν μεταξὺ Τεκτονισμοῦ καὶ Προσκοπισμοῦ"».

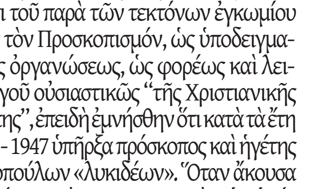

Ἀριστερά: τὸ Προσκοπικὸ σῆμα μὲ τὴν Ἑβραϊκὴ πεντάλφα, δηλαδὴ τὸν πεντάκτινο ἀστέρα.

Δεξιά: στὸ Προσκοπικὸ αὐτὸ σῆμα διακρίνομε τὸν μασωνικὸ χαιρετισμό.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς Μάσκα (σελ. 60)
Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Λύκος μὲ ἔνδυμα προβάτου
Πρώην πρόσκοπος ἔγραφε:

«Αἱμάτωνε ἡ καρδιά μου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ παρὰ τῶν τεκτόνων ἐγκωμίου πρὸς τὸν Προσκοπισμόν, ὡς ὑποδειγματικῆς ὀργανώσεως, ὡς φορέως καὶ λειτουργοῦ οὐσιαστικῶς "τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης", ἐπειδὴ ἐμνήσθην ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1942 - 1947 ὑπῆρξα πρόσκοπος καὶ ἡγέτης Λυκοπούλων «λυκιδέων». Ὅταν ἄκουσα νὰ φέρουν τὸν Προσκοπισμὸν ὡς ὑπόδειγμα συναδελφώσεως τῶν λαῶν καὶ ἐφαρμογῆς τῆς «Χριστιανικῆς ἀγάπης», μὲ πόνον ψυχῆς διεκήρυξα ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι λύκος μὲ ἔνδυμα προβάτου"».

Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς Μάσκα (σελ. 62)
Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Σχέσεις Προσκοπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ

Εἶναι λυπηρὸ νὰ βλέπῃς Ἑλληνόπουλα στὴν τρυφερὴ ἡλικία, τὸ αὔριο τοῦ Ἔθνους μας νὰ εἶναι ὄργανα μιᾶς ὀργανώσεως (τῶν Προσκόπων), ποὺ ἄμεσα συνδέεται μὲ τὴν Μασονία καὶ νὰ γίνωνται δυστυχῶς τὸ αὔριο τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Ἡ σχέσις Μασονίας καὶ προσκοπισμοῦ ἀποδεικνύεται πέραν τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ περιοδικὸ τῶν τεκτόνων.

«Στὸ ὑπ' ἀριθ. 55/1963 τεῦχος τοῦ «Τεκτονικοῦ Δελτίου» ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος τῆς Μασονίας διαβάζουμε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε στοὺς Μασόνους Προσκόπους ἀπὸ τὴν Μεγάλη Στοὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ βρίσκουμε τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά. «Γνωσταὶ εἶναι οἱ σχέσεις Τεκτονισμοῦ καὶ Προσκοπισμοῦ, ἱδρυτὴς τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὁ ἀδελφὸς BAITEN PAOUEL» καὶ πιὸ κάτω «Ἀδελφὸς (Μασόνος) πρόσκοπος, μέλος

Ἡ ἀνωτέρω εἰκόνα δείχνει ἕνα ἄλογο φωτεινό, μὲ καβαλλάρη ἕνα Πρόσκοπο, ποὺ κονταροκτυπᾶ τὸν δράκοντα. Πίσω σὰν σκιὰ διακρίνεται ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ποιὸς ἐπενόησε αὐτὸν τὸν παραλληλισμὸ τοῦ Προσκοπισμοῦ μὲ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας; Ποιὰ σκοτεινὴ δύναμις βάζει σὲ πρῶτο πλάνο τὸν Πρόσκοπο καὶ μάλιστα σὲ ἀναπαράστασι σκηνῆς ἀπὸ τὴ θαυματουργικὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου;

Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς Μάσκα (σελ. 61)
Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου

τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγείου Τζάμπορυ, μεταφέρει τὸν τριπλοῦν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀδελφοῦ Ἀλεξάτου Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ σώματος Ἑλλήνων προσκόπων καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ 11ου Παγκοσμίου προσκοπικοῦ Τζάμπορυ, ὅστις λόγῳ ἀπασχολήσεώς του εἰς τὸν Μαραθῶνα δὲν ἠδυνήθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς σημερινὰς ἐργασίας τῆς Στοᾶς».

Ὁλόκληρη ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπᾶ

Σχέσεις Προσκοπισμοῦ καὶ Ρόταρυ

Εἰς τὸ Ἐπίσημο Ὄργανο τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων: "Ὁ Πρόσκοπος", τοῦ Φεβρουαρίου 1977, διαβάζουμε: Ὁ Μάντσεστερ, Πρόεδρος τοῦ Διεθνοῦς Ρόταρυ, ἀπόκτησε τὴν ἀνώτατη διάκριση τοῦ Προσκόπου τοῦ Ἀετοῦ (Ἔθνους), ὅταν ἦταν νέος στὸ Ὀχάϊο. Οἱ Ἀμερικανοὶ Πρόσκοποι τοῦ ἀπένειμαν τὸ «Ἀνώτατο Παράσημο τοῦ Ἀετοῦ» κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ συνεδρίου τῶν Ροταριανῶν τοῦ 1976, στὴ Νέα Ὀρλεάνη. Στὴν ἀπάντησή του ὁ κ. Μάντσεστερ δήλωσε:«Ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν τὸ προνόμιο ν' ἀνήκουν στὸν Προσκοπισμό, ποτέ μου δὲν ἔχασα τὸ ἐνδιαφέρον μου γι' αὐτόν. Ἐκεῖνο ποὺ τὰ παιδιά μας χρειάζονται εἶναι ἡ καθοδήγηση καὶ τὸ παράδειγμα, ποὺ βρίσκουν στοὺς Προσκόπους... Ἐλπίζω πὼς ὅλοι οἱ Ροταριανοὶ καὶ Ροταριανὲς Λέσχες θὰ τὸ ἔχουν αὐτὸ πάντα ὑπ' ὄψη τους».

Περιοδικό «Ὁ «Σωτήρ» 1977, σ. 265

Λυκόπουλα

Καλεῖται λυκιδεύς (Σ.Σ. δηλαδὴ λυκόπουλο) ὁ ἀνήλικος υἱὸς Τέκτονος, ὁ τεθεὶς -δι' εἰδικῆς ἐπιβλητικῆς τελετῆς, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ παρίστανται καὶ ἀμύητοι- ὑπὸ πνευματικὴν προστασίαν τῆς Στοᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἀνήκει ὁ πατήρ του. Ἡ λέξις λυκιδεύς, σημαίνει τὸν υἱὸν τοῦ φέροντος τὸ φῶς, τοῦ πεφωτισμένου, τοῦ ἰδόντος τὸ φῶς τῆς μυήσεως. Διότι ὁ λύκος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ μεγάλου θεοῦ Ρᾶ, θεοῦ τοῦ ἡλίου, καὶ τοῦ φωτός. Ἡ ρίζα λύκ εἶναι ἡ αὐτὴ τῶν λέξεων λύκη, λυκαυγές, Ἑωσφόρος Σατανᾶς, Λύκειος (Ἀπόλλων), Lux, Lucifer». (Ἐγκυκλ. Λεξικὸν Ἡλίου, Τόμος 12ος, σελ. 623).

Λυκόπουλα, λοιπόν, ὀνομάζει τὰ παιδιὰ καὶ ὁ Προσκοπισμὸς καὶ ἡ Μασονία. Εἶναι αὐτὸ ἁπλῆ σύμπτωσις ἢ ἀποτέλεσμα συγγενείας καὶ συνεργασίας Προσκοπισμοῦ καὶ Μασονίας;

Λύκοι, δηλαδή, αἱμοβόρα ζῶα εἶναι οἱ γονεῖς τους, ποὺ τὰ γέννησαν ἢ Ἕλληνες Χριστιανοί; Ὥστε δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ τὰ παιδιὰ καὶ εἶναι γεννήματα αἱμοβόρων ζώων;

Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς Μάσκα (σελ. 64)
Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Νεανικά Ζητήματα

Νὰ τὰ ... φτιάξουμε;

(2ον)

Λέγαμε στὸ προηγούμενο, καὶ γιὰ τὸ ὅραμα τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς καὶ γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἀλλὰ θὰ πεῖ κάποιος, πὼς αὐτὸ τὸ ὅραμα μοιάζει γιὰ μακρινὸ κι ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ περιμένουμε...

Φυσικὰ καὶ εἶναι μακρινό, ὅπως ὅλα τὰ ὁράματα ἐξάλλου. Ὅμως σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν πορεία σὲ χαροποιεῖ, σὲ ἱκανοποιεῖ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι οἱ πρόσκαιρες προγαμιαῖες σχέσεις, καὶ τὸ κυριότερο, προσελκύει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή σου ἡ ὁποία καὶ σὲ πληροῖ.

Ἀλλ' ἂν βάζουμε τὰ στενὰ μέτρα τοῦ χρόνου στὸ θέμα αὐτό, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ βάζουμε καὶ σὲ τόσα ἄλλα. Δηλαδή...

– Ἐπειδὴ ὁ γεωργὸς θὰ θερίσει μετὰ ἀπὸ πολλοὺς μῆνες αὐτὰ ποὺ ἔσπειρε, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ καλλιεργεῖ τὰ χωράφια του!

– Ἐπειδὴ τὰ δένδρα ποὺ μόλις φύτεψε θὰ τοῦ ἀποδώσουν μετὰ ἀπὸ χρόνια καρπούς, θὰ ἔπρεπε νὰ καλλιεργεῖ ... κολοκυθιὲς ποὺ καρποφοροῦν μόλις σὲ ἕνα μὲ δύο μῆνες!

– Ἐπειδὴ ἕνας μαθητὴς σὲ κάποια χρόνια θὰ τελειώσει τὸ Λύκειο, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συνεχίζει τὶς σπουδές του! Τὸ ἴδιο κι ἕνας φοιτητής! Κι ἕνας ἐπαγγελματίας! Κι ἕνας ὑπάλληλος ποὺ θὰ περιμένει γιὰ πολλὰ χρόνια νὰ ἐξελιχθεῖ στὴν καριέρα του!

Ὡστόσο καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας γιὰ λίγα χρόνια θὰ περιμένει κάποιος προκειμένου νὰ δημιουργηθοῦν οἱ κατάλληλες συνθῆκες καὶ ἡ ὡριμότητα γιὰ γάμο.

* * *

Κι ἔπειτα, κάποιος ἄλλος θὰ πεῖ. Πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ εἶναι πολλοὶ καὶ μεγάλοι;

Μὰ μὲ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ποὺ προσελκύει τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἐπίκληση τῆς βοήθειάς Του, μὲ τὶς ἄλλες μας προτεραιότητες, δραστηριότητες καὶ στόχους (μὴ ξεχνοῦμε αὐτὸ ποὺ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι «ἔρωτας ἔρωτι νικᾶται»).

Ἄραγε πῶς τὰ βγάζουμε πέρα καὶ μὲ τόσους ἄλλους πειρασμοὺς ποὺ ἔχουμε; Τῆς διατροφῆς μας, γιὰ παράδειγμα; Ὅλα, μὰ ὅλα, καὶ στὸ θέμα αὐτό, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κάνουν. Μὲ χίλιους δυὸ τρόπους, καὶ μάλιστα ἀπόλυτα ἑλκυστικούς, μᾶς ζητοῦν νὰ φᾶμε καὶ τοῦτο κι ἐκεῖνο, κι ἂς εἶναι ἀνθυγιεινὰ καὶ παχυντικά. Κι ὅμως ἐμεῖς τηροῦμε αὐστηρὰ τὴν δίαιτά μας! Πῶς τὸ κατορθώνουμε αὐτό; Ἂς τὸ σκεφτοῦμε...

* * *

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ ποῦν. Ναί, ἀλλὰ τί θὰ λένε οἱ ἄλλοι γιὰ μένα; Ἐκεῖνοι ποὺ «τὰ ἔχουν φτιάξει» μὲ τὸ ἄλλο φῦλο; Τί νὰ τοὺς λέω κάθε φορά; Νὰ νοιώθω σὰν ... κομπλεξικός;

Ὁ Σωκράτης ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ τί λένε οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ οἱ «ἐπαΐοντες», δηλαδὴ ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὰ πράγματα, οἱ εἰδήμονες. Καὶ ὁ ἱ. Χρυσόστομος λέει κάτι ἀκόμη πιὸ σοφό. Νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ λένε οἱ Ἅγιοι.

Μὴ ξεχνᾶμε καὶ τὸν μῦθο τοῦ Αἰσώπου μὲ τὴν ἀλεποῦ ποὺ σ' ἕνα δόκανο τῆς κόπηκε ἡ οὐρὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ πείσει καὶ τὶς ἄλλες νὰ κόψουν κι αὐτὲς τὶς δικές τους, γιατί τάχα ἔτσι θὰ ἦταν ... πιὸ ὄμορφες!

Ἑπομένως ἀφοῦ ἕνας ἁγνὸς νέος σαφῶς ὑπερέχει, γιατί νὰ νοιώθει ... κομπλεξικός; Νὰ δοξάζει τὸν Θεό, πρέπει, γιὰ τὴν ὄντως θαυμαστὴ αὐτὴ ὑπεροχή του.

Κι ἂν οἱ ἄλλοι καπνίζουν, κι ἂν οἱ ἄλλοι πίνουν, θὰ κάνει κι αὐτὸς τὸ ἴδιο γιὰ νὰ ... νοιώθει ἄνετα μαζί τους;

Καὶ κάτι ἀκόμη. Ἂν οἱ ἄλλοι ἐπιμένουν στὶς ἀπόψεις τους, ὅπως γίνεται συνήθως, τότε συμβαίνει τὸ ἑξῆς ἁπλό. Πὼς ὁ νέος αὐτὸς βρίσκεται σὲ λάθος παρέα. Δὲν ἔχει τοὺς σωστοὺς φίλους. Ἄρα πρέπει νὰ τοὺς ἐγκαταλείψει καὶ νὰ ἀποκτήσει ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν ἀνώτερα φρονήματα. Τὸ ὅραμα ποὺ περιγράψαμε, ναί, θέλει, ξέρετε, κι αὐτὴ τὴν τακτική. Καὶ τί ... σύμπτωση! Πολὺ εὔκολα θὰ διαπιστώσει πὼς εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὶς ἴδιες μὲ αὐτὸν ἀπόψεις. Ναί!

* * *

Λοιπόν, παιδιά, εἶναι ἀσφαλῶς μεγάλο πρᾶγμα τὸ νὰ ἔχει κανεὶς ὁράματα καὶ ὑψηλοὺς στόχους στὴ ζωή του σὲ ὅλα, ὅπως βέβαια καὶ σ' αὐτὲς τὶς σχέσεις του μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Εἶναι ὄντως μεγαλεῖο. Εἶναι σαφῶς τὸ ἴδιο του τὸ μεγαλεῖο. Συνεπῶς, ἀγνοεῖστε τὶς προκλήσεις, δημιουργεῖστε τὶς συνθῆκες ἐκεῖνες ποὺ θὰ σᾶς τὸ ἐξασφαλίσουν. Ὅπως κάνετε, ἐξάλλου, καὶ σὲ ὅλα τὰ ὁράματά σας ...

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Οἱ Νεομάρτυρες ὡς ἀγωνισταὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Γένους

*Τοῦ **Παύλου Ἀθ. Παλούκα,** Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

Ἀνεκτίμητη καὶ πολύπλευρη ἦταν ἡ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν περίοδο τῆς δουλείας τοῦ Γένους καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ '21 (οἰκονομική, μορφωτική, διατήρηση γλώσσας, ἀγωνιστική...). Μεγάλο μάλιστα ρόλο ἔπαιξαν στὴν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἀξιῶν του καί, βεβαίως, τῆς Ὀρθόδοξης Πίστης, οἱ Νεομάρτυρες. Στὸ πρόσωπο τῶν Νεομαρτύρων βρίσκουμε τὴ δυνατότερη ἔκφραση τῆς σύζευξης Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὀρθόδοξης Πίστης, γιατὶ κάθε μαρτύριο Χριστιανοῦ στὴν Τουρκοκρατία ἦταν καὶ μαρτύριο ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐλευθερίας της. Θυσίασαν τὴ ζωή τους δείχνοντας εἰρηνικὸ ἀντιστασιακὸ πνεῦμα πρὸς τὸν Τοῦρκο δυνάστη. Πλεῖστοι ὅσοι ἱστορικοὶ ἀναφέρονται στὴ βία καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν Τούρκων (λ.χ. Ζακυθηνός, Σβορῶνος, Βακαλόπουλος κ.ἄ.).

«*Οἱ νεομάρτυρες, γράφει ὁ καθηγητὴς Ἀπόστ. Βακαλόπουλος, εἶναι συνήθως ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μοναχοί, γεωργοί, τεχνίτες, ἔμποροι, ποὺ εἶναι πρόθυμοι νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν πίστη τους καὶ δὲν δειλιάζουν οὔτε ἐμπρὸς στὰ πιὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Τὴν φλόγα τους αὐτὴ ποὺ τοὺς κινεῖ πρὸς τὸ μαρτύριο, τὴν τρέφει ὄχι μόνον ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος, ἀλλὰ γενικὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντίστασης κατὰ τῆς βίας, τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τῆς τυραννίας. Ἑπομένως οἱ νεομάρτυρες δὲν εἶναι μόνον ἀγωνιστὲς τῆς πίστης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας». Ἄρα, ἔσωσαν καὶ τὸν Ἑλληνισμό.*

Οἱ Νεομάρτυρες, ποὺ τοὺς τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἔχουν ἐξέχουσα θέση στὴν Ὀρθόδοξη Λατρεία μας, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά τους καὶ κράτησαν ἀλώβητη τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Ὁ Γεώργιος Βαλέτας, κριτικὸς λογοτεχνίας, γράφει γιὰ τοὺς Νεομάρτυρες: «*Ἐθναπόστολοι, ὁμολογητές, ἀτρόμητοι μαχητὲς τοῦ πνεύματος, προετοιμάζουν γιὰ τὸν ἀγώνα... Ὅλος ὁ δρόμος τῆς σκλαβιᾶς εἶναι ποτισμένος μὲ αἵματα νεομαρτύρων... Αὐτοὶ ἔσωσαν τὸ λαό, ἀπὸ τοὺς ἐκτουρκισμοὺς καὶ τὶς ἀθρόες ἐξωμοσίες*»[1].

Εἶναι αὐτοί, ποὺ χάρη στὴ γενναιότητά τους καὶ τὴ βαθειά τους πίστη στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὀρθώθηκαν ὡς ἀκαθαίρετοι πύργοι καὶ ἀνέκοψαν τὸ βίαιο κῦμα τοῦ ἐξισλαμισμοῦ καὶ ἀφελληνισμοῦ, ὅπως π.χ. ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἐνθαπόστολος (μὲ τὸ ἐκκλησιαστικό, κοινωνικό, ἐθνικὸ καὶ παιδευτικό του ἔργο), ἡ Ἁγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία, ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ ἐν Ἰωαννίνοις (ὁ «φουστανελάς») καὶ τόσοι ἄλλοι.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαρξιστὴς ἱστορικὸς καθηγητὴς Νικ. Σβορῶνος, ποὺ ὅμως σεβόταν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἔγραψε γιὰ τὴν Ἐκκλησία: «*Ἡ Ἐκκλησία... ἀπὸ τὸν 15ο - 17ο αἰώνα ὑπῆρξε ἡ κατευθυντήρια δύναμη τοῦ Ἔθνους. Ἐπικεφαλῆς τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης σὲ ὅλες τὶς μορφές της, ἐργαζόμενη γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν ἐξισλαμισμῶν, συμμετέχοντας σ' ὅλες τὶς ἐξεγέρσεις, ἀκόμη καὶ διευθύνοντάς τες (ἔχει δείξει μεγάλο ἀριθμὸ νεομαρτύρων, ποὺ εἶναι σύγχρονα καὶ ἥρωες τῆς χριστιανικῆς Πίστης καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης), ρυθμίζει ἐπίσης τὴν πνευματικὴ ζωή*»[2].

Εἶναι οἱ νεομάρτυρες, ἐκεῖνοι, ποὺ καλλιέργησαν καὶ διατήρησαν τὴν ἱστορικὴ καὶ ἐθνική μας συνείδηση, μαζὶ μὲ τὴν Ὀρθόδοξη, ἀφοῦ οἱ ἀγῶνες τους ἦταν πάντοτε γιὰ τοῦ «Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία».

«Κατὰ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, γράφει ὁ Φ. Κόντογλου, χιλιάδες παλληκάρια σφαχτήκανε καὶ κρεμαστήκανε καὶ παλουκωθήκανε γιὰ τὴν πίστη τους, ἀψηφώντας τὴ νεότητά τους, καὶ μὴ δίνοντας σημασία στὸ κορμί τους καὶ σὲ τούτη τὴν πρόσκαιρη ζωή.

Στράτευμα ὁλάκερο εἶναι οἱ ἅγιοι νεομάρτυρες, ποὺ δὲ θανατωθήκανε γιὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ τούτης τῆς ζωῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν πολύτιμη ψυχή τους, ποὺ γνωρίζανε πὼς δὲ θὰ πεθάνει μαζὶ μὲ τὸ κορμί, ἀλλὰ θὰ ζήσει αἰώνια.

Ἀκούγανε καὶ πιστεύανε ἀτράνταχτα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶπε:

"*Μὴ φοβηθεῖτε ἐκεῖνον ποὺ σκοτώνει τὸ σῶμα, καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα παραπάνω. Ἀλλὰ νὰ φοβηθῆτε ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ θανατώσει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή*"»[3].

Τὸ αἷμα τῶν Νεομαρτύρων ἔγινε τὸ δραστικὸ λίπασμα, ποὺ κράτησε στὴ ζωὴ καὶ ἀναπτύχθηκε τὸ δέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐνίσχυσαν μὲ τὴ θυσία τους τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, καὶ ἔδωσαν θάρρος καὶ ἐλπίδες ἀπελευθέρωσης. Καλλιεργώντας τὴν ἐθνικὴ καὶ ἱστορικὴ συνείδηση, κράτησαν τὴν ἐσωτερικὴ συνοχή, τὴν αὐτοσυνειδησία καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ Γένους μας. Ἔτσι προετοίμασαν καὶ τὴν Ἐθνεγερσία. Ὑψώνοντας τὸ ἀνάστημά τους στάθηκαν ἐμπόδιο στὰ σχέδια τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐπεκτατισμοῦ, ποὺ θὰ εἶχε ὡς συνέπεια τὸ σβήσιμο τοῦ χριστιανικοῦ καὶ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀκόμη κάτι σημαντικό: Ἡ Ἐκκλησία ποικιλοτρόπως, ἄρα καὶ διὰ τῶν Νεομαρτύρων, ὕψωσε τὴ σημαία τῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῶν Εὐρωπαίων ἐκείνων, ποὺ εἶχαν ὕποπτες προθέσεις ἀπέναντί μας (ἰδιοτελῆ συμφέροντα) καὶ ἤθελαν νὰ διαλύσουν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴν Ἑλληνικὴ συνείδηση.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος μας τοὺς σέβεται, τοὺς τιμᾶ, ἀνεγείρει ναοὺς στ' ὄνομά τους, προσκυνᾶ τὰ ἱερά τους λείψανα, καθιέρωσε ἱ. Ἀκολουθίες καὶ ἐπικαλεῖται τὴν πρεσβεία τους, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους μας γενικότερα. Καὶ ἐπιπλέον, εὐχαριστεῖ τὸ Θεὸ (τὸ Γένος), γιατὶ «*κάτω ἀπὸ τὸν σκληρὸ ζυγὸ καὶ τὴν αἰχμαλωσία ἀνέδειξε τόσους ἀθλητές, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ φυλάξουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν εὐγένεια τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καταφρόνησαν πλοῦτο, δόξα, ἡδονὲς καὶ κάθε σωματικὴ ἀπόλαυση καὶ παρέδωσαν πρόθυμα τὸν ἑαυτό τους στὸν θάνατο*»[4], ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ ὁποῖος, γενικὰ στὸ «Νέον Μαρτυρολόγιον», πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῶν Νεομαρτύρων καὶ τοὺς θεωρεῖ: «ἀήττητους στρατιῶτες», «ἀνακαινισμὸ ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως», «Καύχημα τῆς Ἀνατ. Ἐκκλησίας», «παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους...», «γενναιότατον στράτευμα τῆς Ἁγίας Τριάδος» κ.ἄ.

Ἐπιλογικὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθοῦν τὰ μηνύματα ποὺ ἐκπέμπει ἡ ἱστορικὴ παρουσία καὶ προσφορὰ τῶν Νεομαρτύρων καὶ τῶν ὁποίων ἐμεῖς ὅλοι μας πρέπει νὰ γίνουμε ὄχι μόνο ἀποδέκτες ἀλλὰ καὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου καὶ μοναδικοῦ παραδείγματός τους.

«*Στοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνες μετὰ τὸ 1453 ἡ Ὀρθόδοξη πίστη ὑπῆρξε τὸ καταφύγιο καὶ ἡ παρηγοριὰ τοῦ ὑποδούλου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ κύριο στήριγμα καὶ ὁ πολύτιμος συμπαραστάτης του, στὴν ἀγωνιώδη προσπάθειά του νὰ ἐπιβιώσει καὶ νὰ διασώσει τὸν πολιτισμό του καὶ τὴν ἐθνική του αὐθυπαρξία*»[5]. Γι' αὐτὸ συμμεριζόμαστε τὴν ἄποψη τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ καὶ πιστεύουμε ὅτι «*ἡ σημαντικότερη προσφορὰ τοῦ Ράσου στὸ Ἔθνος μας δὲν ἦταν τόσο ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κλήρου στὶς ἔνοπλες ἐξεγέρσεις καὶ συγκρούσεις, ὅσο ἡ συμβολὴ τοῦ Ράσου στὴν συντήρηση τοῦ ἑλληνορθοδόξου φρονήματος τοῦ Γένους καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν ἐλευθερία*»[6].

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς δύσκολους, ἐθνικά, καιρούς, ποὺ διανύουμε σήμερα μὲ τὰ μαρτύρια καὶ τὶς σφαγὲς χιλιάδων Χριστιανῶν σὲ ἰσλαμικὲς χῶρες, , ἐνῶ ἡ δῆθεν «πολιτισμένη» ἀνθρωπότητα ἀντιμετωπίζει μὲ ἀπάθεια αὐτὴν τὴν τραγικότητα ποὺ ζοῦν οἱ χριστιανοὶ ἀνὰ τὸν κόσμο.

Σήμερα κινδυνεύουμε νὰ χάσομε τὴν ἐθνικοθρησκευτική μας ἐλευθερία καὶ ὑπόσταση. Τώρα, ποὺ ἡ ἔνταξή μας στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη -τὴν Αὐτοκρατορία τῆς Φραγκιᾶς- (κατὰ τὸν π. Γ. Μεταλληνό) ἔγινε πραγματικότητα, «*ἀνακαλύπτουμε, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ πάλι τὴν παιδεία τῶν Πατέρων μας, ποὺ μπορεῖ νὰ διασώσει τὴν Ἑληνορθόδοξη ταυτότητά μας*»[7].

Τί θὰ πρέπει νὰ κάνουμε;

Τὸ ἱστορικὸ παρελθὸν μᾶς διδάσκει (καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἄς μὴ τὸ λησμονοῦμε ποτέ): Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὀρθοδοξία νὰ γίνει καὶ πάλι κέντρο ἐθνικῆς συσπείρωσης. Κιβωτός, Σκέπη καὶ Τροφὸς τοῦ Ἔθνους. Εὐτυχῶς ἀναγνωρίστηκε, ἐπιτέλους, ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους κάθε πολιτικῆς ἀποχρώσεως ἡ ἀξία καὶ ὁ ἐθνικὸς ρόλος τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρω τὸν μακαρίτη πλέον Γρηγ. Φαράκο (ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ «συντηρητικός» μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ), ὁ ὁποῖος σὲ συνέντευξή του στὸν δημοσιογράφο Γεώργιο Ν. Παπαθανασόπουλο, τόνισε ὅτι «*πρέπει καὶ σήμερα νὰ ἀναγνωρίζεται ὁ ρόλος καὶ ἡ προσφορὰ τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ*»[8].

Θὰ σταυρωθοῦμε καὶ θὰ σωθοῦμε καὶ τώρα, χάρη στὴν Ὀρθοδοξία μας, ἡ ὁποία φαίνεται τούτη τὴν ὥρα «*ἡ μόνη ἄφθαρτη δύναμη τοῦ Γένους. Καὶ τὰ βλέμματα ὅλων συγκεντρώνονται σ'αὐτήν. Γιὰ μιὰ ἐκ βαθέων ἀνάκαμψη τῆς μοιραίας πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ...*»[9].

Νὰ παραμείνουμε Ἕλληνες μαζὶ καὶ Χριστιανοί, ὅπως ἐπιτάσσει τὴ διατήρηση αὐτῆς τῆς σχέσης ἡ λαμπρὰ ἱστορία μας.

Παραπομπές:

1. Γ. Βαλέτα, Τὸ προδομένο Εἰκοσιένα. 2. Νικολάου Σβορώνου, Ἐπισκόπηση τῆς Νεοελληνικῆς Ἱστορίας, Ἀθήνα 1986, σελ. 49. 3. Φώτη Κόντογλου, Ἡ ἁγιασμένη ἐπανάσταση, ἀπὸ τὴν «Πονεμένη Ρωμιοσύνη». 4. Ἁγίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου, «Νέον Μαρτυρολόγιον» (1794). 5. Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. Ι', σελ. 150. 6. πρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ράσου εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ '21», περιοδικὸ «Θεοδρομία», τχ.1 (2006), σελ. 157. 7. πρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Ἡ παιδεία στὰ χρόνια τῆς Δουλείας», περιοδικὸ «Ἑλληνορθόδοξος Βυζαντινὸς Πολιτισμός», τχ. 2 (2005). σελ. 7. 8. Ἰδεο-ΔΕΙΚΤΗΣ, εἰδικὸ 8 σέλιδο ἔνθετο τοῦ «Τύπου τῆς Κυριακῆς», 26.2.2006, σελ. 4/40. 9. Μητροπολίτου Δημητριάδος (καὶ νῦν μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου) Χριστοδούλου, ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα», 6.12.1992 (Α 18 Ἀπόψεις).

Ἀπάντησις τοῦ ἱστολογίου «Κατάνυξις» διὰ τὸ θέμα τῆς διώξεως τοῦ ἱερέως π. Νικολάου Μανώλη

Μὲ μεγάλη λύπη ἀναγνώσαμε (παντελῶς κατάπληκτοι γιὰ τὴν προχειρότητά της ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν οὐσία της) στὸ φύλλο 2058 τῆς 20/2/2015 τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου, τὴν **ἀπάντηση τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης** στὴν ἀπὸ 19/1/2015 ἐπιστολή, ποὺ ἐστάλη πρὸς τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης ἀπὸ 1052 ἐνορίτες, πνευματικὰ τέκνα καὶ ἀκροατὲς τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Πατρὸς Νικολάου Μανώλη, ἐφημερίου τοῦ Ἱ.Ν. Προφήτη Ἠλία Ἄνω Πόλεως Θεσσαλονίκης.

Ἀναγκαζόμαστε ὡς διαχειριστὲς τοῦ ἱστολογίου Κατάνυξις ἐφόσον τὴν ἐπιστολὴ τῶν 1052 ὁ «Ο.Τ.» τὴν ἀναδημοσίευσε ἀπὸ τὸ ἱστολόγιό μας, νὰ ἀπαντήσουμε στοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδας σας.

Ἡ δημοσιευθεῖσα ἀπάντηση τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης προσπαθεῖ μὲ ἀσάφειες, δικανικὰ τερτίπια καὶ παρασιωπήσεις, νὰ δημιουργήσει ἐντυπώσεις.

Ἀφήνει ὅμως ἀναπάντητα, τὰ τρία σαφῆ καὶ ἁπλὰ ἐρωτήματα ποὺ τέθηκαν στὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο.

Πρὸς διευκόλυνση τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἔγκριτης καὶ μαχητικῆς ἐφημερίδος σας, ἐπιλέξαμε νὰ θέσουμε τὶς ἤδη δημοσιευμένες ἐρωτήσεις μας (στὸ φύλλο 2056 τῆς 6/2/2015 τοῦ Ο.Τ.), μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντηση τῆς Ἱ.Μ. Θεσσαλονίκης, σχολιάζοντας τὴν ἀπάντηση αὐτή, ὅπου κρίνεται ἀπαραίτητο.

1η Ἐρώτηση τῶν 1052 *«..Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι αἵρεση καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς παναίρεση. Σᾶς βρίσκει σύμφωνο αὐτὴ ἡ ἄποψη, ἐκπεφρασμένη ἀπὸ Ἁγίους καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας; Γιατί δὲν καταδικάσατε ποτὲ δημοσίως τὸν Οἰκουμενισμό;».*

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ. 1η α. *«... ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος ... οὐδέποτε ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτε τοῦ Ἀντιοικουμενισμοῦ, οὔτε ἔχει καταχωρήσει ἀπόψεις θετικὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ".*

Σχόλιό μας: Τί νὰ σχολιάσει κανείς!

Ζητήσαμε τὴν ἄποψη τοῦ ἐπισκόπου μας γιὰ τὸ ἂν ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση καὶ ὁ οἰκουμενισμὸς παναίρεση. Ἐκεῖνος μᾶς ἀπαντάει ὅτι ἁπλὰ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα, οὐδέποτε διετύπωσε ἀπόψεις εἴτε θετικὲς εἴτε ἀρνητικές.

Παναγιώτατε, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν εἴχατε ποτὲ στὸ παρελθὸν ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ ζήτημα, πόσο δύσκολο σᾶς ἦταν νὰ προσθέσετε στὸ κείμενό σας πέντε λέξεις «ἀσφαλῶς καὶ εἶναι αἱρέσεις ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμός».

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ 1η β: *"..Σεῖς πιστεύετε ὅτι μέσα σὲ μία Μητρόπολη μὲ 135 ἐφημερίους, ὅπως εἶναι ἡ Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης, καὶ ποὺ εἶναι ὅλοι πτυχιοῦχοι ἀνωτάτων σχολῶν, εἶναι δυνατὸν ποτὲ ἕνας ἱερέας μόνος του νὰ δημιουργήσῃ ἕνα τέτοιο ζήτημα...».*

Σχόλιό μας: Περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν σπουδαγμένων ἱερέων τῆς Μητρόπολης εἴμαστε ἀναρμόδιοι νὰ ἀποφανθοῦμε. Θὰ περιμέναμε βέβαια νὰ ὑπάρχουν περισσότερες ὀρθόδοξες φωνές. Ἡ ἀνησυχία μας δὲν εἶναι προσωποπαγής, σεβόμαστε ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, ποὺ συμμετέχουν στὸν ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγῶνα καὶ θὰ σταθοῦμε δίπλα σὲ κάθε νέα φωνὴ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἦταν ποτὲ θέμα ποσοτικό.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς θεολογικὲς σπουδὲς τῶν ἱερέων ἐλέγχονται ὡς πρὸς τὸν ὀρθόδοξο προσανατολισμό τους καθὼς οἱ καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθήνας, στὶς ὁποῖες σπούδασαν οἱ περισσότεροι ἱερεῖς τῆς Μητρόπολης, εἶναι στὴν συντριπτική τους πλειοψηφία, φίλα προσκείμενοι στὸν Οἰκουμενισμό.

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ 1η γ: *«....καὶ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸς μόνος (ὁ π. Νικόλαος) ὑπερασπίζεται τὶς ἐνστάσεις καὶ τὶς αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει γιὰ τὸν ἐν λόγῳ ἱερέα προσωπικὰ βαθύτερα κίνητρα».*

Ἡ ἀνωτέρω πρόταση εἶναι ψευδὴς ὅλως διόλου. Ποτὲ ὁ π. Νικόλαος δὲν ἰσχυρίστηκε ὅτι στὸν ἀγῶνα αὐτὸν εἶναι ὁ μόνος. Ὑπάρχουν ἐντὸς τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης, σπουδαῖες προσωπικότητες μὲ μεγάλο ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγῶνα, ὅπως γιὰ παράδειγμα, ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς τῆς θεολογικῆς τοῦ ΑΠΘ, πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης.

Ὁ ἴδιος ὁ π. Νικόλαος δὲν ἔκρυψε ποτέ, πὼς ἐμπνευστὴς καὶ ὁδηγός του εἶναι ὁ γέροντας Ἀγάθωνας τῆς Ἱ. Μ. Κωνσταμονίτου Ἁγίου Ὄρους.

Σὲ καμία περίπτωση ὁ π. Νικόλαος δὲν ὑπερασπίζεται **τὶς ἐνστάσεις καὶ τὶς αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,** ὑπερασπίζεται τὴν ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καταδικάζοντας τὴν πλάνη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι ἐντυπωσιακὸ πόσο δυσκολεύεται ὁ συγγραφέας τῆς ἀπάντησης ἀκόμα καὶ νὰ βρεῖ τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾶ στὰ βαθύτερα προσωπικὰ κίνητρα ποὺ ἀποδίδονται στὸν π. Νικόλαο, σᾶς παραπέμπουμε στὸ **ἔσχατο τέχνασμα** τῆς "Εριστικῆς διαλεκτικῆς" τοῦ **A. Schopenhauer,** (ἔκδ. PRINTA 2006 σ.93):

"..Ἂν ἀντιληφθοῦμε πὼς ὁ ἀντίπαλος ὑπερτερεῖ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ θεωρηθεῖ ὅτι δὲν ἔχουμε δίκιο, ἀρχίζουμε τὶς κατὰ πρόσωπον ἐπιθέσεις, τὶς προσβολές, τὶς μικροπρέπειες. Οἱ ἐπιθέσεις αὐτὲς συνίστανται σὲ τοῦτο: ***ἀφήνουμε κατὰ μέρος τὸ διαφιλονικούμενο ζήτημα (ἀφοῦ σ'αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἔχουμε χάσει τὸ παιχνίδι) καὶ ἀναλωνόμαστε σὲ βολὲς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου..."***

Ἐρώτηση τῶν 1052 2η: *«Ἡ ἐνέργειά σας νὰ ὁδηγήσετε τὸν Πατριάρχη τῶν Ἀρμενίων πρὸς προσκύνηση στὸ Ἱερὸ Βῆμα τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τοῦ Πολιούχου μας Ἁγίου Δημητρίου, εἶναι σύμφωνη μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ οἰκουμενιστικὴ καταδικαστέα ἐνέργεια;».*

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ 2η: …………… (Καμία)

Σχόλιό μας: Κατασκανδαλίστηκαν οἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν, ἀκόμα καὶ τῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀπὸ τὴν πράξη αὐτὴ τοῦ Παναγιωτάτου. Πολλοὶ αἰσθάνθηκαν πὼς ἄλλος ἕνας "φαεινὸς πύργος τῆς Ἑλληνορθοδόξης παραδόσεώς μας", κατέρρευσε καὶ παραδόθηκε στὸν Οἰκουμενισμό.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖ ὁ Παναγιώτατος πὼς εἶναι ὁ συνεχιστὴς τοῦ μακαριστοῦ Παντελεήμονος Χρυσοφάκη, ποὺ κυριολεκτικὰ "ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὸν ντορβά", ὅταν μὲ γενναιότητα ἀρνήθηκε στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη τὴν διεξαγωγὴ οἰκουμενιστικῆς συναντήσεως κορυφῆς, "τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν Θρησκειῶν", ἐντὸς τῆς Μητροπολιτικῆς του περιφερείας (στὴ μονὴ Βλατάδων). Ἡ Παναγία, γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὸν δέχτηκε στὴν ἀγκάλη Της· λίγους μῆνες μετὰ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ στὸ περιβόλι της! Ὁ ὁσιακός του θάνατος ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ἐπιβράβευση γιὰ τὴ γενναία του στάση ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐρώτηση τῶν 1052 3η: *«μὲ βάση ποιὲς ἀποφάσεις καὶ ποιοὺς Ἱεροὺς κανόνες ὁ π. Νικόλαος δὲν ἀναλαμβάνει πλέον ἐφημερία, τοῦ ἀπαγορεύτηκαν ἡ πολύωρη προσκομιδή, οἱ ἀγρυπνίες, τὸ κήρυγμα, ἡ χρήση τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου καὶ ἡ χρήση τοῦ Ναοῦ;».*

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ. 3η α: *«Στὸν π. Νικόλαο ,... οὐδέποτε τοῦ ἀπηγορεύθη ... νὰ ἱερουργεῖ, νὰ ὁμιλεῖ , νὰ ἐξομολογεῖ... Μέχρι στιγμῆς ἦταν καὶ εἶναι ὑποχρεωμένος , ὡς τακτικὸς ἐφημέριος τοῦ Ἱ.Ν. Προφήτη Ἠλία νὰ μεταβαίνει καθημερινῶς νὰ τελῆ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες καὶ τὰ ἱερὰ Μυστήρια... καὶ νὰ μὴ ἀναμένει τὴν «ἐφημερία» του. Δηλαδὴ μία ἑβδομάδα τὸν μῆνα, διά νὰ παρουσιασθεῖ στὸν Ἱερὸ Ναό. Τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν τοῦ ἀπηγορεύθη».*

Οἱ ἀναγνῶστες τῆς ἐφημερίδας σας δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ γνωρίζουν ἀπὸ πρῶτο χέρι ὅσα διαδραματίζονται τὸν τελευταῖο χρόνο στὸν Ἱ. Ν. Προφήτη Ἠλία Ἄνω Πόλης. Τὸ ποιὸς εἶναι ὁ π. Νικόλαος, ἂν εἶναι φιλακόλουθος καὶ μαχητὴς ἱερέας ἢ ἁπλὸς δημοσιοϋπαλληλίσκος ἢ καριερίστας, τὸ ξέρουν οἱ ἐνορίτες του, τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ οἱ χιλιάδες ζῶντες καὶ κεκοιμημένοι ἀδελφοί, ποὺ προσκόμιζε ὁλοχρονὶς σὲ κάθε Θεία Λειτουργία, σὲ κάθε ἀγρυπνία ἀπὸ τὶς δύο ἢ τρεῖς ἑβδομαδιαίως, σὲ κάθε ὁλονυχτία ἢ παννυχίδα σὲ Δεσποτικές, Θεομητορικὲς καὶ μεγάλες ἑορτές.

Ἄλλοι ἔπρεπε νὰ κληθοῦν νὰ ἀπολογηθοῦν γιὰ τὴν «ἐφημερία». Οἱ ἴδιοι ποὺ "κατήργησαν" τοὺς ὄρθρους καὶ τοὺς ἑσπερινοὺς τῶν καθημερινῶν, νὰ ἀπολογηθοῦν καὶ γιὰ τὴν καμπάνα ποὺ σιωπᾶ. Οἱ ἴδιοι ποὺ συκοφαντοῦν, ὑπονομεύουν εἰρωνευόμενοι τὸν π. Νικόλαο καὶ ἐμᾶς.

Πάντως μένουν ἀναπάντητα τὰ ἐρωτήματα, γιατί δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τελεῖ ἀγρυπνίες, νὰ ὁμιλεῖ ἐντὸς τοῦ πνευματικοῦ κέντρου ἢ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ κηρύττει. Ἐπίσης δὲν κατανοοῦμε γιατί ὁ Παναγιώτατος ἐπιμένει στὸ ὅτι ἡ ἐφημερία τὴν ὁποία ζητᾶ ὁ πατήρ, εἶναι ὅλο καὶ ὅλο μία ἑβδομάδα τὸν μῆνα. Μὲ ἁπλὰ μαθηματικὰ καταλαβαίνει καθεὶς ἐφόσον εἶναι δύο οἱ ἱερεῖς, πὼς πρόκειται γιὰ δύο ἑβδομάδες κανονικῆς ἐφημερίας καὶ δύο ἑβδομάδες βοηθητικῆς.

Ἀπάντηση Ἱ.Μ.Θ. 3η β: *«"Δημιουργεῖ ἐμφανῶς πλέον σύγχυση καὶ διάδοση ψευδῶν εἰδήσεων πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ μάλιστα διά τοῦ διαδικτύου. Συγκεκριμένα τοῦ ἔχει ἀποσταλεῖ ἔγγραφη «Κλήση πρὸς ἀπολογία» γιὰ ὅσα ἔχει δημοσίως καὶ δυσφημιστικῶς διαπράξει μέσῳ τοῦ διαδικτύου καὶ μὲ δημοσιεύματα στὸν τύπο, ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ Παν. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, καθὼς καὶ ἐναντίον ἄλλων Σεβ. Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας».*

Ἐδῶ σηκώνουμε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ παραδινόμαστε στὸν συντάκτη τοῦ κειμένου. Σᾶς ἔχει τύχει ποτὲ ἀγαπητὲ ἐκδότα, νὰ σᾶς ἀποδίδουν τὴν διάπραξη ἑνὸς ἐγκλήματος χωρὶς ὅμως νὰ σᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν πράξη μὲ τὴν ὁποία τελέσατε τὸ ἔγκλημα; Νὰ σᾶς καλεῖ ὁ εἰσαγγελέας καὶ νὰ σᾶς λέει: «Ἀπολογήσου, γιατί ἐξύβρισες». Νὰ ρωτᾶς "ποιόν"; νὰ μὴ σοῦ λέει. Νὰ ρωτᾶς "πότε"; καμία ἀπάντηση. Νὰ ρωτᾶς "μὰ ποιὸς σᾶς τὸ κατήγγειλε"; νὰ σοῦ λέει, "νὰ μὴ σὲ νοιάζει". Αὐτὸ κ. ἐκδότα δὲν εἶναι δικαιοσύνη, εἶναι τραγέλαφος.

Ἡ δὲ περιβόητη κλήση σὲ ἀπολογία μὲ τὶς τόσο σοβαρὲς πλὴν ὅμως ἀστήρικτες κατηγορίες, ὅπως ἦταν φυσικό, **τέθηκε στὸ ἀρχεῖο.** Προκαλοῦμε ἀκόμη καὶ σήμερα ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἔγκριτης ἐφημερίδος σας, νὰ προσκομιστοῦν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων στοιχειοθετήθηκαν οἱ κατηγορίες τῆς ἀπολογίας. **Προκαλοῦμε τὴν Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καὶ προσωπικὰ τὸν Παναγιώτατο Μητροπολίτη κ. Ἄνθιμο,** νὰ δημοσιεύσει ἢ νὰ μᾶς ἀποστείλει τὰ ὑποτιθέμενα δημοσιεύματα τοῦ π. Νικολάου στὸ διαδίκτυο, μὲ τὰ ὁποῖα συκοφαντεῖ καὶ δυσφημίζει τὸν Μητροπολίτη του ἢ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ἢ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ θεία Λειτουργία*

Τοῦ μακαριστοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

(4ον)

Α΄

Ὕστερα ἀπό τήν πνευματική πανδαισία πού μᾶς παρέθεσαν οἱ ἱεροψάλτες μας ἀλλά καί ἀπό τίς προηγούμενες ἐκλεκτές ὁμιλίες τοῦ καθηγητοῦ τοῦ κ. Ἀνδρέα Θεοδώρου, πού ἑορτάζει σήμερα καί ὁ Κύριος νά τόν ἔχη πολύ χρόνο πρός δόξαν Του, τοῦ κ.Μπατιστάτου καί ἄλλων ἐκλεκτῶν ὁμιλητῶν, θά προσπαθήσουμε νά συνεχίσουμε, ὅπως εἴχαμε ὑποσχεθῆ, τήν ἑρμηνεία τῆς θείας Λειτουργίας.

Εἶναι ἡ θεία Λειτουργία τό μυστήριο τῶν μυστηρίων, ἡ καρδιά τῆς πίστεώς μας καί ἐπιβάλλεται ὁ κάθε κληρικός καί ὁ κάθε χριστιανός νά ξέρουν καλά εἰς βάθος τί σημαίνει ἡ θεία Λειτουργία καί πῶς πρέπει νά τελῆται.

Πάνω σ' αὐτό τό θέμα ὑπάρχουν πολλά προβλήματα, καί φυσικά δέν εἶναι δυνατόν ὅλα αὐτά νά τά ἐκθέσουμε στήν ἀγάπη σας κατά τρόπο ἐπιστημονικό. Ὁ σκοπός τῆς ἑρμηνείας εἶναι περισσότερο οἰκοδομητικός, πνευματικός, ὥστε «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» νά λατρεύουμε τόν Κύριό μας.

Εἴχαμε ἀρχίσει τήν ἑρμηνεία τῆς θείας Λειτουργίας καί μάλιστα τήν μεγάλη συναπτή. Ἐπειδή ἔχει παρέλθει ἀρκετός χρόνος, πρέπει ὀλίγο νά παραθέσουμε αὐτά συνοπτικῶς.

Μετά τά αἰτήματα τῆς μεγάλης συναπτῆς, τά εἰρηνικά δηλαδή, εἶναι τά ἀντίφωνα, ὅπως λέει καί ὁ Νικόλαος Καβάσιλας καί ἄλλοι ἑρμηνευτές καὶ εἶναι προετοιμασία γιά τόν ἐρχομό τοῦ Κυρίου μας ἐδῶ στήν γῆ καί, ὅταν γίνεται ἡ μικρά εἴσοδος, εἶναι ἀκριβῶς ἡ δημόσια δράση, φανέρωση, παρουσία, θεοφάνεια τοῦ Κυρίου μας. Ὅταν βγαίνη τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο στή μικρά εἴσοδο, ἡ λαμπάδα ποὺ προηγεῖται συμβολίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μας, πού ἔρχεται νά φωτίση ὅλο τόν κόσμο καί αὐτός ποὺ τήν φέρει συμβολίζει τόν Τίμιο Πρόδρομο.

Σήμερα θά ἐπιμείνουμε περισσότερο στήν ἑρμηνεία τοῦ Τρισαγίου Ὕμνου, γιά νά προχωρήσουμε λίγο στήν ἑρμηνεία καί νά φθάσουμε, ἄν θέλη ὁ Θεός καί μέ τίς εὐχὲς τοῦ Σεβασμιωτάτου καί μέ τήν δική σας ἀγάπη καί κατανόηση κάπως καί στά βαθειά τῆς θείας Λειτουργίας.

Χειραγωγοί βεβαίως στήν προσπάθειά μας αὐτή εἶναι οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί στήν ἐποχή μας δόκιμοι ἑρμηνευτές τῆς θείας Λειτουργίας, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται καί ἡ ἑρμηνεία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, πού ἔχει περισσότερο τόν οἰκοδομητικό χαρακτῆρα, ἀλλά καί ἡ ἑρμηνεία τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, τήν ὁποία προσπαθοῦμε νά ἀκολουθοῦμε ὅσο τό δυνατόν πιστότερα. Εἶναι εὐχῆς ἔργον ὅτι αὐτή ἡ τελευταία ἑρμηνεία ἔχει ἐκδοθῆ ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καί εἶναι προσιτή σέ ὅλους τούς πιστούς.

Νά, τί τονίζει περίπου ὁ σύγχρονος αὐτός Ἱεράρχης ἑρμηνεύοντας τόν περίφημο Τρισάγιο Ὕμνο. «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς». Ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι θεμελιωμένη στήν προσκύνηση τῆς Ἁγίας Τριάδος καί δι' Αὐτήν, γι' αὐτό τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος γίνεται λόγος, ὅταν λέγη ὁ ἱερεύς «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Θά πρέπη βέβαια νά τά προσέχουμε αὐτά τά λόγια, γιατί, ὅταν πῆγε ἕνας καθηγητής σ' ἕνα σχολεῖο καί τούς λέγει, «ποῦ ἀκριβῶς παιδιά - ὁμιλεῖ περί τῆς Ἁγίας Τριάδος ἡ θεία Λειτουργία;» δυστυχῶς κανένα παιδί δέν εἶχε προσέξει τοὐλάχιστον αὐτό τό σημεῖο μέ τό ὁποῖον ἀρχίζει ἡ θεία Λειτουργία. Θά πῆ κανείς μά παιδιά εἴμαστε ἐμεῖς; Ἐμεῖς εἴμαστε μεγάλοι, ἀλλά καμμιά φορά ἴσως καί ἐμεῖς νά μοιάζουμε μέ τά παιδιά στήν μηχανική, στήν ἐξωτερική, στήν ἐπιφανειακή, στήν τυπική παρακολούθηση τῆς θείας Λειτουργίας καί νά μή καταλαβαίνουμε ὅτι αὐτή τήν στιγμή γίνεται δοξολογία τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού εἶναι τό θεμέλιο τῆς πίστεώς μας.

Μαζί μέ τό Εὐαγγέλιο, μαζί μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἄγγελοι ἦλθαν στή σύναξή μας, ὅταν ἔγινε ἡ μικρή εἴσοδος. Εἶναι ἡ εὐχή πού λέγει ὁ ἱερεύς καί παρακαλοῦμε νά ἔλθουν καί οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι μαζί μας καί ὅπως λέγεται καί στό τροπάριο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος «ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε». Ἡ παρουσία τῶν ἁγίων ἀγγέλων εἶναι μία πραγματικότης πολὺ ἰσχυρά καί πάλι ἀναφέρεται στό βίο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος· ὅταν ἦταν ἄδεια ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Ἅγιος εὐλογοῦσε τό λαό δέν ὑπῆρχε οὔτε κἄν ἕνας ψάλτης ν' ἀντιφωνήση καὶ ὅταν εἶπε τό περίφημο «εἰρήνη πᾶσι» ἀκούστηκε μέσα στήν Ἐκκλησία «καί τῷ πνεύματί σου» ἀπό ἁγίους Ἀγγέλους!

Ἔτσι λοιπόν μαζί μέ τό Εὐαγγέλιο, μαζί μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἄγγελοι ἦλθαν στή σύναξή μας τῆς θείας Λειτουργίας. Σ' ἕνα χορό τώρα, λοιπόν, μαζί μέ τούς Ἀγγέλους ψάλλουμε τόν Τρισάγιο Ὕμνο. Ὁ Τρισάγιος Ὕμνος εἶναι ἐκεῖνος πού ἄκουσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας νά ψάλλουν ἀκατάπαυστα οἱ Ἄγγελοι γύρω ἀπό τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ». Αὐτό τόν ὕμνο, ἄκουσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας καί εἶπε «ὦ τάλας ἐγώ», πού πάλι τό ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ ἴδιος ὕμνος, σέ μιά κάπως διαφορετική διατύπωση τῆς Ἐκκλησίας, ψάλλεται τώρα, σάν ἕνα τέταρτο ἀντίφωνο πρίν ἀπό τήν ἀνάγνωση τῶν θείων Γραφῶν «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς». Ὕστερα ἀπό τό τελευταῖο τροπάριο τοῦ τρίτου ἀντιφώνου, ὁ λειτουργός ἱερεύς προσκαλεῖ σέ προσευχή τήν ἱερά σύναξη μέ τά γνωστά λόγια «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἡ εὐχή καί μετά τήν ἐκφώνηση ψάλλεται ὁ Τρισάγιος Ὕμνος. Αὐτό δέν γίνεται βέβαια τώρα, διότι ἀμέσως μόλις θά πῆ ὁ διάκονος ἤ ὁ ἱερεύς «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» ἔρχεται ἡ ἐκφώνηση.

Κατά τήν ἑρμηνεία πού ἀκολουθοῦμε τοῦ Σεβασμιωτάτου, εὐθύς μετά τό «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» εἶναι ἡ εὐχή, τήν ὁποία, ἄλλοι λέγουν μυστικῶς, ἄλλοι χαμηλοφώνως καί ἄλλοι ἐκφώνως, βέβαια ἐδῶ εἶναι ἄλλα προβλήματα. Ὁ Σεβασμιώτατος Κοζάνης ὑποστηρίζει ἕνα πρᾶγμα πού βέβαια εἶναι πολύ δύσκολο νά πραγματοποιηθῆ, ἀλλά λέγει «ἐδῶ διά διαφόρους λόγους συμβαίνει μιά ἀκαταστασία πού καταστρέφει τήν φυσική σειρά τῶν πραγμάτων· πρίν νά διαβάση τήν εὐχή ὁ ἱερεύς λέγει τήν ἐκφώνηση, ἐνῶ ἡ ἐκφώνηση εἶναι κατάληξη τῆς εὐχῆς καί οἱ ψάλτες ἀρχίζουν νά ψάλλουν τόν ὕμνο καί ὁ ἱερεύς διαβάζει μυστικά τήν εὐχή. Ἔτσι γίνεται τάχα οἰκονομία χρόνου, νομίζουν πολλοί, γι' αὐτό ἔχει ἐπικρατήσει αὐτή ἡ τάξη, ἀλλ' ὅμως καί ἡ ἐκφώνηση δέν γίνεται στή θέση της καί ἡ γεμάτη ἱερά νοήματα εὐχή δέν ἀκούγεται ἀπό τούς πιστούς».

Ἡ εὐχή τοῦ Τρισαγίου Ὕμνου, σύμφωνα μέ τόν γενικό τύπο τῶν εὐχῶν χωρίζεται σέ δύο μέρη. Στό πρῶτο μέρος ὑμνεῖται ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ καί στό δεύτερο διατυπώνονται τά αἰτήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως.

Βέβαια μπορεῖ νά φέρη κανείς ἐδῶ μιά ἔνσταση ὅτι τήν εὐχή μπορεῖ νά τήν παρακολουθήση κανείς ἐδῶ ἀπό ἕνα λειτουργικό φυλλάδιο, ἐγχειρίδιο πού ἔχει τά κείμενα τῆς θείας Λειτουργίας καί παρατηρεῖται ἰδίως στίς ἡμέρες μας αὐτό. Ὁ Σεβασμιώτατος ἔχει μιά ἀντίθετη ἄποψη καί νομίζει ὅτι, ὅταν ἔχη κανείς αὐτό τό βιβλίο μπροστά του χάνει τόν λειτουργό ἱερέα, τούς ψάλτες, τούς ἄλλους ἀδελφούς καί κλείνεται κατά κάποιο τρόπο στό ἄτομό του, στόν ἑαυτόν του, ἐνῶ στή θεία Λειτουργία, ὑποστηρίζει, ἐρχόμεθα – πᾶμε στήν Ἐκκλησία νά ἑνωθοῦμε μέ τόν Χριστό μας, νά ἑνωθοῦμε καί μεταξύ μας καί γι' αὐτό ὑποστηρίζει ὅτι αὐτά μποροῦμε νά τά μελετᾶμε στό σπίτι μας, ὅπως τήν Σύνοψη καί τ' ἄλλα βιβλία. Στήν Ἐκκλησία ἐλεύθεροι, ἀπερίσπαστοι, νά παρακολουθοῦμε, νά ζοῦμε ὅλο τό μυστήριο αὐτό τῆς θείας Λειτουργίας καί ἔχει βέβαια σπουδαία σημασία νά ξέρουμε τί λέει αὐτή ἡ εὐχή, τήν ὁποίαν οὔτε μυστικά φυσικά τήν ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας οὔτε καί ἐκφώνως λέγεται, ἐφ' ὅσον ἔχουμε τόν Τρισάγιο Ὕμνο, πού ἀρχίζουν νά ψάλλουν μεγαλοπρεπῶς οἱ ἱεροψάλτες μας.

Ἡ εὐχή αὐτή, πού εἶναι σπουδαιοτάτη, χωρίζεται σέ δύο μέρη. Στό πρῶτο μέρος ὑμνεῖται ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ καί στό δεύτερο διατυπώνονται τά αἰτήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως. Τί λέγει ἡ εὐχή; «Ὁ Θεός ὁ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος, ὁ τρισαγίῳ φωνῇ ὑπό τῶν Σεραφείμ ἀνυμνούμενος καί ὑπό τῶν Χερουβείμ δοξολογούμενος καί ὑπό πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως προσκυνούμενος ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι παραγαγών τά σύμπαντα, ὁ κτίσας τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σήν καί ὁμοίωσιν καί παντί σου χαρίσματι κατακοσμήσας, ὁ διδούς τῷ αἰτοῦντι σοφίαν καί σύνεσιν καί μή παρορῶν ἁμαρτάνοντα, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τούς ταπεινούς καί ἀναξίους δούλους σου καί ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ στῆναι κατ' ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ ἁγίου σου θυσιαστηρίου καί τήν ὀφειλομένην σοι προσκύνησιν καί δοξολογίαν προσάγειν». Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, εἶναι τό πρῶτο μέρος τῆς εὐχῆς, πού θά μπορούσαμε νά τό μεταφέρουμε κάπως ἔτσι σέ μιά σύγχρονη γλῶσσα ἄν καί, ὅπως ἔχει τονίσει κάπου ἀλλοῦ ὁ Σεβασμιώτατος, καμμιά μετάφραση καί καμμιά ἑρμηνεία δέν μπορεῖ ν' ἀποδώση τό πρωτότυπο ὅσο καί νά λέμε ὅτι ἔχουμε μιά ἀξιόλογη γλῶσσα· καί λέγει στό σημεῖο αὐτό, «δέν κατηγορῶ τήν ἀπόδοση, τήν δημοτική γλῶσσα, ὄχι δέν τό θέτω ἔτσι ἀλλά εἶναι ἀδύνατο καί ἡ καλλίτερη μετάφραση ν' ἀποδώση τό πρωτότυπο πού εἶναι θεῖο, θεσπέσιο κείμενο». Ἡ ἑρμηνεία λοιπόν ἤ κάποια ἀπόδοση τοῦ νοήματος εἶναι ἡ ἑξῆς: «Ὁ Ἅγιος Θεός, ἐσύ πού βρίσκεις ἀνάπαυση στούς ἁγίους, πού σέ ἀνυμνοῦν τά Σεραφείμ μέ τόν Τρισάγιο ὕμνο καί σέ δοξολογοῦν τά Χερουβείμ, πού σέ προσκυνεῖ κάθε ἐπουράνια δύναμη, πού ἀπό τό μηδέν δημιούργησες τά σύμπαντα, πού ἔπλασες τόν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» δική σου καί τόν στόλισες μέ κάθε χάρισμά σου, πού σέ ὅποιον ζητεῖ δίνεις σοφία καί φρονιμάδα καί δέν παραβλέπεις ὅποιον ἁμαρτάνει, ἀλλά ἔβαλες νά ὑπάρχει μετάνοια, γιά νά σωθῆ, πού ἀξίωσες ἐμᾶς τούς ταπεινούς καί ἀναξίους δούλους σου σ' αὐτήν ἐδῶ τήν ὥρα νά σταθοῦμε μπροστά στή δόξα τῆς ἁγίας Σου Τράπεζας καί νά προσφέρουμε τήν προσκύνηση καί τήν δοξολογία, πού Σοῦ πρέπει».

Προχωροῦμε ἐν συνεχείᾳ στό δεύτερο μέρος τῆς εὐχῆς στό πρωτότυπο κείμενο. «Αὐτός Δέσποτα, πρόσδεξαι καί ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τόν Τρισάγιον Ὕμνον καί ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου, συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα ἑκούσιόν τε καί ἀκούσιον, ἁγίασον ἡμῶν τάς ψυχάς καί τά σώματα καί δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν σοι πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων».

Τί θέλουν νά ποῦν τά ἅγια πραγματικά αὐτά λόγια, στό δεύτερο μέρος τῆς εὐχῆς τοῦ Τρισαγίου Ὕμνου. Ἄς ἀκούσουμε μιά σύντομη μετάφραση ἀπὸ τό δεύτερο μέρος, τά αἰτήματα πλέον τῶν πιστῶν πρός τόν Κύριόν μας. «Ἐσύ, Δέσποτα, δέξου καί ἀπό μᾶς τούς ἁμαρτωλούς τόν Τρισάγιο Ὕμνο καί ἔλα κοντά μας μέσα στήν καλωσύνη σου, συγχώρεσέ μας κάθε ἁμάρτημα, θελημένο ἤ ἀθέλητο, ἁγίασέ μας τίς ψυχές καί τά σώματα καί δῶσε μας καθαροί καί ἅγιοι νά σέ λατρεύουμε σ' ὅλη μας τή ζωή μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καί ὅλων τῶν Ἁγίων, πού ἔκαμαν τό θέλημά σου (τῶν εὐαρεστησάντων σοι) ἀπό τότε πού ὑπάρχει ὁ κόσμος».

Ὕστερα ἀπό αὐτή τήν εὐχή, ἐδῶ ἔχει θέση ἡ ἐκφώνηση τήν ὁποία ἀκοῦμε: «Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων», διότι ἅγιος εἶσαι ὁ Θεός μας καί ἐμεῖς ἐσένα δοξάζομε, τόν Πατέρα καί τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καί πάντα καί στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες.

Τήν ἴδια ἄποψη ἔχει ὁ Σεβασμιώτατος καί γιά τίς εὐχές καί στά τρία ἄλλα τά προηγούμενα ἀντίφωνα, δηλαδή ὅτι μετά τήν αἴτηση πρέπει σέ χαμηλότερο τόνο βέβαια, ὁ ἱερεύς νά διαβάζη στή θέση τους τίς εὐχές καί ἐν συνεχείᾳ νά γίνεται ἡ ἐκφώνηση. Διότι ἐάν δέν εἶναι στή θέση τους, ἀλλά ἐκ τῶν ὑστέρων ἤ κάπως διαφορετικά, εἶναι τρόπον τινα ξεκρέμαστη ἡ ἐκφώνηση καί ἀκατανόητο τό νόημά της. Ἐάν ὅμως ἐμεῖς προσέχουμε καί ὁ ἱερεύς διαβάζει τήν εὐχή χαμηλόφωνα ἔστω μυσταγωγικά, ὅπως λέγει ἕνας ἁγιορείτης πατέρας, στή θέση της, τότε συλλαμβάνουμε καλῶς τήν ἀλληλουχία τῶν αἰτήσεων καί τῶν ἐκφωνήσεων.

Καί στό σημεῖο αὐτό ἐκφράζω ἔτσι μιά προσωπική γνώμη ὅτι, ὅταν ὑπάρχη ἀγάπη καί συνεργασία μεταξύ τῶν ἱερέων καί τῶν ἱεροψαλτῶν, καί ὁ ἱερεύς θά πρέπη νά περιμένη τούς ἱεροψάλτες, ἄν εἶναι κάποιο ἀργό μέλος, καί ὁ ἱεροψάλτης ἐπίσης, στήν προκειμένη περίπτωση δυνατόν νά λέη ἔτσι χαμηλόφωνα τό «Ἀμήν» ἤ τό «Κύριε ἐλέησον» ἤ «Σοί Κύριε», οὕτως ὥστε νά προλάβη καί ὁ ἱερεύς νά πῆ αὐτή τήν εὐχή χωρίς νά γίνει μιά διάσπαση τῆς εὐχῆς, χωρίς νἆναι ἕνα κενό, ξερό, κατά κάποιο τρόπο, ἀλλά καί χωρίς νά μετατεθοῦν οἱ εὐχές ἀπό τήν θέση τους.

Σᾶς εἶπα ὅτι ἔχει πολλά προβλήματα ἡ θεία Λειτουργία μας καί στήν ἑρμηνεία, καί στήν τελετουργία καί στήν ἀπόδοση καί γι' αὐτό δέν λέμε θέσεις, ὅταν δέν εἶναι κάτι τό ἀπόλυτο, ἀλλά ὅλοι μας πρέπει ν' ἀγωνισθοῦμε, γιά νά τελῆται, ὅπως πρέπει ἡ θεία Λειτουργία, ὀρθοδόξως, παραδοσιακῶς.

Ἡ εὐχή τοῦ Τρισαγίου Ὕμνου εἶναι ἀπό τίς πιό χαρακτηριστικές εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας καί γιά τό περιεχόμενό της καί γιά τήν ἱερότητα τοῦ λόγου. Ἄς ἐπαναλάβουμε σέ μιά σύντομη περίληψη τά νοήματα αὐτῆς. Ταιριάζει ἐδῶ ἡ διδαχή αὐτή, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τό νά λέγωνται αὐτά «ἐμοί οὐκ ὀκνηρόν» δέν εἶναι ὀκνηρό γιά μένα, δέν μέ κουράζει αὐτό τό πρᾶγμα, «ὑμῖν δέ ἀσφαλές» γιά σᾶς εἶναι πολύ καλό οὕτως, ὥστε νά ἐμπεδωθῆ μέσα σας· νά τό κατοχυρώσουμε, νά τό ἔχουμε κατανοήσει· τί ἀκριβῶς λέγει αὐτή ἡ εὐχή καί γενικώτερα ἡ λατρεία μας, μιά πού εἶναι ἀπό τίς πιό ἐκφραστικές, πιό χαρακτηριστικές εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας.

Ὁ Θεός εἶναι ἅγιος, πού χαίρει καί βρίσκει ἀνάπαυση στούς ἁγίους ἀνθρώπους, πού τόν ὑμνοῦν καί τόν δοξολογοῦν.

Εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου καὶ ὁ πλάστης τοῦ ἀνθρώπου. Δημιούργησε τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσι» δική του, νὰ εἶναι δηλαδὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος πρόσωπο ὅπως καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πρόσωπο καὶ σὰν πρόσωπο γιὰ νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς στόλισε τὸν ἄνθρωπο μὲ κάθε χάρισμα καὶ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἀξίωσε καὶ τώρα νὰ τὸν δοξολογοῦμε.

Αὐτὰ ὅλα ἐξ ὀνόματος τῆς συνάξεως ὁ ἱερεὺς τὰ λέγει πρόσωπο πρὸς πρόσωπο στὸ Θεό, γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὰ αἰτήματα. Εἴπαμε ὅτι χωρίζεται σὲ δύο μέρη καὶ προηγεῖται ἡ δοξολογία καὶ ἡ εὐχαριστία ποὺ εἶναι ὑποδειγματικὸς τύπος προσευχῆς. Ποτὲ νὰ μὴ ἀρχίζουμε Θεὲ μου δός μου ἐκεῖνο, κάνε μου ἐκεῖνο, θ' ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν δοξολογία, συνεχίζουμε μὲ τὴν εὐχαριστία γιὰ ὅλα τὰ καλὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ζητοῦμε ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχομε σὰν αἴτημα.

Ἐσὺ λοιπόν, Θεέ μας, δέξου ἀπὸ μᾶς τὸν Τρισάγιο Ὕμνο, συγχώρεσέ μας τὰ ἁμαρτήματα, ἁγίασέ μας ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ ἀξίωσέ μας νὰ σὲ λατρεύουμε σ' ὅλη μας τὴ ζωή. Ὅλα τὰ αἰτήματα αὐτὰ ἡ ἱερὴ σύναξη τὰ ζητεῖ ἀπὸ τὸ Θεό, προβάλλοντας ὅπως πάντα τὴν πρεσβεία τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων.

Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων, λαμβάνουμε κάποιο θάρρος, γιὰ νὰ ζητήσουμε αὐτὰ τὰ αἰτήματα ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Θεό. Οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν στὴν ἐκφώνηση τοῦ ἱερέως ἀπαντοῦν μὲ τὸ «Ἀμὴν» καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν ἀντιφωνικὰ τὸν Τρισάγιο Ὕμνο. Καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς θείας Λειτουργίας πάλι μετὰ τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» εἶναι τὸ «Ἀμήν», καὶ εἶναι παράκληση θερμή, ὅπως τὸ εἴχαμε ξαναπεῖ ἴσως ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ, ὥστε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἱεροψάλτης ποὺ ἐκφράζει τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ λέγει τὸ «Ἀμήν», ὄχι ἀνόρεκτα, ὄχι ἔτσι τυπικά, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχή του, γιατί ὅπως λέει ὁ Ἱερώνυμος, ἀρχαῖος ἑρμηνευτής, ὅταν ἔλεγε ἡ Ἐκκλησία στὴν ἀρχαιότητα τὸ «Ἀμὴν» ἦταν μία οὐράνιος βροντή, ὅπως καὶ τὸ «Κύριε ἐλέησον». Ἔτσι λοιπὸν εἶναι τραγικὸ πολλὲς φορὲς πού, ἐπειδὴ ἔχει προηγηθῆ ἕνα δοξαστικὸ κομμάτι ἢ κάτι ἄλλο, εἶναι κουρασμένοι οἱ ψάλτες ἀρχίζει ὁ ἱερεύς, ἀρχίζει ἡ θεία Λειτουργία, δὲν ἀκούγεται τὸ «Ἀμὴν» ἢ κάπως ἔτσι τυπικά, ὅπως εἴπαμε, θά 'ναι εὐχῆς ἔργο νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συμμετοχὴ τῶν πάντων, ὥστε νὰ ζοῦμε πλέον καλύτερα τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας Λειτουργίας.

Μετὰ τὸ «Ἀμὴν» λοιπὸν ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν ἀντιφωνικὰ τὸν Τρισάγιο Ὕμνο. Ἔχει σημασία καὶ αὐτὸ ἀντιφωνικά. Βέβαια ἐξ ἀνάγκης πολλὲς φορὲς οἱ Ἐκκλησίες δὲν ἔχουν δύο ψάλτες, εἶναι ἕνας ψάλτης ἢ κανένας βοηθός του καὶ ψάλλουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀλλὰ ἡ τάξη ἡ ἀρχαία εἶναι κατ' ἀντιφωνία, ἀπέναντι καὶ αὐτὸ προκαλεῖ ἕνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ ξεκουράζει ὁπωσδήποτε τοὺς πιστούς, τοὺς βοηθᾶ.

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. Κάνιγγος 10, Ἀθῆναι.

Δὲν εἶναι «δημόσιον χρῆμα» τὰ ἔσοδα τῆς Ἐκκλησίας

Συμφώνως πρὸς δημοσίευμα τῆς 14ης Μαρτίου 2015 τῆς ἱστοσελίδος amen.gr:

«Μετὰ τὴν κατάθεση στὴν Βουλὴ τῆς τροπολογίας γιὰ τὰ ἀποθεματικὰ κεφάλαια τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων (Α.Φ.) ἐπιβεβαιώνεται ὅτι τὸ Κράτος δὲν θεωρεῖ «δημόσιο χρῆμα» τὰ ἴδια χρηματικὰ διαθέσιμα τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς δὲν τὰ περιλαμβάνει στὴν νέα ρύθμιση. Ἡ ρύθμιση συμπληρώνει τὸν Νόμο 2469/1997. Κατὰ τὸ μέχρι τώρα νομοθετικὸ πλαίσιο προβλέπεται ὅτι ἀπὸ τοὺς «λογαριασμοὺς ταμιακῆς διαχείρισης», ποὺ ἔχουν τὰ Ν.Π.Δ.Δ. καὶ τὰ Α.Φ. στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καὶ σὲ ἰδιωτικὲς τράπεζες, τὰ κεφάλαια ποὺ μένουν ἀδιάθετα κάθε 15μερο (δὲν χρησιμοποιοῦνται γιὰ τακτικὲς ὑποχρεώσεις ὅπως μισθοδοσία καὶ ἀσφαλιστικὲς εἰσφορὲς) ἢ ΤτΈ, χωρὶς τὴ συναίνεση τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., τὰ συγκεντρώνει σὲ κοινὸ λογαριασμὸ καὶ τὰ ἐπενδύει σὲ κινητὲς ἀξίες (π.χ. ὁμόλογα) τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε ἐξαιρεθεῖ τὸν Ἰούνιο 2011 μὲ τὸν νόμο 3986/2011 ἀπὸ τὶς παραπάνω ρυθμίσεις».

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Συλλυπητήριος ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Σύρου

Ἀξιώτιμοι,

Συνθλιβόμενοι κατ' ἄνθρωπον ὑμῖν ἐπὶ τῇ ἀδοκήτῳ πρὸς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ ἀοιδίμου Διευθυντοῦ τῆς ὑμετέρας Ἐφημερίδος Γεωργίου, δημοσιογράφου δοκίμου καὶ διὰ πολλῶν ἀρετῶν κεκοσμημένου, ἐκτενῶς δεόμεθα ὅπως ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τῆς Μεγαλόχαρης Μητρὸς Αὐτοῦ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων τάξῃ καὶ μετὰ τῶν Ἁγίων συναριθμήσῃ, ἄξιον διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος ὑμῶν ἀναδείξῃ, εἰς ὑμᾶς δὲ καὶ τοὺς γονέας αὐτοῦ χαρίσηται ὑγείαν καὶ τὴν παρ' Αὐτοῦ παρηγορίαν.

Ἐπὶ τούτοις, διατελοῦμεν

Μετὰ τιμῆς

ὁ Μητροπολίτης

Ὁ Σύρου Δωρόθεος

Θερμὰ συλλυπητήρια

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Μόλις σήμερα πληροφορήθηκα τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ὄντως ἐκλεκτοῦ Διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδας μας ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΕΡΒΟΥ, καὶ λυπήθηκα βαθύτατα.

Εὔχομαι ὁλόψυχα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσει μετὰ τῶν δικαίων Του καὶ ὁ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ νὰ βρεῖ ἰσάξιο ἀντικαταστάτη του.

Μὲ βαθιὰ ἐκτίμηση

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Ἀποχαιρετισμὸς εἰς τὸν ἀγωνιστὴν τῆς Ὀρθοδοξίας Γεώργιον Ζερβόν

Ὅλη σου ἡ ζωή, ὅλος ὁ κόσμος σου δύο παράλληλες γραμμές. Ἡ μαρτυρία γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἡ ἔντιμος Δημοσιογραφία.

Ἄρχοντα καὶ ἀξέχαστε φίλε Γιώργο, εἴχαμε συμφωνήσει ὅτι θὰ κάναμε ἕνα ταξίδι σὲ μία Ἱερὴ Μητρόπολη μὲ φιλάνθρωπο ἔργο καὶ ἐπίσκεψη σὲ Μοναστήρι τῆς ἴδιας Μητροπόλεως ἁγιασμένο.

Τώρα ἡ ψυχή σου θὰ φτερουγίζει παντοῦ καὶ ἐγὼ βαθιὰ λυπημένος γράφω λίγα λόγια ἀγάπης καὶ τιμῆς γιὰ σένα, τὴν ἀγαπημένη σου οἰκογένεια, τοὺς συνεργάτες σου στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο καὶ ἀπὸ ὅπου πέρασε ἡ φωτεινὴ μορφή σου.

Σὲ ἄκουσα στὸ τηλέφωνο γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔτος 2012 διευθυντὴ σύνταξης καὶ σὲ παρακάλεσα - ξέρεις ἐσὺ - γιὰ τὸν ταπεινό, ἀσκητικό, εὐλογημένο, ἀείμνηστο Ἱεράρχη μας.

Ἐσὺ μὲ ἀντιμετώπισες μὲ εὐγένεια, καλοσύνη καὶ ἀνοιχτὸ μυαλό.

Ἔκτοτε μιλούσαμε τακτικὰ στὸ τηλέφωνο. Μὲ ἐμπιστευόσουν καὶ μὲ ἀγαποῦσες χωρὶς νὰ μὲ ἔχεις γνωρίσει. Μεγαλεῖο ψυχῆς!

Βρῆκα σὲ ἐσένα τὸν ἔντιμο δημοσιογράφο, τὸν ταπεινὸ ἀγωνιστὴ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Πατρίδος μας, ἕνα ἐκλεκτὸ φίλο καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ γιὰ τὸ Θεῖο Δῶρο ποὺ μοῦ ἔστειλε.

Καὶ τώρα ὁ πόνος καὶ τὸ δάκρυ μου... Ἡ θλίψη μου μπροστὰ στὸ ἄκουσμα τῆς αἰωνίου κοιμήσεώς σου.

Διάλεξες στὴν ζωὴ Γιῶργο Ζερβὲ τὸ ἀσυμβίβαστο, τὴν μαχητικότητα, τὴν ἐντιμότητα, τὸ θάρρος, τὴν ἀδέσμευτη γραφίδα καὶ κέρδισες τὴν Οὐράνιο Βασιλεία, ἄξιος συνεχιστὴς τῶν μεγάλων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Πνευματικὸ τέκνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Μάρκου Μανώλη καὶ τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου. Τώρα θὰ εἶσαι μαζί τους στὴν μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τῷ Παραδείσῳ.

Ἡ παρουσία σου μετὰ τὴν κοίμησή σου δὲν θὰ λείπει ἀνάμεσά μας καὶ ἡ ἀνάμνησή σου θὰ εἶναι ἔντονος καὶ εὐεργετική.

Κάθε Παρασκευὴ ποὺ ἔπαιρνα στὰ χέρια μου τὸν Ὀρθόδοξο Τύπο κοίταζα νὰ δῶ τί γράφεις.

Καὶ ἔγραφες μὲ θαρραλέα ἐλεύθερη σκέψη, μὲ πίστη στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῶν Ἁγίων της.

Μᾶς ἀνέβαζες ψηλά, μᾶς ἔδινες ζωντάνια καὶ ἐλπίδα γιὰ τὸ αὔριο, μᾶς ξεσήκωνες γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴν Πατρίδα μας.

Σέ εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ ὅλα αὐτά.

Ἀείμνηστε ἀδελφέ μας, γιὰ σένα ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ παραδείσου ἄνοιξε, τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου ἔχει φωτιστεῖ.

Μέ τή βεβαιότητα τῆς Ἀνάστασης τῆς ψυχῆς σου, ἡ λύπη μας ἔγινε ἐλπίδα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη φίλε καὶ ἀδερφὲ καὶ ἡ ψυχή σου κοντὰ στὸν ἐσταυρωμένο καὶ ἀναστημένο Χριστό μας νὰ προσεύχεται γιὰ ὅλους μας.

Δημήτριος Κ. Αὐγέρος

Πάτρα

Μεγάλη ἀπώλεια

Καλαμάτα 6.3.2015

Ἀγαπητοί μου,

Εἶμαι συγκλονισμένος καὶ δυσκολεύομαι νὰ συνεχίσω. Ἔκλαψα πικρῶς ὅταν στὸ ὑπ' ἀριθ. 2058 τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου φύλλον τοῦ «Ο.Τ.» ἐδιάβασα τὸ μεγάλο κακό, τὸ ἀποτρόπαιο γεγονός, τὸν ἀπροσδόκητον θάνατον τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ μας, μακαριστοῦ ἤδη, ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ο.Τ.» Γεωργίου Ζερβοῦ. Καὶ σήμερα λαβὼν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2059 φύλλον καὶ ἰδὼν πάλιν τὴν ἀξιοσέβαστον καὶ ἀξιαγάπητον μορφήν του, καὶ διαβάσας τὰ τῆς ἐξόδου τῆς τιμίας σοροῦ του καὶ τοὺς συγκινητικοὺς ἐπικηδείους λόγους τῶν ἀγαπητῶν του συναδέλφων δημοσιογράφων, καὶ ἀγαπητῶν του φίλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ φίλων τῆς Σεβαστῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ», ἐξεχύθην εἰς λυγμοὺς καὶ βρέχων τὴν Ἐφημερίδα μὲ πολλὰ δάκρυα ὅσα τοῦ ἄξιζαν καὶ τοῦ ἀνῆκουν νὰ θρηνηθῇ ὡς ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἀληθείας, τοῦ ἤθους καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶπα καὶ λέω: Κρῖμα, κρῖμα, κρῖμα. Μεγάλο κακό, μεγάλη ἀπώλεια. Τώρα τί νὰ ποῦμε; Τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου λόγιον: «**Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν**» Τὸν ἀγάπησε ὁ Θεὸς καὶ τὸν πῆρε κοντά Του εἰς τὴν θείαν Μακαριότητα καὶ Αἰωνιότητα ἀπὸ τοῦ ματαίου κόσμου, τῆς πλάνης, τῆς ἀποστασίας τῆς ἐκτροπῆς ἀπὸ τοῦ σωστοῦ, καὶ εὐτέλειαν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν κατὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τὸ ὄντως μικρὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας του θυμίζει καὶ ἐπαληθεύει τὸ τῶν Ἀρχαίων σοφῶν ρητόν: «**Νέος δι' ἀπώλειθ' ὄντινα φιλεῖ Θεός**» δηλαδὴ νέος χάνεται - φεύγει - ἀναχωρεῖ, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς καὶ τὸν παίρνει κοντά Του λέγων: «**Εὖ δοῦλε ἀγαθέ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου Σου**».

Σᾶς συλλυποῦμαι μὲ συγκίνησιν καὶ δάκρυα καὶ Σᾶς εὔχομαι τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Κύριος ὁ Θεὸς παρηγορήσῃ ὅλους μας τοὺς κλαίοντας καὶ θρηνοῦντας διὰ τὴν στέρησιν πλέον ἑνὸς τόσου μεγάλου ἀγωνιστοῦ, συνεργάτου, φίλου ἀγαπητοῦ, φωταυγοῦς καὶ ὁδοδείκτη στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀναπαύσῃ δὲ τὴν ψυχούλα του ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων, ἐν χώρᾳ ζώντων ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός.

Μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης

ὁ ἀγαπητός Σας

Π. Ρήγας

τὸ Γεροντάκι

Συνεχίσατε τὸν ἀντιοικουμενιστικὸν ἀγῶνα

Ἀγρίνιον 13.3.2015

Ἀγαπητὲ κ. Δ/ντά,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ ματαίου Κόσμου τοῦ ἀκαμάτου καὶ ζηλωτοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Ζερβοῦ, τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου εὔχομαι ὁ Τριαδικὸς Θεὸς νὰ κατατάξῃ μετὰ τῶν Δικαίων καθίσταται ἐπιτακτικὸν καὶ ἀναγκαῖον ἡ Ἐφημερὶς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» νὰ συνεχίσῃ ἀδιαλείπτως τὸν ἀντιοικουμενικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον χάραξε ὁ ἀείμνηστος π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, διότι βρισκόμαστε στὰ πρόθυρα τῆς ἀποστασίας ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ἐν ὄψει τῆς συγκλίσεως διὰ τὸ ἔτος 2016 Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ καταργήσῃ ἀποφάσεις τῶν προηγηθεισῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Προσοχή, προσευχὴ καὶ ἀγώνας ἐπιτακτικός.

Μὲ ἀγάπην Χριστοῦ

Σωτήριος Πρεβεζιάνος

30100 Ἀγρίνιον

Ἐπανάκτησιν τῆς νήσου Λεβίθων ζητεῖ ἡ Ἱ. Μ. Πάτμου

Δικαστικὴ διαμάχη ἔχει ξεκινήσει ἀνάμεσα εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Πάτμου καὶ τοῦ Δήμου Λέρου. Ἡ Ἱ. Μονὴ ἐγείρει δικαιώματα κυριότητος ἔναντι τοῦ Δήμου σχετικὰ μὲ τὴν μικρὰν νῆσον Λέβιδα βασιζομένη εἰς αὐτοκρατορικὰ χρυσόβουλα καὶ τουρκικὰ φιρμάνια μὲ τὸν Δῆμον νὰ ἀρνῆται τὰς ἀξιώσεις αὐτάς.

Ἀκολούθως παραθέτομεν τὸ σχετικὸν δημοσίευμα τῆς 14ης Μαρτίου 2015 ἀπὸ τὸν ἱστότοπον Lerosnews.gr, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Τὸ νησὶ τῶν Λεβίθων διεκδικεῖ μὲ ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Κῶ ἡ Μονὴ τῆς Πάτμου, ζητώντας μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐξάμηνη προσωπικὴ κράτηση τοῦ Δημάρχου Λέρου γιὰ κάθε διατάραξη ἢ ἐπέμβαση, καθὼς καὶ χρηματικὴ ἀποζημίωση 10.000 εὐρὼ γιὰ τὴν ἠθικὴ βλάβη καὶ ζημιὰ ποὺ προκάλεσε ὁ Δῆμος Λέρου στὴν Ἱερὰ Μονή!

Πιὸ συγκεκριμένα, στὴν ἐν λόγῳ ἀγωγὴ ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ Ἱ.Μ. Πάτμου ἀρύεται τὸ δικαίωμα ἀποκλειστικῆς κυριότητας, νομῆς καὶ κατοχῆς τῆς ἐν λόγῳ νησίδας ἀπὸ τὴ δωρεὰ τῆς νήσου Πάτμου "μετὰ πάσης αὐτῆς τῆς περιοχῆς καὶ διακρατήσεως" πρὸς τὸν κτήτορα τῆς Μονῆς, ὅσιο Χριστόδουλο Λατρηνό, ἀπὸ τὸν βυζαντινὸ Αὐτοκράτορα Ἀλέξιο Α΄ Κομνηνό, ὑπὸ τὸν τύπο τοῦ χρυσόβουλου λόγου τοῦ ἔτους 1088, δωρεὰ ποὺ ἐπικυρώθηκε διαδοχικὰ ἀπὸ ἐπιγενέστερους βυζαντινοὺς αὐτοκράτορες, ἀναγνωρίστηκε δὲ καὶ ἔγινε σεβαστὴ ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν διαδοχικῶν ἔννομων τάξεων, ὀθωμανικῆς, ἰταλικῆς καὶ ἑλληνικῆς.

Ὁμοίως στὴν ἐν λόγῳ ἀγωγή, ἡ Μονὴ τῆς Πάτμου κάνει ἀναφορὰ σὲ σειρὰ σχετικῶν ἐγγράφων καὶ ἀποφάσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ φιρμάνιο τοῦ ὀθωμανοῦ σουλτάνου Ἀβδοὺλ Μεχμὲτ τοῦ ἔτους Ἐγίρας 1260 (1844 μΧ), ὅπου ἀναφέρεται ὅτι "ἡ νῆσος Λέβιθα εἶναι τῆς Μονῆς, παραχωρηθεῖσα εἰς αὐτὴν διὰ παλαιοτέρων φιρμανίων ἵνα βόσκοσιν ἐν αὐτῇ τὰ ποίμνιά της".

Ἡ ὑπόθεση λοιπὸν ἔχει εἰσέλθει στὴ δικαστικὴ ὁδό, μὲ τὸν Δῆμο Λέρου νὰ ἐπικαλεῖται μεταξὺ ἄλλων ὅτι τὸ Δημόσιο μετὰ τὴν Συνθήκη Εἰρήνης μεταξὺ συμμάχων καὶ Ἰταλίας (1947) ἀπέκτησε τὸ νησὶ Λέβιθα καὶ ἀκολούθως παραχωρήθηκε ἡ ἰδιοκτησία τοῦ ἐν λόγῳ νησιοῦ στὸν Δῆμο Λέρου μὲ σχετικὸ Νόμο (3800/1957)».

Ἐμπόδια εἰς τὸν διάλογον μὲ τὸν Προτεσταντισμόν*

(Ἱερωσύνη γυναικῶν, «περιεκτικὴ γλῶσσα», γάμοι καὶ χειροτονίαι ὁμοφυλοφίλων)

*Γράφει ὁ **κ. Χρῆστος Λιβανός,** Πρόεδρος Ὀρθοδόξου Ἀδελφότητος «Ἅγιος Ἀθανάσιος» - Μόντρεαλ Καναδᾶ*

(3ον- Τελευταῖον)

Γάμοι καί χειροτονίαι ὁμοφυλοφίλων

Πρόκειται γιά ἄλλη ἐξέλιξη, ἐξ ἴσου ἀποθαρρυντική γιά τή συνέχιση τῶν θεολογικῶν διαλόγων, στό χῶρο τῆς Δύσεως, γιά ἄλλο δαιμονικό φαινόμενο, πού ἔκανε τήν ἐμφάνισή του στούς ναούς τῶν ἑτεροδόξων συνομιλητῶν μας, μέσα στούς ὁποίους πλέον, ἀντί νά ὑμνῆται καί νά λατρεύεται ὁ Θεός, στεφανώνεται ἡ ἀκολασία καί ὁ σοδομισμός καί εὐλογεῖται «ἐκκλησιαστικῶς» κάθε σεξουαλική διαστροφή καί ἀνωμαλία!

Τό κίνημα ὑπέρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐργάσθηκε καί αὐτό πολύ σκληρά καί ἐπέτυχε, ἐντός ὀλίγων δεκαετιῶν, νά πείση πολλούς ἀνθρώπους στίς δίχως πνευματικά ἀντιστάσεις Δυτικές κοινωνίες, νά ἀποδεχθοῦν τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς μία ἀπόλυτα φυσιολογική ἀνθρώπινη σχέση, ὡς ἕνα ἐναλλακτικό τρόπο ζωῆς, μέσα ἀπό τόν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι θά μποροῦν πλέον ἐλεύθερα καί ἄφοβα νά ἐκφράζουν τήν παρά φύσιν σεξουαλικότητά τους.

Τά γεγονότα, πού καθημερινῶς βλέπουν τό φῶς τῆς δημοσιότητος, ἀποδεικνύουν ὅτι βαίνομε ὁλοταχῶς πρός πρωτοφανή σοδομοποίηση τῆς ἀνθρωπότητος μέ ἀπρόβλεπτες γιά τό ἀνθρώπινο γένος συνέπειες. Δικαστήρια ἀνατρέπουν μέ ἀποφάσεις τους νομοθεσίες αἰώνων, κυβερνήσεις ἀναθεωροῦν τά Συντάγματα, ἀλλάζοντας τόν παραδοσιακό ὁρισμό τοῦ γάμου ἀπό «ἕνωση ἀνδρός καί γυναικός» σέ «ἕνωση δύο προσώπων», ἐκπαιδευτικοί προωθοῦν νέα διδακτικά βιβλία, στά ὁποῖα προβάλλονται οἰκογένειες μέ γονεῖς δύο ἄνδρες ἤ δύο γυναῖκες, ὡρισμένα δέ κράτη δίνουν τό δικαίωμα σέ ζεύγη ὁμοφυλοφίλων νά υἱοθετοῦν παιδιά!

«Παρήλθοσαν τόν νόμον καί ἤλλαξαν τά προστάγματα, διαθήκην αἰώνιον»[30] ὄχι μόνο τά «χριστιανικά» κράτη τῆς Δύσεως, ἀλλά καί οἱ «Ἐκκλησίες» τους, ἐπάνω στίς ὁποῖες τά διάφορα lobbies τῶν ὁμοφυλοφίλων ἀσκοῦν μεγάλη ἐπιρροή. Ἔτσι, τοπικές ἑτερόδοξες «Ἐκκλησίες», πού ἀνήκουν σέ φιλελεύθερα παρακλάδια τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὅπως ἡ Ἑνωμένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εὑρίσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τήν Εὐαγγελική Λουθηρανική Ἐκκλησία, ἀλλά καί Ἀγγλικανικές καί Ἐπισκοπελιανές σέ Εὐρώπη καί Ἀμερική, εὐλογοῦν πλέον προθύμως γάμους ὁμοφυλοφίλων, χειροτονοῦν χωρίς φόβο Θεοῦ δεδηλωμένους ὁμοφυλοφίλους ἱερεῖς καί ἐπισκόπους, καί στενάζουν μέσα στούς καθεδρικούς των ναούς τά γραφεῖα ὀργανώσεων πού ὑποστηρίζουν τά δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἔχοντας μετατρέψει τούς ναούς αὐτούς ὄχι σέ «οἴκους ἐμπορίου», ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι τόν ναό τους τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά σέ οἴκους ἀνοχῆς, ἀνεχόμενοι καί εὐλογοῦντες τά σαρκικά πάθη τῶν μελῶν τους καί τίς παρά φύσιν ἀκατονόμαστες σεξουαλικές πράξεις τους, μέ ἀποτέλεσμα νά προβάλλη καί πάλι ἀμείλικτο τό ἐρώτημα· Διαλεγόμεθα μέ Χριστιανούς;

Δέν θά ἀπαντήσωμε ἐμεῖς, ἀλλά τά ἔργα τους, οἱ καρποί τους, ἀπό τούς ὁποίους, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, δυνάμεθα νά γνωρίσωμε τήν ποιότητα τῶν δένδρων[31]. Τρεῖς μόνο καρπούς θά παρουσιάσωμε.

1. Δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος Καθολική τῆς 26.3.2002 ἀναφέρει ὅτι τίς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων τοῦ 2001 *«ἡ... ἐπίσκοπος Χριστίνα Ὄδεμπεργκ, ἡ πρώτη ἐπίσκοπος τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας, ἡγήθηκε στή μητρόπολη τῆς Οὐψάλας (γαμήλιας) τελετῆς, κατά τήν ὁποία συνέζευξε δύο λεσβίες, τήν πάστορα "Ἄννα Καρίνα Χάμμαρ, ἀδελφή τοῦ "ἀρχιεπισκόπου" Κ. Γ. Χάμμαρ, καί τή θεολόγο Νίνα Ἔδουαρδ Μέκμαν»! Σύμφωνα μέ τό αὐτό δημοσίευμα τίς ἴδιες ἡμέρες «σέ ἄλλο ναό διεξήχθη μεγάλη τελετή ὁμοφυλοφίλων μέ τήν ἀναπαράσταση τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ἡ Θεοτόκος εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπό ἕνα δεύτερο Ἰωσήφ καί οἱ τρεῖς Μάγοι ἀπό τρεῖς γυναῖκες»!*

2. Τόν Ἰούνιο τοῦ 2002 στό Τορόντο τοῦ Καναδᾶ, κατά τήν καθιερωμένη πλέον «Ἑβδομάδα Ὑπερηφανείας τῶν Ὁμοφυλοφίλων», ἔξω ἀπό τόν Ἀγγλικανικό ναό τοῦ Λυτρωτοῦ[32] ἀναρτήθηκε ἐπιγραφή πού ἔγραφε «Happy Pride Week! God delights in diversity»! Δηλαδή, «Εὐτυχισμένη Ἑβδομάδα Ὑπερηφανείας! Ὁ Θεός εὐχαριστεῖται, εὐφραίνεται, στή διαφορετικότητα»!

3. Τήν Κυριακή 30.6.2002 ὁ Ἀγγλικανός «ἐπίσκοπος» Τορόντο Τέρενς Φίνλεϋ κάλεσε τούς Ἀγγλικανούς πιστούς τῆς πόλεως *«νά δείξουν τήν ἀλληλεγγύη τους πρός τούς ὁμοφυλοφίλους ἀδελφούς καί τίς λεσβίες ἀδελφές τους»,* συμμετέχοντας στήν καθιερωμένη «παρέλαση Ὑπερηφανείας» ὑπό τό λάβαρο τῆς «ἐπισκοπῆς» του! Δυόμισυ ἔτη πρίν, τήν 23.1.2000, ὁ κ. Φίνλεϋ, προσκεκλημένος τοῦ Μητροπολίτου Τορόντο κ. Σωτηρίου, συμπροσευχήθηκε μ' αὐτόν καί μ' ἄλλους ἑτεροδόξους, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἱερέες, πού εὐλογοῦν γάμους ὁμοφυλοφίλων, μέσα στόν Ἑλληνορθόδοξο ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Τορόντο, ὑπό τίς ἔντονες ἀποδοκιμασίες τῶν πιστῶν, γιά τήν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν, «ἵνα ὦσιν ἕν»!

«Κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τάς ἑαυτῶν αἰσχύνας», ὀνομάζει τούς αἱρετικούς Νικολαΐτες τῆς ἐποχῆς του ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας[33]. Ὁ ἴδιος χαρακτηρισμός ἁρμόζει ἀπόλυτα καί σ' ὅσους αἱρετικούς σήμερα εὐλογοῦν γάμους ὁμοφυλοφίλων καί χειροτονοῦν αὐτούς ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλία. *«Μετά ἄρσενος οὐ κοιμηθήσῃ κοίτην γυναικείαν, βδέλυγμα γάρ ἐστι»*[34]. *«Ὅς ἄν κοιμηθῇ μετά ἄρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσι»,* διατάσσει τό Λευϊτικόν[35]. *«Μαλακοί»,* τουτέστι κίναιδοι, καί *«ἀρσενοκοῖται... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»*[36], προειδοποιεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος προσθέτει· *«Ἐγώ ὑποστηρίζω ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι χειρότεροι ἀπό τούς δολοφόνους. Γιατί εἶναι προτιμότερο νά πεθάνη κανείς, παρά νά ζῆ καί νά ἐξευτελίζεται μ' αὐτόν τόν τρόπο. Καθόσον ὁ δολοφόνος χωρίζει τήν ψυχή ἀπό τό σῶμα, ἐνῶ αὐτός καταστρέφει τήν ψυχή μαζί μέ τό σῶμα... Πόσες κολάσεις πρέπει νά εἶναι φυλαγμένες γι' αὐτούς; Ἄν ὅμως ἀκούοντας γιά κόλαση περιγελᾶς καί δέν πιστεύεις, θυμήσου ἐκείνη τή φωτιά τῶν Σοδόμων. Γιατί τέτοια ἦταν ἡ σαρκική μίξη τῶν ἀνδρῶν τῆς χώρας τῶν Σοδόμων, σχέση πού ἔκανε τό σῶμα τῶν ὁμοφυλοφίλων ἄχρηστο καί αἰσχρό. Γιατί τί ὑπάρχει πιό σιχαμερό ἀπό ἕνα ἄνδρα, πάνω στόν ὁποῖον ἔχουν ἀσελγήσει σάν νά εἶναι γυναίκα πόρνη; Τί ὑπάρχει βρωμερώτερο; Πώ, πώ μανία! Πώ, πώ παραφροσύνη! Ὡς πρός αὐτό, πιό ἀνόητοι εἶσθε σεῖς ἀπό τά ἄλογα ζῶα καί πιό ἀναιδεῖς ἀπό τά σκυλιά. Διότι σέ καμμία περίπτωση δέν συνιστᾶται τέτοια διάστροφη σχέση στά σκυλιά, ἀλλά ἡ φύση γνωρίζει καλά καί σέβεται τίς ἰδιότητες κάθε φύλου»*[37].

Εἶναι βέβαιο ὅτι, ἐάν ζοῦσε σήμερα ὁ μέγας αὐτός πατήρ καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας καί ὡμιλοῦσε τοιουτοτρόπως, θά κατετάσσετο αὐτομάτως στίς τάξεις τῶν φανατικῶν καί ρατσιστῶν! Ὀλίγο ὅμως θά τόν ἐνδιέφερε. Τό ἐρώτημα εἶναι· Θά ἐλάμβανε μέρος σέ διαλόγους ὑπό τίς παροῦσες συνθῆκες, ἤ θά μᾶς ἐπανελάμβανε τό *«ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε καί ἀκαθάρτου μή ἅπτεσθε»*[38];

Ὅσοι ἔχουν τό πνεῦμα τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τοῦ κόσμου, γνωρίζουν τήν ἀπάντηση.

Συμπεράσματα

Οἱ θεολογικοί διάλογοι δέν ἀποτελοῦν προσωπική ὑπόθεση ὅσων συμμετέχουν σ' αὐτούς, ἀλλά ὑπόθεση ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἑπομένως καί τοῦ πλέον ταπεινοῦ καί ἀσήμου πιστοῦ. Ὡς πιστά, λοιπόν, καί συνειδητά μέλη τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δυνάμεθα καί ἐμεῖς νά ἔχωμε ἄποψη, τήν ὁποία καί θά καταθέσωμε χωρίς φόβο καί πάθος.

Τό πιό συνηθισμένο ἐπιχείρημα ὅσων ὑποστηρίζουν τή συνέχιση τῶν διαλόγων μέ τούς ἑτεροδόξους εἶναι ἡ εὐθύνη ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων γιά τή μαρτυρία τῆς ἀληθείας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας. Ἡ ἐπίγνωση ὅμως τῆς ἀληθείας δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνων μόνο παραγόντων. Δέν ἀρκοῦν μόνο ἡ διαλεκτική ἱκανότης καί οἱ θεολογικές γνώσεις. Χρειάζεται καί ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί κυρίως αὐτός. Γιά νά ἔλθη ἕνας ἑτερόδοξος σέ ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας, πρέπει ἀπαραιτήτως νά «συνεργασθῆ» μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Πῶς ὅμως, ὅταν φρονῆ καί πράττη αὐτά πού μισεῖ ὁ Θεός[39]; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Πῶς ὅμως θά τή δεχθοῦν πρόσωπα πού μέ τά ἔργα καί τά φρονήματά τους ἔχουν κηρύξει πόλεμο ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ;

«Οὐδέν ὄφελος βίου καθαροῦ, δογμάτων διεφθαρμένων· ὥσπερ οὖν οὐδέ τοὐναντίον, δογμάτων ὑγιῶν, ἐάν ὁ βίος ᾖ διεφθαρμένος», διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος[40]. Στίς ἡμέρες μας στήν πληθώρα τῶν διεφθαρμένων δογμάτων τῶν ἑτεροδόξων ἦλθε νά προστεθῆ καί ἡ διαφθορά τοῦ βίου τους, ἡ ὁποία, μέ τήν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καί τούς γάμους καί τίς χειροτονίες τῶν ὁμοφυλοφίλων, ὑπερέβη κατά πολύ ἐκείνη τῶν Νικολαϊτῶν τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων. Πρός τί, λοιπόν, ὁ διάλογος μαζί τους; Διεξήγαγαν διάλογο μέ τούς Νικολαΐτες οἱ Ἀπόστολοι;

Καί ἄν συνεχίσωμε τούς διαλόγους, ποῖες οἱ πιθανότητες νά μεταστραφοῦν οἱ συνομιληταί μας; *«Οὔτε Αἰθίοψ ἀλλάξει ποτέ τό δέρμα αὐτοῦ οὔτε πάρδαλις τά ποικίλματα αὐτῆς οὔτε ὁ ἐν διαστρόφοις δόγμασι συντραφείς ἀποτρίψασθαι δύναται τό κακόν τῆς αἱρέσεως»,* διαπιστώνει ἀπό δική του πείρα ὁ Μέγας Βασίλειος[41]. Ἐάν ὁ Μέγας αὐτός Οἰκουμενικός Διδάσκαλος καί Φωστήρ τῆς Καισαρείας προβαίνη σέ τόσο ἀπαισιόδοξες προβλέψεις, δικαιούμεθα ἐμεῖς σήμερα, μετά ἀπό τόσες δεκαετίες ἀποτυχόντων διαλόγων, νά αἰσιοδοξοῦμε;

Ἔστω ὅμως ὅτι ἡ συμμετοχή τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ὑπέρμαχοι τῶν διαλόγων, ἔχει ἱεραποστολικό χαρακτῆρα. Ποιοί οἱ καρποί τόσων ἐτῶν ἱεραποστολῆς; Πόσους ἑτεροδόξους προσελκύσαμε μέσω τῶν διαλόγων στήν Ὀρθοδοξία; Τά τελευταῖα βεβαίως ἔτη χιλιάδες ἑτερόδοξοι σέ Η.Π.Α., Βρεττανία καί ἀλλαχοῦ προσέρχονται στήν Ὀρθοδοξία. Τό ἐνθαρρυντικό ὅμως αὐτό φαινόμενο δέν ὀφείλεται στούς διαλόγους, ἀλλά στή δική τους ἐπίμονη καί ἐπίπονη ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας, τήν ὁποία καί τελικῶς εὑρίσκουν, μέ τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στή Μία καί Ἀληθινή Ἐκκλησία, πού ἐδῶ καί αἰῶνες ἐγκατέλειψαν οἱ πρόγονοί τους. Τήν ἴδια ὅμως ὥρα ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι στά διάφορα διαχριστιανικά «Fora» συνυπογράφουμε μέ τούς ἑτεροδόξους ἀπαράδεκτες συμφωνίες, πού ἐξισώνουν τήν Ὀρθοδοξία μέ τήν αἵρεση καί μᾶς ἀφαιροῦν τή δυνατότητα τῆς ἱεραποστολῆς! Ἐκκλησία, ὅμως, δίχως ἱεραποστολή, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός ἱεραπόστολος π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, εἶναι Ἐκκλησία δίχως ἀποστολή. Μήπως μία τέτοια Ἐκκλησία σέρνομε καί ἐμεῖς ἀλυσοδεμένη στούς διαλόγους, πότε γιά νά ἱκανοποιήσωμε προσωπικές φιλοδοξίες μας καί πότε ὑπακούοντας στά κελεύσματα σκοτεινῶν κέντρων ἀποφάσεων, πού ἐργάζονται γιά τή θρησκευτική ἑνοποίηση τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἡ Οἰκουμενική Κίνηση συμπλήρωσε ἤδη ἕνα αἰώνα ζωῆς. Τί προσέφερε; Ποῖα τά ἀποτελέσματά της; *«Ἐκ τοῦ καρποῦ τό δένδρον γινώσκεται»,* εἶπε ὁ Χριστός[42]. Ποιοί οἱ καρποί τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; Ἡ παρατεινόμενη ἐγκληματική δράση τῆς Οὐνίας; Ἡ προδοτική Συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ; Ἡ διάτρητη θεολογικῶς Κοινή Δήλωση τοῦ Σαμπεζύ; Τό ναυάγιο τῆς Βαλτιμόρης; Ἡ ἀποχώρηση Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπό τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν; Τό ὄργιο τῶν μικτῶν γάμων στίς Ὀρθόδοξες παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ; Ἤ οἱ ἀντικανονικές συμπροσευχές, πού κατασκανδαλίζουν ἐπί δεκαετίες τούς Ὀρθοδόξους πιστούς; Τούς «ἑνωτικούς» καρπούς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γευθήκαμε ἐν τῇ γενέσει του μέ τό σχίσμα, πού προκάλεσε ἡ μονομερής καί αὐθαίρετη ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλά καί μέ τή διαίρεση τῶν Ὀρθοδόξων σέ ἑνωτικούς καί ἀνθενωτικούς, Οἰκουμενιστάς καί Ἀντι-οικουμενιστάς. Μέ τί ἐμπιστοσύνη νά συνεχίσωμε νά κόβωμε καρπούς ἀπό τό δένδρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ὅταν ἄρχισαν οἱ διάλογοι, διαμαρτυρήθηκαν πολλοί. Δυστυχῶς ὅμως δέν εἰσακούσθηκαν. Τίς διαμαρτυρίες χαρακτήρισαν φανατικές καί μισαλλόδοξες. Σήμερα ἀποδεικνύονται προφητικές! Οἱ προθέσεις τῶν συνομιλητῶν μας δέν ἦσαν εἰλικρινεῖς. Δέν ἀναζήτησαν τήν ἀλήθεια οὔτε ἔδειξαν διάθεση νά παραιτηθοῦν ἀπό τίς πλάνες τους. Πῶς ἄλλωστε θά μποροῦσαν, ἀφοῦ ἡ αἵρεση καί ἡ πλάνη ἔχουν γίνει γι' αὐτούς τρόπος ζωῆς; Ἰδιαίτερα ὁ Προτεσταντισμός, ὅπως πολύ σωστά παρατηρεῖ ὁ Ἀμερικανός προσήλυτος Frank Schaeffer, ἔγινε σιγά-σιγά *«ἐξάρτημα τοῦ πολιτισμοῦ, πού τόν περιβάλλει. Τώρα μᾶλλον διαπλάθεται, παρά διαπλάθει»*[43]. Καί εἶναι τόσο ἰσχυρή ἡ διαπλαστική δύναμη τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε νά διαπλάθη καί πολλούς Ὀρθοδόξους, μέ ἀποτέλεσμα αὐτοί, ἀντί νά μεταδίδουν τήν ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας στή Δύση, ὅπως ἰσχυρίζονται, νά ἐπιχειροῦν, μέ τίς περίφημες ἐκκλησιαστικές μεταρρυθμίσεις καί Λειτουργικές ἀναγεννήσεις πού εἰσηγοῦνται, νά εἰσαγάγουν τό κοσμικό καί αἱρετικό πνεῦμα τῆς Ἑσπερίας στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή! Δέν θά τό ἐπιτύχουν ὅμως, διότι ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει προορισμό νά ζήση, ὄχι ν' ἀποθάνη, νά σώση, ὄχι ν' ἀπολεσθῆ, νά διατηρήση τήν ἀληθινή Πίστη καί Παράδοση, ὄχι νά τήν καταργήση.

Τά ἐκφυλιστικά θρησκευτικά φαινόμενα, πού ἀναφέραμε, καί ἡ σωρεία τῶν ψυχοκτόνων αἱρέσεων ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Χριστιανισμός στή Δύση ὁδεύει ὁλοταχῶς πρός τή δύση του. Οἱ «Ἐκκλησίες» τῆς Δύσεως ἔγιναν κόσμος. Ὁμοιάζουν μέ φρέατα συντετριμμένα, γεμάτα λάσπη καί βόρβορο, μή δυνάμενα πλέον νά συγκρατήσουν τό «ὕδωρ τό ζῶν» τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ἠθικῆς, μέ ἀποτέλεσμα πολλά μέλη τους νά ἐγκαταλείπουν μαζικῶς τίς ἐνορίες τους καί ν' ἀναζητοῦν νά σβήσουν τήν πνευματική τους δίψα σέ ἄλλες πηγές. Πόσες ἀπ' αὐτές τίς διψασμένες ψυχές θά πλησιάσουν τό σωτήριο φρέαρ τῆς Ὀρθοδοξίας; Μήπως οἱ ἀνεπίτρεπτοι κατά τό διάστημα τῶν διαλόγων συγχρωτισμοί μας μέ τίς «Ἐκκλησίες», πού αὐτοί ἐγκαταλείπουν, γίνουν αἰτία νά κοιτάξουν τήν Ὀρθοδοξία μέ καχυποψία καί νά τήν προσπεράσουν; Μήπως τό "ὅλοι εἴμαστε τό ἴδιο", πού εὐκαίρως-ἀκαίρως διακηρύττουν πρός Ὀρθοδόξους καί ἑτεροδόξους πολλοί Οἰκουμενισταί ποιμένες στό ἐξωτερικό, κλείσει τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν καλοπροαιρέτων ἑτεροδόξων συνανθρώπων μας;

«Αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»[44], συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος. Δέν τόν ἀκούσαμε. Περιφρονήσαμε τή φωνή του. Καί ἐπιδοθήκαμε σέ ἀνούσιες καί ἀτέρμονες συζητήσεις μέ τούς ἑτεροδόξους δίχως ἀποτέλεσμα.

Σήμερα μία ἄλλη φωνή ἀκούεται ἀπό τήν αἰωνιότητα. Εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού ὁμιλεῖ διά στόματος τοῦ Προφήτη Ἠσαΐα. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καί φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας πρός ἑτεροδόξους· «Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε...καί δεῦτε διαλεχθῶμεν»[45]. Ἀπαραίτητος ὅρος, πού ἔθεσε ὁ Θεός, γιά νά διαλεχθῆ μέ τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ἐσωτερική κάθαρσή τους ἀπό τήν πονηρία καί τήν ἁμαρτία. Ἀπαραίτητος ὅρος, πού πρέπει νά θέση καί ἡ Ὀρθοδοξία σήμερα, γιά να συνεχίση νά συμμετέχη στούς διαλόγους εἶναι ἡ κάθαρση τῶν ἑτεροδόξων ἀπό τήν ἀμετανοησία, τήν πώρωση καί τή διαστροφή. Δέν ἀπαιτοῦμε ἀναμαρτησία ἀπό τούς συνομιλητάς μας, διότι καί ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἁμαρτωλοί εἴμεθα. Δέν δυνάμεθα ὅμως νά διαλεγώμεθα μέ «Χριστιανούς» πού ἐγκρίνουν συνοδικῶς αὐτά πού ὁ Θεός μισεῖ καί ἀπαγορεύει, καί εὐλογοῦν ἐκκλησιαστικῶς ἐκεῖνα, πού οἱ ψυχές διεφθαρμένων ἀνθρώπων ποθοῦν καί ἀπαιτοῦν.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι φάρος φωτεινός, κτισμένος ἐπάνω στόν ἀσάλευτο βράχο τῆς χριστιανικῆς Πίστεως καί Ἠθικῆς. Στή ζοφώδη καί ἀσέληνη νύκτα, πού ἔχει ἁπλωθῆ στόν πνευματικό ὁρίζοντα τῆς Δυτικῆς ἀνθρωπότητος, ὁ φάρος αὐτός πρέπει νά παραμείνη ἑδραῖος καί ἀμετακίνητος στή θέση του καί ὄχι νά μεταφερθῆ στό μέσον τοῦ ὠκεανοῦ, γιά νά φωτίζη τήν αἰσχύνη τῶν ἀφρισμένων κυμάτων.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι φῶς. «Τό φῶς τό ἀληθινόν»! Καί εἶναι ἱερό καθῆκον καί βαρύτατο χρέος τῆς Ὀρθοδόξης Ἀνατολῆς ὄχι ν' ἀναμίξη αὐτό τό φῶς μέ τό σκοτάδι, ἀλλά νά διατηρήση τό καντήλι τῆς ἀναμμένο, ὥστε νά προσφέρη καί πάλι τό ἱλαρό φῶς της στούς Δυτικούς ἀδελφούς, ὅταν αὐτοί τό ζητήσουν. Καί θά τό ζητήσουν. Ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλά καί ἄλλοι λαοί, πού δέν γνώρισαν ποτέ τόν Χριστό. «Ὁ ἄνθρωπος θά φθάσει σέ ἀδιέξοδο», ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέροντας Παΐσιος, *«καί τότε ὅλοι θά ζητοῦν νά μάθουν γιά τό Εὐαγγέλιο καί τίς Γραφές»*[46]. Καί μέ τό προορατικό του βλέμμα στραμμένο πρός τό ἄγνωστο σ' ἐμᾶς μέλλον προειδοποιοῦσε· *«Θά γίνουν πράγματα, πού θά συγκλονιστοῦν τά ἔθνη... Θά ψάχνουν οἱ ἄνθρωποι νά βροῦν κάποιον νά τούς μιλήσει γιά τό Χριστό. Θά σέ τραβᾶν ἀπό τό χέρι. Ἔλα ἐδῶ, κάτσε νά μοῦ πεῖς γιά τό Χριστό»*[47]! Ἐκεῖνοι οἱ διάλογοι θ' ἀνήκουν στήν Ὀρθοδοξία. Ἐκεῖνοι οἱ διάλογοι θά ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι οἱ διάλογοι θά ἔχουν τήν ὁμόφωνη συμφωνία τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀλλ' ἕως ὅτου ἔλθη ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ὥρα, ἄς ἐπιδοθοῦμε σ' ἕνα ἄλλο διάλογο. Διάλογο μεταξύ ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων. Ἄς ἐπιλύσωμε τίς διαφορές μας. Ἄς τακτοποιήσωμε τά τοῦ οἴκου μας. Καί *«σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης»* ἄς εἴμεθα ἕτοιμοι ν' ἀνταποκριθοῦμε σ' ἐκεῖνο τό παγκόσμιο προσκλητήριο, πού θά μᾶς ἀπευθύνουν ὄχι Σκοτεινές Δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου, πού κρύβονται πίσω ἀπό τούς συγχρόνους θεολογικούς διαλόγους, ἀλλ' οὐράνιες Ἀγγελικές Δυνάμεις, πού θά χαίρουν καί θά δοξολογοῦν τό Θεό γιά τή μετάνοια καί ἐπιστροφή τόσων πεπλανημένων ψυχῶν, γιά τή σωτηρία τῶν ὁποίων ἔχυσε ὁ Χριστός τό πανάχραντο αἷμα Του.

Σημειώσεις:

30. Ἠσ. 24, 5. 31. Ματθ. 7, 16. 32. Church of the Redeemer. 33. Ἰούδ. 13. 34. Λευϊτ. 18, 22. 35. Λευϊτ. 20, 13. 36. Α΄ Κορ. 6, 9-10. 37. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Πρός Ρωμαίους, Ε΄, ΕΠΕ 16Β, 406-420· PG 60, 416-420. 38. Β΄ Κορ. 6, 17. 39. Ἀποκ. 2, 6. 40. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία 66, PG 59, 369. 41. Βασιλείου Μεγάλου, Ἐπιστολή 130 (89) Θεοδότῳ ἐπισκόπῳ Νικοπόλεως 1, ΕΠΕ 2, 132. 42. Ματθ. 12, 33. 43. Frank Schaeffer, Ἀναζητώντας τήν Ὀρθόδοξη Πίστη, 2000, σσ. 259-260. 44. Τίτ. 3, 10. 45. Ἠσ. 1, 16-18. 46. Χριστοδούλου Ἁγιορείτου, Ἱερομονάχου, Σκεῦος Ἐκλογῆς, Ἅγιον Ὄρος 1996, σ. 220. 47. Ἀθανασίου Ρακοβάλη, Ὁ π. Παΐσιος μοῦ εἶπε, Θεσσαλονίκη 2000, σ. 141.

*** Πρακτικὰ Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, μὲ θέμα: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, ΓΕΝΕΣΙΣ - ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ - ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ (20 -24 Σεπτεμβρίου 2004). Ἐκδόσεις Θεοδρομία.**

Ἀπάντησις τοῦ ἱστολογίου «Κατάνυξις»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛ.

ἄλλους ἀρχιερεῖς. Φρονοῦμε πώς αὐτό δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό μία αἰσχρή κατασυκοφάντηση πρός τό πρόσωπο τοῦ πατρός ἀπό πλευρᾶς Μητροπόλεως. Μέ τέτοιες ἀστήρικτες κατηγορίες προσπάθησε νά δημιουργήσει φάκελλο κατηγοριῶν καί ἀπέτυχε. Καί ἐνῶ ἡ ὑπόθεση ἔκλεισε ἄδοξα γιά τήν Μητρόπολη, **συνεχίζει ὁ Πανοσιώτατος νά ἰσχυρίζεται τήν ὕπαρξη ἀνύπαρκτων δημοσιευμάτων!**

Θά ἦταν εὐτύχημα τόσο γιά τόν π. Νικόλαο ὅσο καί γιά τήν Ἱερά μας Μητρόπολη ἄν ἡ ἀρχειοθέτηση τῆς ὑπόθεσης, σημάνει καί τήν λήξη τοῦ ἰδιότυπου διωγμοῦ κατά τοῦ π. Νικολάου, πού ἐμεῖς ἐπιμένουμε ὅτι ὑπάρχει.

Ὅμως ἡ ὁμολογία τῆς Ἱ.Μ. Θεσσαλονίκης ὅτι πίσω ἀπό τήν πειθαρχική δίωξη τοῦ π. Νικολάου κρύβονταν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης καί ἄλλοι Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας μας, δέ μᾶς ἐνθαρρύνει πώς θά ἔχουμε θετικές ἐξελίξεις.

Ἐμεῖς εἴμαστε μέ τό δίκαιο καί προετοιμαζόμαστε γιά τόν πόλεμο τῆς λάσπης καί τῆς κατασυκοφάντησης κατά τοῦ π. Νικολάου, τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος καί ἡμῶν τῶν ἰδίων, ἐλπίζοντες πάντοτε στό Θεό νά μή "..εἰσενέγκη ἡμᾶς εἰς πειρασμόν..".

Μεγάλο μέρος τῆς ἀπάντησης τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης ἀναλίσκεται στό τυπικό μέρος τῆς συλλογῆς τῶν ὑπογραφῶν τῆς ἐπιστολῆς καί τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο αὐτή παραδόθηκε στήν Μητρόπολη.

Ἀναρωτιόμαστε λοιπόν στήν περίπτωση τῆς συλλογῆς ἑκατομμυρίων ὑπογραφῶν ἐπί μακαριστοῦ Χριστοδούλου γιά τίς ταυτότητες, ὅσοι ὑπογράψαμε πήγαμε καί σέ κάποιο Κ.Ε.Π. γιά θεώρηση τοῦ γνησίου τῆς ὑπογραφῆς;

Ὅταν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης προσκόμισε ὑπογραφές τῶν κληρικῶν της, γιά νά ἐκφράσει τήν δικαία ἀντίθεση τῆς στήν ἵδρυση τοῦ τμήματος Ἰσλαμικῶν σπουδῶν στή θεολογική σχολή τοῦ Α.Π.Θ. τίς προσκόμισε θεωρημένες μία πρός μία;

Κυκλοφοροῦν δέ ἐντονώτατες φῆμες, πώς **ἐντέλλονται κληρικοί τῆς Ἱ.Μ.Θ. νά προσέλθουν καί νά ὑπογράψουν κάποιο χαρτί "γιά τόν πάπα Νικόλα",** νά ὑποψιαστοῦμε πώς τούς στέλνετε ὅλους νά θεωρήσουν καί τό γνήσιο τῆς ὑπογραφῆς τους;

Δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τήν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης νά δημιουργήσει ἐντυπώσεις. Ἀπογοητευτικό.

Ὅσον ἀφορᾶ δέ τό γεγονός ὅτι δέν εἶναι ὅλοι ὅσοι ὑπογράφουν τήν ἐπιστολή ἐνορίτες τοῦ προφήτη Ἠλία, **αὐτό εἶναι δεδομένο.** Ἔχουμε ἐξάρχης τονίσει πώς οἱ ὑπογράφαντες εἶναι ἐνορίτες ἀλλά ὄχι μόνο. Εἶναι καί πνευματικά παιδιά ἀλλά καί ἀκροατές τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Πατρός Νικολάου.

Ἐν τέλει θά περιμέναμε, ὁ ἐπί δύο φορές ὑποψήφιος γιά Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης μας, νά ἔχει ἕνα περισσότερο εὐρύ πνεῦμα καί μία πνευματική ἀγκαλιά μεγαλύτερη ἀπό τά στενά ὅρια τῆς Μητροπόλεώς του, γιά ἕνα θέμα ὅπως ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού ἀφορᾶ ὁλόκληρη τήν Ὀρθοδοξία.

Ἀφήσαμε στό τέλος τό παρακάτω κείμενο, μέ τό ὁποῖο κλείνει ἡ ἀπάντηση τῆς Ἱ.Μ. Θεσσαλονίκης:

«Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος ὅπως καί ἕκαστος Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν χειροτονία του εἰς Ἐπίσκοπον, ἔδωσε ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας , τήν ὁμολογία του περί τῆς ἀποδοχῆς τῶν Ἁγίων Γραφῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων. Πιστεύουμε ὅτι τοῦτο καθίσταται σαφές καί δέν χρειάζεται οἱονδήποτε σχολιασμό».

Ἐμεῖς ἐπειδή συμφωνοῦμε μέ τό ὡς ἄνω κείμενο, τό ὁποῖο εἶναι ἀπολύτως σαφές καί δέν χρειάζεται κανέναν ἀπολύτως σχολιασμό, ἀποφασίσαμε ἀντί σχολιασμοῦ νά τοποθετήθοῦμε μέ ἕνα πιθανό θεατρικό σενάριο, (ἤ θεατρικό τοῦ παραλόγου), στό ὁποῖο ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι στό τέλος θά ἀθωώνονται λόγω τῆς προηγούμενης ὁμολογίας τους στήν Πατρίδα ἤ τό Σύνταγμα ἤ τήν Ἁγία Τριάδα.

<u>**Σκηνή πρώτη:**</u> Ὑπουργός ἀπό μίζες ἐξοπλιστικῶν προγραμμάτων ἀπέκτησε περιουσία πού μπορεῖ νά μετρηθεῖ σέ ποσοστό τοῦ ΑΕΠ, ἀλλά πρό τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του, σέ κάθε ὁρκωμοσία τῆς κυβερνήσεως ὁμολογοῦσε πίστη εἰς τό Σύνταγμα.

Ἐτυμηγορία: Ἀθῶος

<u>**Σκηνή δεύτερη:**</u> Ἀξιωματικός τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ πρόδωσε στόν ἐχθρό, ἄκρως ἀπόρρητα στρατιωτικά μυστικά. Ἀλλά ἐφόσον πρό τῆς ὀνομασίας του σέ Ἀξιωματικό, 25 χρόνια πρίν ὁρκίστηκε νά φυλάσσει πίστη εἰς τήν Πατρίδα.

Ἐτυμηγορία: Ἀθῶος

<u>**Σκηνή τρίτη:**</u> Ὀρθόδοξος Πατριάρχης, Ἀρχιερέας, Κληρικός ἤ Μοναχός πού "κηρύττει αἵρεση γυμνῇ τῇ κεφαλῇ", ἀναγνωρίζοντας ἱερωσύνη, χάρη καί ἐκκλησιαστικότητα σέ ἄλλες ὁμολογίες, ἀλλά πρό 20, 30 ἤ 41 ἐτῶν κατά τήν χειροτονία του σέ ἐπίσκοπο ὁμολόγησε πίστη στήν Ὀρθοδοξία.

Ἐτυμηγορία: Ἀθῶος.

<u>**Αὐλαία:**</u> *(κάθε σχέση μέ πραγματικά πρόσωπα εἶναι τυχαία)*

Υ.Γ. Εὐχαριστοῦμε γιά τή φιλοξενία.

Οἱ διαχειριστές τοῦ Ἱστολογίου katanixis.blogspot.gr

Χειροθεσία Πρωτοπρεσβυτέρου καί Πνευματικοῦ ἀπό τόν Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ

Τήν Β΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, 8 Μαρτίου 2015, κατά τήν ὁποία ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἑόρτασε τήν μνήμη τοῦ ἀντίπαπα καί παπομάστιγος ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ κήρυκος τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος καί θεατοῦ τοῦ ἀκτίστου Φωτός, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Πειραιῶς τίμησε καί τήν μνήμη τῶν Ὁσίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῶν συγκροτησάντων τήν Θ΄ Ἁγία καί Οἰκουμενική Σύνοδο. Κατά τήν ἑορτή αὐτή, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Σεραφείμ, συνοδευόμενος ἀπό τόν πρωτοσύγκελλο παν. ἀρχιμ. π. Νήφωνα Καπογιάννη καί τόν αἰδ. πρωτ. π. Ἄγγελο Ἀγγελακόπουλο, χειροθέτησε σέ Πρωτοπρεσβύτερο καί Πνευματικό τόν πρεσβύτερο Ion-Valentin-Ματθαῖο Βουλκανέσκου, ρουμανικῆς καταγωγῆς, στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ ὁποία τελέσθηκε στήν ρουμανική γλῶσσα, στόν Ἱ. Ν. Παναγίας Ὁδηγητρίας Λόφου Βώκου Πειραιῶς, ὅπου ὁ π. Ματθαῖος εἶναι ἐφημέριος. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι στήν προειρημένη ἐνορία, μέ εὐθύνη τοῦ π. Ματθαίου, κάθε Κυριακή καί μεγάλη ἑορτή τελεῖται Θεία Λειτουργία στή ρουμανική γλώσσα, πρός ἐξυπηρέτηση τῆς ρουμανικῆς κοινότητας.

Στήν χειροθεσία παρευρέθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Τόμιδος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, ὁ αἰδ. πρωτοπρεσβ. π. Γεώργιος Ναντολεάνου, σύμβουλος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Τόμιδος κ. Θεοδοσίου, ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Φιλίππου Adam-Clisi παν. ἀρχιμ. Δωρόθεος, καί ὁ προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Πάντων Βουκουρεστίου παν. ἀρχιμ. Μιχαήλ, ὁ πρεσβύτερος π. Κων/νος Πόπα, ὑπεύθυνος τῆς ρουμανικῆς κοινότητας στήν Ἰταλία, ὁ ἐξοχότατος Πρέσβης τῆς Ρουμανίας στήν Ἑλλάδα κ. Λουκιάν Φάτου, ἡ πρόξενος τῆς Ρουμανίας στήν Ἀθήνα κ. Λούκια Φάτου, καθώς καί ὅλο τό προσωπικό τῆς Πρεσβείας. Ἐπίσης, παρευρέθησαν ἡγούμενοι καί μοναχοί ἀπό τήν Ρουμανία, Ἕλληνες πιστοί ἀπό τήν Βέροια, ὅπου προηγουμένως ὁ π. Ματθαῖος ὑπηρέτησε ὡς ἐφημέριος, καθώς καί ἐντυπωσιακός ἀριθμός Ρουμάνων πιστῶν.

Ὁ π. Ματθαῖος, ὡς ἀντίδωρο τῆς μεγάλης τιμῆς καί εὐλογίας, πού ἐπεφύλαξε σ'αὐτόν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Σεραφείμ, τοῦ δώρισε ἕνα ἀρχιερατικό ἐγκόλπιο ἀπό ἐλεφαντοστό. Ἐπίσης, Ρουμάνες μοναχές, ὡς δεῖγμα τῆς ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως, πού τρέφουν πρός τό πρόσωπο τοῦ Σεβασμιωτάτου, τοῦ προσέφεραν ἱερά λείψανα τοῦ μάρτυρος Βαλερίου Γκαφένκου ἀπό τόν κοινό τάφο τῶν ρουμάνων φυλακισμένων τῆς κομμουνιστικῆς φυλακῆς τῆς πόλεως Ἀϊούντ τῆς Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε τήν δεκαετία τοῦ '50, ὅταν βασανίστηκαν καί σκοτώθηκαν κι ἄλλοι Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, θεολόγοι καί μεγάλες μορφές τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφθάσαμεν «μετα-πατερικῶς καί εἰς τόν «ἀντι-παλαμισμόν»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καί Λόγου, ὡς παράδειγμα ταπεινώσεως καί μέσο προφορικῆς διδασκαλίας, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἐπισημαίνει τίς ὀντολογικές συνέπειες τῆς ἑνώσεως τῶν δύο φύσεων, θείας καί ἀνθρωπίνης, στό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς ὁποίας ἑνώσεως μεταδίδονται σέ μᾶς οἱ ἄκτιστες δωρεές: *«Ἄν λοιπόν, ὅπως σέ ὅλα τά κτίσματα, μέ τόν ἴδιο τρόπο ὑπάρχει καί στούς Ἁγίους [ὁ Θεός], καί ὡς Θεός – σύμφωνα μέ τίς σοφές ἐπινοήσεις σας - ὅπως στά ἄλλα κτίζει [δηλ. δημιουργεῖ] ὅσα εἶναι ἁρμόδια, ἔτσι καί στούς Ἁγίους [κτίζει] τήν ἁγιότητα, τότε ποιά εἶναι ἡ ἀνάγκη γιά τόν Χριστό καί τήν παρουσία Του; Ποιά ἡ ἀνάγκη γιά τό βάπτισμα σ' Ἐκεῖνον καί γιά τήν ἐξουσία καί δύναμη πού μᾶς προστίθεται ἀπό αὐτό»*[24]; Ἐπιστρέφουμε λοιπόν στίς δογματικές διαμάχες γιά τήν θεότητα ἤ κτιστότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά μέ ἄλλη μορφή. Ἡ Ἐκκλησία προήσπισε τήν θεότητα τοῦ Προσώπου (τῆς Ὑποστάσεως) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τῶν Πνευματομάχων καί πάσης φύσεως Ἀρειανῶν κατά τόν 4ο μ.Χ. αἰῶνα, περί τήν Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Χίλια ἔτη ἀργότερα ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὑπεραμύνθηκε τῆς ἀκτίστου χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (δηλ. καί ὅλης τῆς Ἁγίας Τριάδος) ὡς προϋποθέσεως σωτηρίας καί θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου[25]. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀντέτασσε στούς αἱρετικούς Ἀνομοίους: *«Δέν πείθομαι ὅτι σῴζομαι ἀπό τό ὁμότιμο [μέ ἐμένα, κτίσμα]· ἄν δέν εἶναι Θεός τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, νά θεωθεῖ πρῶτα καί ἔτσι νά μέ θεώσει καί ἐμένα τόν [δῆθεν] ὁμότιμο [μέ αὐτό, κτίσμα]»*[26]. Ὁ ἅγιος Παλαμᾶς μεταφέρει, βάσει τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τήν σχετική πατερική θέση καί στή σωτηριολογία: *«Δέν σέβεσαι, ἄνθρωπε, τόν Ἀπόστολο, ὁ ὁποῖος λέγει "τά σώματά μας εἶναι ναός τοῦ ἁγίου Πνεύματος τό ὁποῖο βρίσκεται μέσα μας;"*[27]. *Καί πάλιν, "εἶστε ναός τοῦ Θεοῦ καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας;"*[28]. *Ἄραγε θά καταδεχόταν ποτέ νά τιμήσει μέ τήν προσηγορία "ναός" τό κατοικητήριο τοῦ δούλου [ἑνός δηλ. κτίσματος];»*[29]. Ἔτσι λοιπόν, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς συνδέει ἀμέσως τήν αἵρεση τοῦ Βαρλαάμ πρός τίς ἀρχαῖες ἀντιτριαδικές αἱρέσεις τοῦ Ἀρείου καί τοῦ Μακεδονίου, οἱ ὁποῖοι κατέτεμναν τήν Τριαδική Θεότητα σέ κτιστά (Υἱόν καί Πνεῦμα) καί ἄκτιστα (δηλ. τόν Πατέρα)· παρομοίως πράττει *«καί ὁ Βαρλαάμ μέ τούς ὀπαδούς του ὑποστηρίζοντας ὅτι τό φῶς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, τό ὁποῖο θά περιλάμψει τούς δικαίους, καί κάθε ἄλλη ἐνέργεια καί δύναμη τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστά πράγματα»*[30].

Ἡ συνεπής αὐτή ὑπεράσπιση τῆς κοινωνίας τῆς ἀκτίστου θεωτικῆς χάριτος ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου (ἀλλά καί τῆς ἀγγελικῆς φύσεως) ἤδη συστηματικῶς ἀπό τούς Καππαδόκες καί μέχρι τόν Παλαμᾶ καί μετέπειτα, **ἀποτελεῖ βεβαίως καί διαφύλαξη – πλήν τῆς θεώσεως τῶν πιστῶν – καί τῆς μόνης ὀρθῆς ἑρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς**. Στό κείμενο "Ἔκθεσις δυσσεβημάτων" τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Θεσσαλονίκης γίνεται καί πάλι σαφής ἡ ἀναφορά στή μαρτυρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς: *«Ἀποβάλλουμε ὅσους λέγουν ὅτι εἶναι κτίσμα αὐτό πού οἱ ἅγιοι λαμβάνουν*[31] *ἀπό "τό πλήρωμα τῆς θεότητος πού κατοικεῖ στόν Χριστό"*[32]*, διότι μέ τόν τρόπο αὐτό σάν νά λέγουν κτίσμα καί τό πλήρωμα ἐκεῖνο, ἤ - ταυτοσήμως- τήν τοῦ Χριστοῦ θεία καί ἐνέργεια καί φύση, καί εἶναι γιά τόν λόγο αὐτό ἀρειανοί»*[33].

Ἐξ ἀντιθέτου, ἡ υἱοθέτηση τῆς σωτηριολογίας τῆς δῆθεν κτιστῆς χάριτος, **συνεισφέρει στήν αἱρετική δυτική προπαγάνδα.** Στούς παραπάνω ἰσχυρισμούς ἡ λατινική θεολογία εὑρίσκει καί ἀκόμη ἕνα ἐπιχείρημα ὑπέρ τοῦ Filioque: ἀφοῦ τό Ἅγιον Πνεῦμα πού λαμβάνουν οἱ Ἅγιοι δέν εἶναι κτίσμα (κατά τούς παλαιοτέρους Ἁγίους), δέν εἶναι δέ καί ἄκτιστη ἐνέργεια (κατά τόν Βαρλαάμ καί τούς λοιπούς), τότε ἀπομένει τό ὅτι αὐτό πού ἐκχέει στούς Ἁγίους ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι τό Πρόσωπον (ἡ Ὑπόστασις) τοῦ Πνεύματος, ἄρα ἐπιβεβαιώνεται δῆθεν ἡ «καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ» ("Filioque") ὑποστατική ἐκπόρευση τοῦ Πνεύματος, κατά τήν αἵρεση τῆς Δύσεως[34].

Ἡ κατά τῶν Ἡσυχαστῶν καί ἰδίως τοῦ ἁγίου Γρηγορίου πολεμική τῶν Βαρλαάμ, Ἀκινδύνου καί Γρηγορᾶ πέραν τῶν ἀνωτέρω, ἦταν καί **ἡ πρώιμη μορφή τῆς αἱρέσεως τῆς «μετα-πατερικότητος»**· αὐτή τήν μομφή κατά τῶν παλαιῶν θεολόγων Πατέρων τούς ὁποίους ἐπικαλοῦνταν οἱ ἱεροί Ἡσυχασταί θά τήν ἐκτιμοῦσαν ἰδιαιτέρως οἱ Λατῖνοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: *«Ἔπειτα, πόσο νομίζεις ὅτι θά ἐκτιμήσουν οἱ Λατῖνοι»,* γράφει ὁ Παλαμᾶς, *«τό νά ἀποδειχθοῦν τά βιβλία τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας σφαλερά;»*[35]. Τό ἴδιο ἐρώτημα, ἰσχύει ἀσφαλῶς καί γιά ὅσους σήμερα τολμοῦν νά ἀμφισβητήσουν τήν διά στόματος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἐκπεφρασμένη διαχρονική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀντιλαμβάνεται περαιτέρω ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης τίς περαιτέρω φοβερές συνέπειες πού θά προέκυπταν σέ ὅλον τόν πνευματικό μας βίο, ἄν παραδεχόμασταν ὡς κτιστές τίς σωστικές ἐνέργειες τῆς Ἁγίας Τριάδος; Καί ὅτι κατά συνέπεια **σέ πλεῖστες ὅσες περιπτώσεις θά φαινόμασταν ὡς κτισματολάτρες (προσκυνηταί κτισμάτων) καί ὄχι λάτρες τοῦ Θεοῦ**; Ὄχι ὁ ἅγιος Παλαμᾶς, ἀλλά ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἐπισημαίνει περί τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγιασμάτων τά ἑξῆς: *«Δεύτερος τρόπος, μέ τόν ὁποῖον προσκυνοῦμεν κτίσματα [...] Αὐτά καί τά παρόμοια σέβομαι καί προσκυνῶ καί κάθε ἅγιο ναό τοῦ Θεοῦ καί κάθε τι, ἐπί τοῦ ὁποίου μνημονεύεται ὁ Θεός, ὄχι γιά τήν φύση τους,* ***ἀλλά ἐπειδή εἶναι δοχεῖα τῆς θείας ἐνεργείας*** *καί μέσῳ αὐτῶν καί σέ αὐτά εὐδόκησε ὁ Θεός νά μεθοδεύσει τήν σωτηρία μας. Διότι καί ἀγγέλους καί ἀνθρώπους καί κάθε ὕλη πού μετέχει στή θεία ἐνέργεια καί πού ὑπηρέτησε τήν σωτηρία μου τήν σέβομαι καί τήν προσκυνῶ λόγῳ τῆς θείας ἐνεργείας. Δέν προσκυνῶ τούς Ἰουδαίους· διότι δέν εἶναι μέτοχοι θείας ἐνεργείας, οὔτε μέ σκοπό τήν σωτηρία μου σταύρωσαν τόν Κύριον τῆς Δόξης, τόν Θεόν μου, ἀλλά μᾶλλον κινούμενοι ἀπό φθόνο καί μῖσος πρός τόν Θεό καί εὐεργέτη»*[36]. Σαφῶς αὐτά ἰσχύουν γιά κάθε σχετική προσκύνηση ἱ. Εἰκόνων, ἱ. Λειψάνων, ἱ. Σκευῶν κ.λπ. Εἶναι σαφέστατο, ὅτι ὡς θεία ἐνέργεια ἐννοεῖται μόνον ἡ ἄκτιστη· διότι καί συγκεκριμένως περί τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων ἔγραψε λίγο παραπάνω ὁ Δαμασκηνός: *«Ὅπως λοιπόν ἀληθῶς εἶναι ὄχι κατά τήν φύση [θεοί], ἀλλά ὡς μέτοχοι τοῦ κατά τήν φύση Θεοῦ, ἔτσι εἶναι καί προσκυνητοί, ὄχι κατά φύση, ἀλλ' ἐπειδή ἔχουν μέσα τους τόν ἐκ φύσεως Προσκυνητόν»*[37].

Συνοψίζοντας ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητής τῆς Πατρολογίας π. Θεόδωρος Ζήσης τήν σημασία τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐπισημαίνει ὅτι ὁ ἅγιος εἶχε σκοπό *«νά ἀποτρέψει τήν κατάργηση τῆς δυνατότητος νά μετέχει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου»*· ἀντιθέτως ὅμως πρός τήν Ὀρθοδοξία, ἡ Δύση *«ἔχει ἀποξηράνει τήν πνευματική ζωή καί ἀντί τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει διαμορφώσει σύστημα ἐντολῶν καί ἠθικῶν ἀπαιτήσεων, τούς καρπούς τῶν ὁποίων ἀναμένει κανείς μόνο στό μέλλον»*[38].

4. Ἐπαρκεῖ ἡ κτίσις (δημιουργία) τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ;

Βάσει ὅσων γράψαμε ἀμέσως παραπάνω, δέν ἐπαρκεῖ ἡ κτίση τῆς ἀνθρωπότητος (δηλ. ἀνθρωπίνης φύσεως) τοῦ Χριστοῦ, ἄν αὐτή - θεωμένη μέ τό πλήρωμα τῶν θείων ἀκτίστων ἐνεργειῶν - δέν μετοχετεύει στούς Χριστιανούς τήν θεία Χάρη. Ἡ θέση τῶν ἀντι-ησυχαστῶν ὅτι ἡ σωτηρία ἐπιτυγχάνεται μέ ἁπλῆ *«φυσική μίμηση»* τοῦ Χριστοῦ, ὡς κτιστή ἕξη, καί ὄχι μέσῳ τῆς ἀκτίστου χάριτος οὐσιαστικῶς εἶναι παραδοχή ἀδυναμίας θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Σύμφωνα καί μέ τήν φραγκο-λατινική διδασκαλία τῶν Παπικῶν ὁ *« ἀνεξάλειπτος μυστηριακός χαρακτήρ»* ("character sacramentalis indelibilis"), ὁ ὁποῖος ἐντυπώνεται στήν ψυχή διά τῶν λατινικῶν μυστηρίων βαπτίσματος, χρίσματος καί ἱερωσύνης ἔχει διανοητικό χαρακτῆρα, εἶναι ἐγγενής ποιότητα τῆς ψυχῆς καί εἶναι διακεκριμένος ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ: *«Ἐπί τῇ βάσει αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως τῆς Συνόδου τοῦ Τριδέντου, ὁ [μυστηριακός] χαρακτήρ πρέπει νά ὁρισθεῖ ὡς ἕνα ἀληθές συμβεβηκός ὄν συνημμένο στήν ψυχή, μέ περισσότερη ἀκρίβεια, ὡς μία ὑπερφυσική ποιότητα οὐσιωδῶς [entatively] ἐγγενής στήν ψυχή [...] Ὁ ἅγ. Θωμᾶς [Ἀκινάτης] θεωρεῖ ὄχι τήν οὐσία τῆς ψυχῆς, ἀλλά τή δύναμη τῆς διανοίας ὡς τό ὑποκείμενο ἤ φορέα τοῦ χαρακτῆρος (παρομοίως ὁ ἅγ. Βελαρμῖνος, ὁ Σουάρεζ)»*[39]. Ἡ παπική θεολογία ὁμιλεῖ ἀκόμη καί περί «ὑπερφυσικῶν» ἀρετῶν οἱ ὁποῖες ἐγγίνονται στήν ἀνθρώπινη ψυχή ("*virtutes infusæ*")[40], οἱ ὁποῖες ὅμως δέν εἶναι ἄκτιστες, διότι ὁ ὅρος «ὑπερφυσικός» δέν παύει νά προσδιορίζει ὑπερβατικές διαστάσεις ἐντός τῆς κτίσεως, κτιστές[41]. Ἀντιθέτως, κατά τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησιαστική ζωή ὡς μετοχή στό Σῶμα Χριστοῦ εἶναι κάτι πολύ ἀνώτερο, καθότι θεϊκό: *«Ἐνταῦθα πρόκειται περί πολύ περισσοτέρου ἤ μιᾶς "ἠθικῆς" κοινωνίας, καί πολύ περισσοτέρου ἤ μιᾶς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Μόνον ἡ λέξις θέωσις δύναται νά ἀποδώσῃ καταλλήλως τή μοναδικότητα τῆς ὑποσχέσεως καί προσφορᾶς [ἀπό μέρους τοῦ Θεοῦ]»*[42].

Σημειώσεις:

22. **Γ. Μαρτζελος,** *Οὐσία καί ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ κατά τόν Μέγαν Βασίλειον,* ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 193.

23. **Πρωτοπρ. Γ. Φλωροφσκυ,** «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ἡ Πατερική Παράδοσις» ἐν *Πανηγυρικός Τόμος ἑορτασμοῦ τῆς ἑξακοσιοστῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης (1359-1959),* ἐπιμελείᾳ Π.Κ. Χρήστου, Θεσσαλονίκη 1960, σελ. 248.

24. *Περί θείας καί θεοποιοῦ μεθέξεως* 3, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 139 (ΕΠΕ 3, 216): «Εἰ δέ ὥσπερ ἐν τοῖς κτίσμασι πᾶσιν οὕτω καί ἐν τοῖς ἁγίοις ἐστί, καί ὡς Θεός κατά τάς σοφάς ὑμῶν ἐπινοίας, καθάπερ ἐν τοῖς ἄλλοις τά κατάλληλα κτίζει , οὕτω κἀν τοῖς ἁγίοις τήν ἁγιότητα, τίς χρεία Χριστοῦ καί τῆς αὐτοῦ παρουσίας ; Τίς χρεία τοῦ κατ' αὐτόν βαπτίσματος καί τῆς ἐξ αὐτοῦ προσγινομένης ἡμῖν ἐξουσίας τε καί δυνάμεως;».

25. **Γ. Μαντζαριδης,** *Παλαμικά,* ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 175. 177: « Ἐάν τό Ἅγιον Πνεῦμα ἦτο κτίσμα, δέν θά κατελύετο μόνον τό τριαδικόν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἡ δυνατότης θεώσεως τῶν πιστῶν. Ἡ διδασκαλία τῶν ἀντιησυχαστῶν καί τῶν Λατίνων περί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διά κτιστῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐρχομένη εἰς ἀντίθεσιν πρός βασικήν πατερικήν ἀρχήν, κατά τήν ὁποίαν ἡ ἀνακαίνισις καί θέωσις τοῦ ἀνθρώπου δέν συντελεῖται διά κτιστῶν μέσων, συνεκέντρωσε τά βέλη τοῦ Παλαμᾶ [...] Ἡ διδασκαλία τούτων [Βαρλαάμ, Ἀκινδύνου, Γρηγορᾶ] ἔρχεται καί πάλιν εἰς ἀντίθεσιν πρός τήν ἐμπειρίαν τῆς θεώσεως, τήν ὁποίαν διατηρεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ὁ τρόπος κατά τόν ὁποῖον προσβάλλεται ἡ ἐκκλησιαστική αὐτή ἐμπειρία εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι νέος»· δηλαδή, ἀντί τῆς κτιστότητος τῆς ὑποστάσεως (προσώπου) τοῦ Πνεύματος, προβάλλεται ὑπό τῶν αἱρετικῶν ἡ κτιστότης τῆς φυσικῆς ἐνεργείας Του.

26. *Λόγος 34 (Εἰς τούς Αἰγύπτου ἐπιδημήσαντας)* 12, PG 36, 252B.C· «Τολμῶ τι φθέγξασθαι, ὦ Τριάς· καί συγγνώμη τῇ ἀπονοίᾳ· περί ψυχῆς γάρ ὁ κίνδυνος [...] Οὐ πείθομαι τῷ ὁμοτίμῳ σῴζεσθαι. Εἰ μή Θεός τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, θεωθήτω πρῶτον, καί οὕτω θεούτω μέ τόν ὁμότιμον».

27. *Α΄ Κορ.* 6, 19· «Ἤ οὐκ οἴδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπό Θεοῦ, καί οὐκ ἐστε ἑαυτῶν;».

28. *Α΄ Κορ.* 3, 16· «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;».

29. *Περί θείας καί θεοποιοῦ μεθέξεως* 4, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 140 (ΕΠΕ 3, 218): «Οὐ δυσωπῇ, ἄνθρωπε, λέγοντα τόν Ἀπόστολον "ὅτι τά σώματα ἡμῶν ναός τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστι" ; Καί πάλιν, "ναός θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν"; Ἆρα τό δουλικόν οἰκητήριον κατεδέξατο ἄν ποτε τῇ τοῦ ναοῦ προσηγορίᾳ τιμῆσαι;»

30. **Πρωτοπρ. Θ. Ζησης,** *Θεολόγοι τῆς Θεσσαλονίκης,* Πατερικά 4, ἐκδ. «Βρυέννιος», Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 157.

31. *Ἰω.* 1, 16: «Καί ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καί χάριν ἀντί χάριτος».

32. *Κολ.* 2, 9.10: «ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, καί ἐστέ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι».Βλ. καί *Κολ.* 1, 19· «ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τό πλήρωμα κατοικῆσαι, καί δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τά πάντα εἰς αὐτόν».

33. *Ἔκθεσις δυσσεβημάτων* 29, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 584 (ΕΠΕ 3, 525έ.): «Ἀποβαλλόμεθα τούς λέγοντας κτίσμα τό λαμβανόμενον τοῖς ἁγίοις ἐκ τοῦ "κατοικοῦντος ἐν τῷ Χριστῷ πληρώματος τῆς θεότητος", ὡς κτίσμα λέγοντας ἐντεῦθεν καί τό πλήρωμα ἐκεῖνο, ταὐτόν δ' εἰπεῖν, τήν θείαν τοῦ Χριστοῦ καί ἐνέργειαν καί φύσιν, καί ἀρειανούς ἐντεῦθεν ὄντας».

34. **Αγιος Γρηγοριος ο Παλαμας,** *Ὑπέρ τῶν ἱερῶς ἡσυχαζόντων* 3,1,3 ἐκδ. Χρήστου, τόμ. 1, 617έ.· «Ὅταν γάρ ἀκούσωμεν "ἐκ τοῦ Υἱοῦ" διδόμενον τό πνεῦμα [...] εἶτα καί τοῦ μεγάλου Βασιλείου λέγοντος [...] "ἐξέχεεν οὐκ ἔκτισεν" [...] ὦμεν δ' ἀναπεπεισμένοι κτιστήν τήν χάριν εἶναι, τί ἐροῦμεν δίδοσθαι καί χαρίζεσθαι καί προχεῖσθαι διά τοῦ Υἱοῦ; Οὐκ αὐτό τό τήν χάριν ἐνεργοῦν ; [...] Ἆρ' οὖν οὐ τοῦτ' αὐτό ἐστιν ἄντικρυς τό τῶν Λατίνων φρόνημα, δι' ὅ τῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας ἀπελήλανται περιβόλων, ὅτι οὐχ ἡ χάρις, ἀλλ' αὐτό τό πνεῦμα τό ἅγιον κἀκ τοῦ Υἱοῦ πέμπεται καί διά τοῦ Υἱοῦ προχεῖται;».

35. *Περί θείων ἐνεργειῶν* 45, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 130 (ΕΠΕ 3, 196): «Ἔπειτα πόσου Λατίνους οἴει τιμήσασθαι τό δειχθῆναι τάς τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας βίβλους οὐκ ἀσφαλεῖς».

36. **Αγιος Ιωαννης Δαμασκηνος,** *Πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας λόγος τρίτος* 34, PG 94, 1353BC· «Ταῦτα καί τά τοιαῦτα σέβω καί προσκυνῶ καί πάντα ναόν Θεοῦ ἅγιον καί πᾶν, ἐφ' ᾧ Θεός ὀνομάζεται, οὐ διά τήν αὐτῶν φύσιν, ἀλλά ὅτι θείας ἐνεργείας εἰσί δοχεῖα καί δι' αὐτῶν καί ἐν αὐτοῖς ηὐδόκησεν ὁ Θεός τήν σωτηρίαν ἡμῶν κατεργάσασθαι. Καί ἀγγέλους γάρ καί ἀνθρώπους καί πᾶσαν ὕλην τῆς θείας ἐνεργείας μέτοχον καί διακονησαμένην τήν σωτηρίαν μου σέβω καί προσκυνῶ διά τήν θείαν ἐνέργειαν. Οὐ προσκυνῶ Ἰουδαίοις· οὐ γάρ θείας εἰσίν ἐνεργείας μέτοχοι οὐδέ σκοπῷ τῆς ἐμῆς σωτηρίας τόν κύριον τῆς δόξης, τόν Θεόν μου, ἐσταύρωσαν, φθόνῳ δέ μᾶλλον καί μίσει πρός τόν Θεόν καί εὐεργέτην βαλλόμενοι».

37. Αὐτόθι 33, PG 94, 1352C· «Ὥσπερ τοίνυν ἀληθῶς εἰσι οὐ φύσει, ἀλλ' ὡς τοῦ φύσει Θεοῦ μέτοχοι, οὕτως εἰσι προσκυνητοί, οὐχί φύσει, ἀλλ' ὡς τόν φύσει προσκυνητόν ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες».

38. Ἔνθ' ἀνωτ., 120.124

39. **Ludwig Ott,** *Fundamentals of Catholic Dogma,* ἐπιμ. J.C.Bastible D.D., μεταφρ. P. Lynch, Roman Catholic Books, Fort Collins (Colorado) 1954, σελ. 334· «On the ground of this explanation of the Council of Trent, the character is to be defined as a real accidental being attaching to the soul, more exactly, as a supernatural quality entatively inhering in the soul [...] St. Thomas regards not the substance of the soul but the faculty of intellect as the subject or bearer of the character (similarly St. Bellarmine, Suarez)». Αὐτόθι, «In the writings of St. Augustine all the essential characteristics of the sacramental character appear: a) Its differentation and the separability from grace ("consecratio" in contra distinction to "satisfaction" or "vitae aeternae participatio")».

40. **F.N. Mutz,** «Ascetical Theology» ἐν *The Catholic Encyclopedia,* τόμ. 14, The Encyclopedia Press Inc., New York 1913, σελ. 616: «As is proved in dogmatic theology, our soul receives in justification supernatural habits [...] These supernatural powers *(virtutes infusæ)* are joined to the natural faculties or the acquired virtues *(virtutes acquisitæ),* constituting with them one principle of action». Αὐτόθι· «Imitation of Christ is the duty of all who strive after perfection. It lies in the very nature of this formation after the image Christ that the process is gradual and must follow the laws of moral energy» !

41. **J.F.Sollier,** «Supernatural Order» ἐν *The Catholic Encyclopedia,* τόμ. 14, The Encyclopedia Press Inc., New York 1913, σελ. 337· «Catholic theologians sometimes call supernatural the miraculous way in which certain effects, in themselves natural, are produced, or certain edowments (like man's immunity from death, suffering, passion, and ignorance) that bring the lower class up to the higher though always within the limits of the created, but they are careful in qualifying the former as accidentally supernatural *(supernaturale per accidens)* and the latter as relatively supernatural *(præternaturale)*».

42. **Πρωτοπρ. Γ. Φλωροφσκυ,** «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ἡ Πατερική Παράδοσις», ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 249.

ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

«Ἀναζητώντας τόν εὐτυχισμένο Ἄνθρωπο»

Ποῦ ὑπάρχει ἡ πραγματική εὐτυχία, ἀναρωτιόμαστε οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι· μήπως στήν τεχνολογία, μήπως στά πολιτικά κόμματα, μήπως μέσα στήν ἐργασία γιά περισσότερη ἀναρρίχηση στό ἐπάγγελμά του ὁ καθένας;

Ὁ ἄνθρωπος δυστυχῶς προσπαθώντας μέ τίς διάφορες λύσεις ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἀλλά ὄχι μέ τήν ὀρθόδοξη ἀντίληψη ξεφεύγει ἀπό τό Θεό καί ἀναζητεῖ λύση τῶν προβλημάτων του σέ λανθασμένη κατεύθυνση, νομίζοντας ὅτι θά βρῆ τήν εὐτυχία, ἀλλά τελικά δέν τή βρίσκει.

Μόνον ὁ Χριστός μπορεῖ νά δώσει λύσεις εἶπε συνεχίζοντας τήν ὑπέροχη, βαθυστόχαστη ὁμιλία του ὁ κ. **Λέων Μπράγκ** καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό ἀνθρώπους πού ζοῦσαν τήν κοσμική ζωή γιά πολύ καιρό καί ἐπιστρέφοντας στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἑνώσαν τή ζωή τους μέσα σέ βουρκώδη κατάσταση.

Ἄλλωστε αὐτή ἡ ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου τόν ὁδηγεῖ στήν πραγματική εὐτυχία.

Ὁ ὁμιλητής μέ πολλές ἀναφορές μέσα ἀπό τίς ἐμπειρίες συγχρόνων Γερόντων ὅπως τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου, π. Σίμωνος Ἀρβανίτη ἀλλά καί τοῦ π. Μάρκου Μανώλη θέλησε νά ἐμβαθύνη τό ὑπέροχο θέμα κάνοντας τήν ὁμιλία του πιό ἀνάλαφρη καί οὐσιαστική.

Δέν ἀποκλείεται, εἶπε, καί οἱ στερήσεις ἀκόμη νά κάνουν τόν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο. Ζωντανό παράδειγμα ὁ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δοθείσης εὐκαιρίας ἰδίως τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού διανύουμε μέ νηστεία, νήψη καί ἀποβολή τῶν παθῶν μας, μπορεῖ νά νοιώσουμε πραγματικά εὐτυχεῖς.

Συνεχίζοντας ὁ ὁμιλητής ἀνέφερε ὅτι ὁ Δυτικός πολιτισμός ἄν καί εἶναι γεμάτος ἐπίγεια ἀγαθά δέν μπορεῖ νά δώση τήν πραγματική εὐτυχία στόν ἄνθρωπο καί αὐτό, γιατί ζεῖ μέσα στήν αἵρεση. Ἀλλά ὅπως γνωρίζουμε ὅπου ὑπάρχει αἵρεση ὑπάρχει καί διαστροφή τῆς ἀλήθειας, ἄρα ὄχι εὐτυχία.

Δέν μπορεῖ νά εἶναι εὐτυχής ὁ ἄθεος, ὁ οἰκουμενιστής ἤ ὁ παπικός, διότι δέν διακατέχεται ἀπό τήν ἀλήθεια.

Μέσα ἀπό τό κατά Χριστόν πένθος ὁ πραγματικός χριστιανός μπορεῖ νά βρῆ τήν πραγματική εὐτυχία. Ἄνθρωπος πού στηρίζεται στίς δικές του δυνάμεις καί μόνο εἶναι καταδικασμένος νά δυστυχήση καί ὄχι νά εὐτυχήση.

Ἄς ἀφήσουμε τόν ἑαυτό μας στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, γιά νά νοιώσουμε ὄντως πραγματικά εὐτυχεῖς.

Κλείνοντας ὁ ὁμιλητής τήν ὡραία ὁμιλία του ἀναφέρθηκε στόν Ἅγιο Νεκτάριο πού εἶπε ὅτι ἀκόμη καί ἡ δικαιοσύνη πού θά ὑπάρξη ἐντός τῆς ψυχῆς μας εἶναι σάν νά ὑπάρχη ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἄρα ἡ εὐτυχία εἶναι μέσα μας.

Η ΣΧΕΔΙΑΖΟΜΕΝΗ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΘΑ ΑΤΙΜΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτή ἀποσκοπεῖ στήν ἐξεύρεση μιᾶς νέας λύσεως. Τό συζητοῦμε - ὅπως προείπαμε- γιά τήν ἐνημέρωση τῶν ὀρθοδόξων ἀλλά καί γιά **νά διατρανωθῆ γιά μιά ἀκόμη φορά**, ἠχηρά καί ἐπίσημα, ὅτι ἀπαγορεύεται ρητῶς καί κατηγορηματικῶς ὁ δεύτερος γάμος τῶν κληρικῶν **ὡς ἀντιχριστιανική καί βέβηλη πράξη, ἡ αἰτία βαρυτάτου σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν**, ὡς **«ἔργῳ» διαφθορά τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν καί χειραγώγησή τους πρός ἀθέτηση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ**, δεδομένου ὅτι στό προκείμενο θέμα δέν ἔχουμε μόνο τή δέσμευση τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀλλά καί τήν κατηγορηματική δέσμευση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὑπάρχουν ὅρια αἰώνια, τά ὁποῖα, ἄν τά ξεπεράσουμε, βρισκόμαστε **«ἔξω τοῦ Νυμφῶνος Χριστοῦ»**. Καί κάτι ἀκόμη πολύ σημαντικό: Ὅσοι ξεπέρασαν ἤ ἐπιθυμοῦν νά ξεπεράσουν τά αἰώνια καί ἀπαρασάλευτα ὅρια, πού ἔθεσε ὁ Θεός, καί δέν ἐγκαταλείπουν τήν ἱερωσύνη, ἀλλά θέλουν νά μένουν γαντζωμένοι σ' αὐτήν καί νά τήν συμβιβάζουν μέ τά ἀνθρώπινα θέλω τους, αὐτοί ἔχουν χάσει πρίν ἀπό ὁτιδήποτε ἄλλο τή λογική καί τήν αἰδῶ τους.

Ὁ μοναδικός γάμος εἶναι ἐπιταγή τῆς Ἁγ. Γραφῆς

Ὁ ἕνας καί μοναδικός γάμος τῶν κληρικῶν εἶναι ἐπιταγή τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Μιᾶς γυναικός ἄνδρα» πρέπει νά εἶναι ὁ κληρικός - γράφει ὁ Θεός διά χειρός τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου- καί μάλιστα ὁ κληρικός καί τῶν τριῶν βαθμῶν τῆς Ἱερωσύνης, ἐφ' ὅσον προτρέπονται καί οἱ Διάκονοι νά συμμορφώνονται πρός τήν ἐπιταγή αὐτή: «Διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικός ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καί τῶν ἰδίων οἴκων» (1 Τιμ., 3, 2-12).

Αὐτή ἡ ἐπιταγή, λοιπόν, δέν εἶναι διαπραγματεύσιμη. Δέν συζητεῖται. Ὅποιος μπορεῖ, τήν ἀντέχει, ἤ μᾶλλον ὄχι μόνο τήν ἀντέχει ἀλλά ὁ τίμιος καί ἀληθινός ἄνθρωπος καί ἄν ἀκόμη δέν ὑπῆρχε αὐτή ἡ ἐπιταγή θά τήν ἔθετε, θά τήν ὅριζε στόν ἑαυτό του, γιατί κάθε τίμιος ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ τήν μονογαμία, ζητάει τήν ἀποκλειστικότητα καί τή μοναδικότητα στή σχέση τοῦ γάμου, γιατί μέσα ἀπ' αὐτή τήν μοναδική καί ἀποκλειστική σχέση βλέπει νά ὁλοκληρώνεται τό ἐρωτικό στοιχεῖο τῆς ψυχῆς του, ὥστε αὐτό νά μπορεῖ νά μεταμορφωθεῖ καί νά στραφῆ σωστά καί ὁλοκληρωτικά στόν Θεό.

Ὁ ἕνας καί μοναδικός γάμος τῶν κληρικῶν εἶναι ἀναπόφευκτος γιατί μόνο ὁ πρῶτος γάμος εἶναι μυστήριο. Μόνο ὁ πρῶτος γάμος τελεῖται μέσα στή Θεία Λειτουργία καί μόνο μέ τόν πρῶτο γάμο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά μεταλαμβάνει ἀκωλύτως.

Ὁ δεύτερος γάμος ἀνήκει στήν Παλαιά Διαθήκη, εἶναι ἔκπτωση, εἶναι παραχώρηση τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά βοηθηθοῦν οἱ ἄνθρωποι πού βρίσκονται στό πνευματικό ἐπίπεδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐξ ἄλλου, γι' αὐτό οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, λόγω τῆς ἀνωριμότητος πού δείχνουν, τελοῦντες δεύτερο γάμο, σύμφωνα μέ τούς Ἱ. Κανόνες, ἔχουν ἐπιτίμιο.

Ἄν, λοιπόν, ἰσχύση ἡ παραχώρηση τοῦ δευτέρου γάμου ὄχι μόνο γιά τούς λαϊκούς, πού δέν ἔχουν πνευματική ὡριμότητα, ἀλλά γιά τούς σι καί γιά τούς κληρικούς, τότε πού θά μείνει ἡ ἰσχύς τῆς «ἀκρίβειας» τῆς Ἐκκλησίας μας; **«Ἐάν τό φῶς τό ἐν ἡμῖν** (δηλαδή ἡ ἱερωσύνη) **σκότος ἐστί** (δηλαδή κατάπτωση) **τό σκότος πόσον»**; Θά πρέπει, τελικά, νά ἀναζητήσουμε τά Χερουβείμ καί τά Σεραφείμ, γιά νά ἐφαρμόσουν τήν «ἀκρίβεια»; Ἤ μήπως, τελικά, «τί μούτρα» θά διδάσκουμε τούς ὀρθοδόξους νά μένουν πιστοί στόν πρῶτο γάμο τους, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δέν τόν σέβονται;

Ἐκκλησιαστική "οἰκονομία" ἀλλά ὄχι... παρασοικονομία!

Μέ μεγάλη καρδιά ἀναφέρουμε ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τό ὑπό συζήτηση θέμα εἶναι σαφεῖς. Γιατί, ὅπως προείπαμε, ἡ συζήτηση εἶναι τόσο ἐξωφρενική, τόσο ἐξόφθαλμα ἀντιχριστιανική, πού μοιάζει μέ ἱεροσυλία ἀπέναντι στό περιεχόμενο τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν πνευματικῶν ἐπιταγμάτων, γιά νά καταδειχθῆ ἡ ἀκυρότητα.

"Ὅμως, τολμῶ νά ἀναφερθῶ στήν ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδο καί ἰδιαιτέρως στά διακηρυχθέντα στόν Γ' Ἱερό Κανόνα της, γιατί ἀποδίδουν συνοπτικά τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, θέτουν τά ὅρια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας καί φράσσουν κάθε ἀνόητο καί βέβηλο στόμα.

Καταθέτω τήν ἑρμηνεία τοῦ Γ' Κανόνος στήν ἁπλοελληνική γλώσσα, ὅπως τήν συνέταξε ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:

«Οἱ Πατέρες τῆς παρούσης Συνόδου καί τό γινόμενον τότε κακόν διορθώνουν καί **πρός τό μέλλον ἀσφαλίζονται**. Ἐπειδή γάρ ὁ Βασιλεύς παρεκάλεσε αὐτούς νά καθαρίσουν τούς ἱερωμένους ... οἱ Πατέρες ἐπειδή ... ὅσοι ἀπό τούς ἱερωμένους εἶχον πάρει δεύτερον γάμον ... **ὅσοι δέ ἐχωρίσθησαν ἀπό τούς παρανόμους γάμους**, ... **μετενόησαν καί ἐχώρισαν ἀπό λόγου των τόν παράνομον γάμον αὐτόν**, ... **τό ἐξ ἀγνοίας αὐτῶν ἁμάρτημα**, ... συγχωροῦν τά γινόμενα παράνομα **συνοικέσια**». (Πηδάλιον, Ἀθῆναι 1970, σελ. 222)

Τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφές: Οἰκονομεῖ τούς κληρικούς οἱ ὁποῖοι **ἀπό ἄγνοια** προχώρησαν σέ δεύτερο γάμο, γιά νά διατηρήσουν τόν ἱερό τους βαθμό, ἀπό ἐπιτίμιο καί μετάνοια, ὑπό τήν ἀπαραίτητη, ὅμως, προϋπόθεση **νά χωρίσουν ἀπό τόν ἄθεσμο δεύτερο γάμο τους**. Καί αὐτό, βεβαίως, ἰσχύει γιά ἐκεῖνο τό παρελθόν, γιά νά οἰκονομηθοῦν ὅσοι πρό τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐξ ἀγνοίας παρέπεσαν κληρικοί. Σέ καμμιά περίπτωση δέν ἰσχύουν σήμερα καί μάλιστα σέ κληρικούς, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἄγνοια τοῦ πράγματος, ἀλλά ἀνερυθρίαστα, χωρίς τσίπα καί στοιχειώδη φιλοτιμία γιά τόν σκανδαλισμό πού προκαλοῦν στούς πιστούς, διεκδικοῦν σάν ἀναφαίρετο καί ἀπόλυτα δίκαιο αἴτημά τους τόν ἄθεσμο δεύτερο γάμο!

Οἱ κληρικοί αὐτοί ἔχουν τό... κουράγιο(!) νά ὑψώνουν σάν σημαία ἕνα ἐπιχείρημα–κουρέλι: «Ἐμεῖς δέν ἐπιλέξαμε νά γίνουμε ἄγαμοι κληρικοί. Βρεθήκαμε στή θέση τοῦ χήρου καί ἔτσι τό βλέπουμε! Γιατί νά μᾶς ἐγκαταλείψει ἡ γυναίκα μας». Καί λοιπόν; Τί πρέπει νά γίνη; Νά συρρικνωθῆ ἡ Ἱερωσύνη στά μέτρα ἑνός ἀνθρώπου πού δέν ἔχει τήν πνευματική λεβεντιά ἑνός εὐσεβοῦς λαϊκοῦ, γιά νά ξεπεράσει μέ ἐγκράτεια τόν θάνατο τῆς συζύγου του;

Τί εἴδους ἀγάπη εἶναι αὐτή πού εἶχε στήν πρώτη του γυναίκα ὥστε νά θέλει τώρα ἄλλη; Ἰσχύει τελικά καί ἐδῶ τό **«ὁ γάιδαρος ψόφησε τέρμα ἡ κουμπαριά μας»**; Ὁ γάμος δέν εἶναι μυστήριο, τό μυστήριο τελειώνει μέ τό θάνατο; Αὐτά διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας ἤ μήπως κατανοεῖται ἡ Ἐκκλησία μας συνέχεια τοῦ χειρίστου εἴδους μέ κανόνες καί ρυθμίσεις ἀνθρώπων πολύ χαμηλῆς πνευματικῆς ὑποστάθμης;

"Ὅσο γιά κείνους πού χώρισαν τί νά εἰποῦμε; Ζητοῦν νά ξανά τά ρέστα ἄνθρωποι πού προχώρησαν στό γάμο τους χωρίς νά ἐξετάσουν ποιόν ἄνθρωπο νυμφεύονται ἤ χωρίς διάθεση καί ὑπομονή γιά νά προσεγγίσουν ψυχικά τήν γυναίκα, μέ τήν ὁποία ... Ζητοῦν ... ἤ ... καλούς τούς ... νά ... **«προϊσταται καλῶς τοῦ ἰδίου οἴκου»**!

Ἡ λύση ὑπάρχει. "Ὅποιος ἀπό μᾶς –δέν εἶναι ὑποχρεωμένος γιατί καί ἐγώ αὐτό μπορεῖ καί παραφρονήσω– δέν ἔχει τά «κότσια» νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὑποχρεώσεις τῆς Ἱερωσύνης (γιατί τό θέμα αὐτό εἶναι ἕνα μόνο ἀπό τά στοιχεῖα της), ἄς τήν ἀφήσει, ἀφοῦ αὐτή ἡ θέση δέν τοῦ ταιριάζει", ὅπως λέει ...

Ὁ κόσμος δέν χρειάζεται ρασοφορεμένους ἀνθρώπους ἀλλά ποιμένες, διδασκάλους, παραδείγματα. Ἄν δέν μπορούμε, ἄς ἀφήσουμε τήν Ἱερωσύνη, γιατί ἡ Ἱερωσύνη εἶναι σταυρός καί αὐτό πρέπει νά τό βαστάσουμε ... ἐπιτρέπεται τῶν ἱερέων.

Ὡς πρός τό βιοποριστικό πρόβλημα τῶν ἀνθρώπων πού συζητοῦμε, ἐφ' ὅσον προτιμήσουν νά ἀφήσουν τήν Ἱερωσύνη γιά νά συνάψουν τό γάμο, αὐτό ... ἀλλά καί τά μέσα, γιά νά τό λύσουν.

* * *

Ἄν, τελικά, ἡ μέλλουσα Σύνοδος υἱοθετήση εἰσηγήσεις, ὅπως αὐτές τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ καί θεσμοθετήση ἄθεσμη, ἀτιμάζοντας τόν Γάμο καί ἀθετώντας τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, τότε θά ἔχη τά τραγικά ἀποτελέσματα πού προέβλεψε ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς: «Σχίσματα καί αἱρέσεις καί ἀποστασίες ... τῆς Ἐκκλησίας ...» ... ἀλλά θά ... γνωσις»!

Ἀνίεροι συμπροσευχαί!

Μετά λύπης ἐπληροφορήθημεν ὅτι προτεστάντης κληρικός ἔφθασεν εἰς τό ἀνήκουστον σημεῖον νά ἀποδεχθῆ τόν Ἀλλάχ ὡς τόν Θεόν τῶν χριστιανῶν! Αἱ ἐνέργειαί του διά διαθρησκευτικήν προσευχήν ἀποτελοῦν ὑψίστην θεσμικήν πρόκλησιν, ἀναλογιζόμενος κανείς τά ἐν τῷ κόσμῳ τεκταινόμενα. Ὅπως ἔγινε γνωστόν ἀπό δημοσίευμα τοῦ agioritikovima τῆς 17ης Μαρτίου 2015:

«Αὐτή τή φορά ἡ νέα πρόκληση ἦρθε ἀπό τήν Ἀγγλία, ὅπου ἱερέας ἔδωσε τό προσκλητήριο σέ μουσουλμάνους νά προσευχηθοῦν μέσα σέ ἐκκλησία! Ὁ ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Ἀγγλίας Rev Canon Giles Goddard βρίσκεται ἀντιμέτωπος μέ μιά θύελλα διαμαρτυριῶν ἀπό χριστιανικές ὁμάδες μετά τήν ἀπόφασή του νά ἐπιτρέψει μία μουσουλμανική προσευχή στήν ἐκκλησία του. Δεκάδες μουσουλμάνοι πῆραν μέρος στήν ἐκδήλωση πού ὀνομάστηκε "Inclusive Mosque" καί ἔλαβε χώρα στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, στό Waterloo στό κεντρικό Λονδίνο. Ὁ Rev Canon Giles Goddard, μάλιστα συμμετεῖχε στήν ἐκδήλωση, διαβάζοντας ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τή Βίβλο καί καλωσορίζοντας τούς παρευρισκόμενους νά προσφέρουν εὐχαριστίες "στόν Θεό πού ἀγαπᾶμε, τόν Ἀλλάχ". Ἀλλά οἱ κληρικοί τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐκφράσει τήν ἀντίθεσή τους στήν ἀπόφαση νά πραγματοποιηθεῖ ἡ συγκεκριμένη τελετή. Ἔκαναν λόγο γιά "βλασφημία" καί ὅπως εἶπαν ἡ ρήξη μέ τήν Ἐκκλησία δέν εἶναι δίκαιο. "Ἦταν ἐπίσης, προσβλητικό γιά τούς Χριστιανούς πού διώκονται γιά τήν πίστη τους σέ ὅλο τόν κόσμο", εἶπαν».

Διακυβεύεται ἡ πίστις ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ οἰκουμενισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

προσκήνιο καὶ τὸ παρασκήνιο, ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῆς ἀνομίας καὶ τοῦ σκότους, ἀλλὰ δὲν ἐνέδιδαν σὲ ὅ,τι ἐπίστευαν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς τους, καὶ μᾶς ἄφησαν ὡς παρακαταθήκη τὴν ἁγία καὶ ἀμώμητο ὀρθόδοξο πίστη. «οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως».

Δεύτερον ἡ χριστιανική μας πίστη δὲν εἶναι ἀδύναμη, ὥστε νὰ προσφεύγουμε στὴν πολιτική· αὐτὸ ὅποιος τὸ ὑποστηρίζει εἶναι μεγάλη βλασφημία. Ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια ποὺ ἐσφραγίσθη μὲ τὴν θυσία καὶ τὴν ἔνδοξο Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐσπάρη ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται ἀντικείμενο πολιτικῆς ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστάς. Τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει «Ἔστω ὁ λόγος ἡμῶν ναί, ναὶ καὶ οὔ, οὔ.

Καὶ τρίτον, τὸ φρόνημα τῶν παλαιῶν Χριστιανῶν ἦτο πολὺ πιὸ ἀκμαῖο ἐν σχέσει μὲ τὸ φρόνημα τὸν σημερινῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποστασίας καὶ τῶν ἐσχάτων χρόνων, ποὺ μὲ τὶς συχνὲς καὶ παράνομες συμπροσευχὲς τῶν οἰκουμενιστῶν, ἔχει κατὰ πολὺ ἀμβλυνθεῖ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά τους.

Δὲν πρέπει ἐμεῖς ὡς μοναχοὶ νὰ ὑψώσουμε φωνὴ διαμαρτυρίας γιὰ τὰ ὅσα παράνομα λαμβάνουν χώρα στὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας; Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα σημεῖα τῶν καιρῶν τῆς ἀποστασίας ποὺ ζοῦμε, εἶναι καὶ ἡ βάπτιση σχεδὸν κάθε παρανομίας, μὲ καθησυχαστικὰ καὶ ὡραιοποιημένα ὀνόματα!

Πρῶτον, πῶς ἐξηγεῖτε ἐσεῖς οἱ προφασιζόμενοι τὶς σημερινὲς συμπροσευχὲς τῶν μεγαλόσχημων οἰκουμενιστῶν, ὅταν σὲ ὀρθόδοξη πατριαρχικὴ θεία Λειτουργία μνημονεύουν τὸν αἱρετικὸ ἐπίσκοπο ὡς κανονικὸ ἐπίσκοπο; Πῶς ἐξηγεῖτε τὸν λειτουργικὸ ἀσπασμὸ στὸ σύμβολο τῆς Πίστεως; Ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς σημαίνει ἴδια πίστη, κοινὸ ποτήριο. Πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἀπαγγελία τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς ἀπὸ αἱρετικό, ἐν ὥρᾳ ὀρθοδόξου λατρείας; Πῶς ἐξηγεῖτε νὰ τοῦ ψάλη τοῦ αἱρετικοῦ δοξολογία καὶ πολυχρόνιο; Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποιὲς τελικὰ εἶναι οἱ διαφορὲς τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ;

Ὅλα τὰ παραπάνω μαρτυροῦν ὅτι ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἑνότητος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μὲ τὴν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ ἔχει σχεδὸν ἐπιτευχθῆ. Ἡ μνημόνευση στὸ Φανάρι γιὰ πρώτη φορά τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα στὰ εἰρηνικά τῆς Θείας Λειτουργίας, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ τεθεῖ καὶ ἡ σκεπὴ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἑνότητος τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας μὲ τὴν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ. Ἀπομένει ἡ σύνδεση τῆς οἰκοδομῆς μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, δηλαδὴ τὸ κοινὸ ποτήριο. Ἀφοῦ δὲν ἀντιδράσαμε στὰ πέντε σημεῖα τῆς οἰκοδομῆς, θὰ ἀντιδράσουμε στὸ τελευταῖο;

Τὰ ὅσα παράνομα λαμβάνουν χώρα στὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας σήμερα, ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλα σὲ ἔκταση, καὶ σὲ μορφὴ πολὺ τολμηρά, θὰ ἦταν ἀκατανόητα πρὶν λίγα χρόνια καὶ θὰ δημιουργοῦσαν σεισμὸ ἀπὸ διαμαρτυρίες. Ἂν ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔπραξε τὰ ἐλάχιστα ἐν σχέσει μὲ τὸ σήμερα καὶ ὑπῆρξε σεισμὸς ἀπὸ διαμαρτυρίες καὶ διακοπὴ μνημοσύνου, σήμερα ποὺ ἔχουν φθάσει στὸ ζενὶθ τῆς ποσότητας καὶ προκλητικότητας, ἡ ἀπάντηση ἀπὸ τοὺς προπάτορας ἡμῶν θὰ ἦταν πολὺ ὑποδειγματική. Ἀλλὰ σήμερα οἱ προφάσεις καὶ ἡ ἀπάθεια τῆς σιωπῆς, τρέφουν καὶ αὐξάνουν κατὰ πολὺ τὴν οἰκουμενιστικὴ λαίλαπα. Πῶς γίνεται αὐτὰ ποὺ οἱ προπάτορες ἡμῶν τά εἶχαν ὡς παρανομία, σήμερα οἱ οἰκουμενιστὲς πατέρες νὰ μᾶς τά ἐπιβάλλουν ὡς νόμιμα, χωρὶς ἐκ μέρους μας νὰ ὑπάρχη ἡ ἀνάλογη ἰσχυρὴ ἀντίδραση; Μήπως ἐκεῖ ποὺ μεσουρανεῖ ἡ ἠθικὴ κρίση, ἀκολουθεῖ ἀναγκαστικὰ καὶ ἡ δογματικὴ κρίση;

Δεύτερον, στὴν προηγούμενη ἐπίσκεψη στὸ Φανάρι τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ' τὸ 2006, ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραφε: «Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀγωνιζώμεθα διά βίου νὰ φυλάξουμε τὴν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ ἅγιοι κτίτορες τῶν Ἱερῶν Μονῶν μας καὶ οἱ πρό ἡμῶν ἀοίδιμοι πατέρες. Ζοῦμε ὅσον ἠμποροῦμε τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀμώμητο ὀρθόδοξο πίστη σύμφωνα μὲ ὅσα καθημερινῶς διδασκόμεθα ἀπὸ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες, τὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα καὶ τὴν ἐν γένει διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, ποὺ εἶναι διατυπωμένη στὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματική μας συνείδηση, τὴν ὁποία οἰκοδομεῖ ἡ ἐντρύφηση στοὺς φιλοθέους ἀγῶνες καὶ τὰ κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων κατορθώματα τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν Πατέρων. Ἰδίως ἐν προκειμένῳ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τῶν Ἁγιορειτῶν ὁσιομαρτύρων καὶ τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, τοῦ ὁποίου τὰ ἱερὰ λείψανα παντίμως ἀσπαζόμεθα καὶ τὴν ἱερὰ μνήμη πανηγυρίζουμε. Φοβούμεθα νὰ σιωπήσουμε, ὁσάκις τίθενται ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων. Αἰσθανόμεθα βαρειὰ τὴν εὐθύνη μας ἔναντι τῶν εὐλαβεστάτων Πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς παναγιορειτικῆς ἀδελφότητος καὶ ἔναντι τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στὸν ἀθωνικὸ μοναχισμὸ ὡσὰν σὲ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων».

Τὰ ὅσα ἐπικαλεῖται ἡ Ἱ. Κοινότης στὸ ὁμολογιακὸ κείμενο ἰσοπεδώθηκαν γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὸν περασμένο Νοέμβριο, ἀπὸ τὰ ὅσα παράνομα ἔλαβαν χώρα στὸ Φανάρι ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψη τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα. Ἀμαυρώθηκε ἡ ἱερά μνήμη, πού συνέπεσε μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα, τοῦ ὁσιομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, ποὺ ὑπέστη φρικτὸ μαρτύριο γιὰ τὴν ὀρθόδοξο ἀλήθεια. Ἐφ' ὅσον τὰ παράνομα στὸ χῶρο τῆς ὀρθοδοξίας μας ἐπαναλαμβάνονται μὲ μεγαλύτερη ἔνταση καὶ προκλητικότητα, πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ καὶ νὰ ὑποστοῦμε καὶ ἐμεῖς τὸν κόπο καὶ τὸ κόστος μιᾶς ἀποτελεσματικῆς καί πρακτικῆς διαμαρτυρίας, γιὰ ἐλπιδοφόρα ἀποτελέσματα, ἂν θέλουμε καὶ ἔχουμε τὴν εὐθύνη, ὅπως γράφουμε νὰ φυλάξουμε τὴν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁποία μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ Ἅγιοι κτίτορες τῶν ἱερῶν μονῶν μας καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἀοίδιμοι Πατέρες. Φυσικὰ σήμερα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀκούγωνται πολὺ παράδοξα, γιὰ νὰ γίνουν πράξη. Ὅταν ὅμως τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔχει φρένα καὶ τὸ πλοῖο πυξίδα, ὁδηγοῦνται ἀμφότερα στὴν καταστοφή. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ καὶ στὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας, ὅταν δὲν ὑπάρχουν φρένα πρακτικῆς διαμαρτυρίας, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸν οἰκουμενιστικὸ κατήφορο, καὶ ὁμολογιακὴ πυξίδα, γιὰ τὴν ἀκριβῆ φύλαξη τῆς παρακαταθήκης τῶν Πατέρων. Ἡ διαίρεση στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρὸ τῶν πυλῶν καὶ ἡ εὐθύνη ἡ δική μας θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ θὰ κατακριθοῦμε ἐμεῖς οἱ ἁγιορεῖτες περισσότερο ἀπὸ τοὺς πλανεμένους οἰκουμενιστάς. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες καὶ οἱ ἀδιάλειπτες προσευχὲς τῶν πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, θὰ διώξουν πολὺ μακριὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ μαῦρα σύννεφα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Καὶ τρίτον, τὸν περασμένο Μάϊο στὰ Ἱεροσόλυμα ἔλαβον χώρα μεγάλες παράνομες καὶ προκλητικὲς συμπροσευχὲς τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μὲ τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα. Ὁ οὐρανὸς ὠργίσθη ἀπὸ τὴν συνάντηση, μὲ τὸ φοβερὸ σημεῖο τοῦ μεγάλου σεισμοῦ. Εἶναι μὲν ἡ ἀφορμὴ τοῦ σεισμοῦ γιὰ ὅ,τι παράνομο ἐλάμβανε χώρα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ ὁ ἰσχυρὸς σεισμὸς δὲν ἔγινε στὸν τόπο τῆς παρανομίας, ἀλλὰ στὸ Ἅγιον Ὄρος, γιὰ νὰ μᾶς προτρέψη νὰ κάνουμε τὸ αὐτονόητο καθῆκον μας.

Μὲ ὅλα τὰ παραπάνω ποὺ περιγράψαμε, ἐὰν θελήσουμε νὰ βάλουμε τὸν δάκτυλόν μας ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων, μὲ τὴν σημερινὴ στάση μας, στὸν οἰκουμενιστικὸ κατήφορο τοῦ 2015, κατακρίνουμε μὲ τὴν συμπεριφορὰ μας αὐτὴ τοὺς προπάτορες ἡμῶν τοῦ 1965 ὡς φανατικούς. Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος, διότι διακυβεύεται ἡ πίστις ἡμῶν, ἂν δὲν ὑπάρξη καρποφόρος ἀλλαγὴ στάσεως, θὰ κατακριθοῦμε τὸ λιγότερο ὡς ἀδιάφοροι. Καὶ τέλος τὸ 2014 ἡ παναγιορετικὴ ἀδελφότητα καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Ἐκκλησίας, αἰσθάνθηκε μεγάλη λύπη καὶ σκανδαλισμό, βλέποντας τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νὰ συμπροσεύχεται στὰ Ἱεροσόλυμε καὶ στὸ Φανάρι, μὲ τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα. Τὰ βλέμματα τῆς παναγιορειτικῆς ἀδελφότητος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πάντοτε στραμμένα πρὸς τὴν ἀκρόπολη καὶ τὸ φάρο τῆς ὀρθοδοξίας, τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ περιμένουν ἀπὸ τὴν ἀντίδρασή τους τὴν θεραπεία τῶν παρανόμων αὐτῶν φαινομένων στὸ χῶρο τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας καὶ τὴν ἀποτροπὴ μελλοντικῶν παρανόμων προκλήσεων.

Ἡ ἐξομολόγηση ἔφτασε στὸ τέλος μὲ τὴν εὐχή: «Στερεῶσαι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τὴν ἁγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Μὲ ὑγεία καὶ μετάνοια τὸ ὑπόλοιπον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

"Λόγια Ο.Τ."

Προσέφερον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ «Ο.Τ.»:

Ἀνώνυμος, 500€. Ἀνώνυμος, Ἀθήνα, 700€. Ἀνώνυμος, Διόνυσος 100€. Σταυρούλα Κουρεμπανᾶ, Ἀθήνα 250€. Ἀνώνυμος, Διόνυσος 200€. Ἀνώνυμος, Ἄνοιξη Ἀττικῆς 150€. Ἀρχιμ. Νεκτάριος Ζιόμπολας, Ἀθήνα 200€. Ἱεραποστολικὴ Ἀδελφότης «Μέγας Ἀθανάσιος». Τορόντο, Καναδάς, εἰς μνήμην Γεωργίου Ζερβοῦ 100€. Γεώργιος Φεραδοῦρος, Καναδάς 200€. Φρειδερίκη Φατούρου, Γαλάτσι 50€, Ἀθηνά Κωνσταντοπούλου, Καλαμάτα 50€ εἰς μνήμην Γεωργίου Ζερβοῦ.

Ὁ «Ο.Τ.» εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς ἀγαπητούς μας δωρητὰς καὶ εὔχεται, ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃ αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος κλῆρος καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων -καρποῦ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, στοχεύοντας ὄχι πιὰ στὴν ἀνασύσταση τῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ στὴ δημιουργία ἑνὸς μικροῦ ἀνεξάρτητου κράτους, στὸ ὁποῖο θὰ "στριμωχνόταν" κυριολεκτικὰ (πρβλ.τὸ 1922) τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Αὐτὸ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ Ρωμαίϊκη Οἰκουμένη στὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἰσοδυναμοῦσε μὲ θάψιμο τῆς Ρωμηοσύνης. Ἔτσι ὁ ἀγώνας τοῦ '21 ἐντάχθηκε στὰ σχέδια τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴν αὐτοκρατορία τῆς Ρωμανίας.

Θὰ εἶναι ἐπανάσταση τῶν Ἑλλήνων τοῦ «Ἑλλαδικοῦ Θέματος» ὄχι μόνο ἐναντίον τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῆς Ρωμαίϊκης Ἐθναρχίας, ὡς συνέχειας τῆς "Ρωμαίκῆς Βασιλείας" τῶν "Βυζαντινῶν". Τὸ πραξικοπηματικὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (1833) εἶναι ἡ ἁπτὴ ἐπιβεβαίωση αὐτῶν τῶν ξενόφερτων προσανατολισμῶν.

Ἡ συμμετοχή, συνεπῶς, τοῦ Ράσου -καὶ μάλιστα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου- στὸν Ἀγῶνα ὑπῆρξε δεῖγμα ὑψηλῆς αὐθυπερβάσεως καὶ αὐτοθυσίας, ἀφοῦ ἦταν πιὰ φανερό, ὅτι ὁ Ἀγώνας εἶχε σαφῶς ἀντιρωμαίϊκο καὶ ἀντιεθναρχικὸ χαρακτήρα, στρεφόμενο καὶ κατὰ τοῦ Πατριάρχου, ὡς Ἐθνάρχου τῶν Ρωμηῶν. Ἡ συμμετοχὴ δὲ αὐτὴ ὁμολογεῖται ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὴν ἔζησαν σ'ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγώνα καὶ ἦταν σὲ θέση νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσουν.

"Πλησίον εἰς τὸν Ἱερέα -ἔλεγε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης- ἦτον ὁ λαϊκός, καθήμενοι εἰς ἕνα σκαμνί, Πατριάρχης καὶ τζομπάνης, ναύτης καὶ γραμματισμένος, ἰατροί, κλεφτοκαπεταναῖοι, προεστοὶ καὶ ἔμποροι".

Ὁ ἱστορικὸς τοῦ 19ου αἰώνα Χρ.Βυζάντιος σημειώνει: "Προύχοντες, κληρικοί, ἁρματολοὶ καὶ κλέφται, λόγιοι καὶ πλούσιοι, συνεφώνησαν ἢ μᾶλλον συνώμοσαν καὶ παραχρῆμα ἐπαναστάτησαν κατὰ τῆς τουρκικῆς δυναστείας".

Ὁ ἐθνικὸς ἱστορικός μας Κ.Παπαρρηγόπουλος ὁμολογεῖ: "...Ὁσαδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν τὰ ἁμαρτήματα πολλῶν ἐκ τῶν Πατριαρχῶν, οὐδείς ὅμως ἐξ αὐτῶν, οὐδείς ὠλίσθησεν περὶ τὴν ἀκριβῆ τοῦ πατρίου δόγματος καὶ τῶν ὑπάτων ἐθνικῶν συμφερόντων τήρησιν".

Ἀνάλογα ἀποτιμοῦν τὴ στάση τοῦ Ράσου στὴν Ἐπανάσταση ὁ Δ. Κόκκινος, ὁ Δ.Φωτιάδης, ὁ Σπ. Μαρινάτος, ὁ Ἰ. Συκουτρῆς, ὁ Κ. Βοβολίνης, ὁ Ν. Τωμαδάκης, ὁ Ἀπ. Βακαλόπουλος κ.ἄ.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ ἐπικριτὲς τοῦ Κλήρου, καὶ τῶν Ἀρχιερέων, ποὺ ἀμφισβητοῦν ἢ καὶ ἀρνοῦνται τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολη συμμετοχή τους στὸν Ἀγώνα. Τέτοιες θέσεις ἔχουν κατὰ καιροὺς ὑποστηρίξει ὁ Γ. Κορδάτος (ἱστορικὸς μαρξιστής), ὁ Γ. Σκαρίμπας (λογοτέχνης μαρξιστής, ἀλλ' ὄχι ἱστορικός), ὁ Μάριος Πλωρίτης (φιλόλογος κριτικός, ἀλλ' ὄχι ἱστορικός), ὁ Γ. Καρανικόλας (δημοσιογράφος, ὄχι ἱστορικὸς) κ.ἄ. Οἱ θέσεις αὐτὲς ἐπαναλαμβάνονται στερεότυπα ἀπὸ ἄλλους λιγότερο σημαντικοὺς καὶ ἄσχετους μὲ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα.

Τὸ τραγικὰ ἀπελπιστικὸ ὅμως εἶναι, ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς παλαιότερες τοποθετήσεις ἔχουν πιὰ ξεπερασθεῖ καὶ στὸ χῶρο τῆς μαρξιστικῆς ἱστορικῆς Σχολῆς, ὁπότε οἱ ὑποστηρικτές τους ἀποδεικνύονται "παλαιομοδίτες" στὸ χῶρο τοῦ ἱστορικοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ. Νεώτεροι μαρξιστὲς ἱστορικοί, ἔχουν ἀποκηρύξει τὴν ἑρμηνευτικὴ μέθοδο τοῦ Γ.Κορδάτου καὶ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ προοπτική του.

Ἡ ἐπικρατοῦσα στὸ χῶρο τῆς μαρξιστικῆς σκέψης σήμερα θέση εἶναι, ὅτι ἡ Ἐπανάσταση τοῦ '21 εἶναι ἐθνικοαπελευθερωτική, μὲ κοινωνικὸ περιεχόμενο, ἀλλὰ μία, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος οἱ πιὸ ἑτερόκλητες δυνάμεις, κάθε μία μὲ τὶς δικές της προϋποθέσεις καὶ στοχοθεσία. Δὲν ἔχει ἐκλείψει ὅμως τελείως ἡ ἰδεολογικὴ προσέγγιση, ποὺ ἀναιρεῖ κάθε δυνατότητα ἱστορικῆς-ἐπιστημονικῆς κατανοήσεως καὶ ἑρμηνείας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπισημότερα θύματα τῆς παρατεινόμενης αὐτῆς ἰδεολογικῆς ἀδιαλλαξίας εἶναι ὁ Μέγας Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τοῦ Ἀγώνα, Ἅγιος Γρηγόριος Ε'.

Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νὰ ἀρνηθεῖ, ὅτι ὁ ἀφορισμὸς ἦταν πράξη ἀνάγκης καὶ "στάχτη στὰ μάτια τοῦ Σουλτάνου"; (Νικοπόλεως Μελέτιος). Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἄμεσα θιγομένου ἀπὸ τὸν ἀφορισμό, Ἀλ.Ὑψηλάντη: "Ὁ Πατριάρχης -ἔχει γράψει- βιαζόμενος ὑπὸ τῆς Πόρτας, σᾶς στέλλει ἀφοριστικὰ καὶ Ἐξάρχους, παρακινώντας σας νὰ ἑνωθῆτε μὲ τὴν Πόρταν. Ἐσεῖς ὅμως νὰ τὰ θεωρῆτε αὐτὰ ὡς ἄκυρα, καθότι γίνονται μὲ βίαν καὶ δυναστείαν καὶ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Πατριάρχου". Ὁ πρῶτος Πατριάρχης τῆς Ρωμηοσύνης ἐκτελέσθηκε ὡς "προδότης" τοῦ Σουλτάνου καὶ ὄχι τῶν Ρωμηῶν. Καὶ εὔλογα, ἀφοῦ τυπικὰ ἦταν ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Σουλτάνο ἀξιωματοῦχος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐνῷ δὲ ὁ ἀφορισμὸς δὲν εἶχε καμιὰ ἀρνητικὴ ἀπήχηση στὸν Ἐθνικὸ Ἀγώνα, ἀφοῦ ἦταν γνωστὴ ἡ προέλευσή του, τὸ "σχοινὶ τοῦ Πατριάρχη" ἀνέπτυξε μιὰν εὐεργετικὴ δυναμική, διότι ἔγινε κινητήρια δύναμη στὸ ἀγωνιζόμενο Ἔθνος.

Ἡ ἰδεολογικοποιημένη ἑρμηνεία δὲν ἀφήνει ὅμως ἄθικτους καὶ τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς. Θέλοντας νὰ μειώσουν τὴ διακεκριμένη συμμετοχὴ ἀρχιερέων, ὅπως λ.χ. ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἢ ὁ Σαλώνων Ἠσαΐας, μιλοῦν γιὰ "ἑκατοντάδες ἀρχιερέων" (Σκαρίμπας), ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ὁποίων (δῆθεν) ἀπέσχε καὶ ὑπονόμευσε τὸν Ἀγώνα. Ἔχουν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα;

Οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δὲν ξεπερνοῦσαν τοὺς 200, στὶς 171 συνολικὰ ἐπαρχίες του. Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτὸς περιλαμβάνει καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν ἄλλων ρωμαίϊκων Πατριαρχείων, ποὺ ἦταν στὰ ὅρια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Σπ.Τρικούπης, Θ. Φαρμακίδης κ.ἄ. δέχονται τὸν ἀριθμὸ 180, οἱ δὲ τιτουλάριοι Ἀρχιερεῖς δὲν ὑπερέβαιναν τοὺς 20. Ποιὰ ἦταν, λοιπόν, ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν τῶν Ἀρχιερέων στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία;

Ἀπὸ τὸ 1818 μυήθησαν στὴν Φ. Ε. ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου, κάτι ποὺ ἀναγκάζεται νὰ τὸ παραδεχθεῖ ὁ «ἀγαθότερος» Σκαρίμπας: "Ἡ Φ. Ε. [...] στὸ κόλπο εἶχε μυήσει ὅλους σχεδὸν τοὺς Παλαιοελλαδίτες κοτσαμπάσηδες καὶ προπαντὸς τοὺς δεσποτάδες". Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὡς Ρωμηοὶ οἱ ἡγέτες τῆς Φιλικῆς γνώριζαν τὴν ἐπιρροὴ τῶν Ἀρχιερέων στὸ λαό. Μέσα στὰ ἔτη 1818-21 ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀρχιερεῖς ἔγιναν μέλη τῆς Φιλικῆς. Μαρτυρίες ἀδιαμφισβήτητες καλύπτουν 81 περιπτώσεις. Γιὰ ἕνα ἀριθμὸ ἀπουσιάζουν μαρτυρίες, χωρὶς ὅμως νὰ μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθεῖ, ὅτι δὲν εἶχαν μυηθεῖ καὶ ἐκεῖνοι. Ἀπουσιάζει ὅμως καὶ κάθε μαρτυρία γιὰ προβολὴ ἀρνήσεως ἢ γιὰ ὑπονόμευση τοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρείας. Οἱ περισσότεροι ἱστορικοὶ δέχονται, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ὑπῆρξαν ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Φιλικῆς καὶ ὁ κύριος παράγων τοῦ ἔργου της λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ κύρους τους στὸν Λαό. Ἂν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐξ ἄλλου δὲν περιέβαλλαν μὲ τὴν ἀγάπη τους τὸ ἔργο τῆς Φιλικῆς, πολλὰ πράγματα μποροῦσαν νὰ ἀνατραποῦν. Μία ἀναφορά, τέλος, στὴν ποσοστιαία σύνθεση τῆς Φιλικῆς δίνει τὰ στοιχεῖα: Κληρικοὶ 9,5%, Ἀγρότες 6% καὶ Πρόκριτοι 11,7%.

Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρονται ἐπώνυμα στὶς πηγὲς 73 ἀρχιερεῖς, ποὺ ἔλαβαν ἐνεργὸ μέρος στὸν Ἀγώνα. Σαρανταδύο Ἀρχιερεῖς ὑπέστησαν ταπεινώσεις, ἐξευτελισμούς, φυλακίσεις, διώξεις κάθε εἴδους, βασανιστήρια, ἐξορίες κ.λπ. Δύο Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες (Γρηγόριος Ε', Κύριλλος ΣΤ') καὶ 45 Ἀρχιερεῖς (Μητροπολίτες) ἐκτελέσθηκαν ἢ ἔπεσαν σὲ μάχες. Κατὰ τὸν Γάλλο Πρόξενο Πουκεβὶλ οἱ κληρικοὶ-θύματα τοῦ Ἀγώνα ἀνέρχονται συνολικὰ σὲ 6.000.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ "ἐξ ἀντιθέτου" ἐπιχείρημα. Ἡ μαρτυρία τῶν Τούρκων Ἱστορικῶν γιὰ τὴ δράση τοῦ ἑλληνορθοδόξου Κλήρου στὸν Ἀγώνα τοῦ '21. Ἔτσι, ὁ Μώραλη Μελὶκ Μπέη δέχεται ὅτι "τὸν λαὸν (τῆς Πελοποννήσου) ὑπεκίνησαν οἱ ἔχοντες συμφέροντα καὶ σχέσεις μετὰ τούτων, οἱ ἔμποροι, οἱ πρόκριτοι, καὶ κυρίως οἱ Μητροπολῖται καὶ γενικῶς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν κλῆρον, δηλαδὴ οι πραγματικοὶ ἡγέται τοῦ Ἔθνους". Ὁ δὲ Ζανὶ Ζαντὲ σημειώνει: "Τὰ σχέδια ἐτηροῦντο μυστικὰ μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου, τῶν Μητροπολιτῶν, τῶν Παπάδων, τῶν Δημογερόντων".

* * *

Διά νὰ κλείσουμε τὸ θέμα αὐτό, θὰ προσθέσουμε, ὅτι ἐνίοτε τὸν 19ο αἰώνα ἐγείρονταν ἀντιδράσεις ὄχι γιὰ τὴν μὴ συμμετοχὴ τῶν Κληρικῶν μας στὸν ἀπελευθερωτικὸ Ἀγώνα, ἀλλὰ ἀντίθετα γιὰ τὴ συμμετοχή τους σ' αὐτόν. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Κεφαλλονίτη κοσμοκαλόγηρου καὶ ἡσυχαστῆ Κοσμᾶ Φλαμιάτου (1786- 1852). Κατὰ τὸν Φλαμιάτο ἡ Ἀγγλία ἐκμεταλλεύθηκε τὸν Ἀγώνα τοῦ '21. Μὲ τὴν ἐμπλοκὴ τοῦ Κλήρου σ' αὐτὸν ἐπεδίωξε "ἵνα διεγείρῃ τὴν παγκόσμιον, εἰ δυνατόν, περιφρόνησιν, μῖσος, ἀποστροφὴν καὶ συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Κλήρου, τόσον τὴν ἐκ τῶν Ἀρχῶν, ὅσον καὶ τὴν ἐκ τοῦ λαοῦ. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκίνησεν ἐμμέσως εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ εἰσηχθησαν ἐν αὐτῷ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, πολλοὶ Ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Κλήρου τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐφάνησάν τινες ἐξ αὐτῶν ὁπλοφοροῦντες εἰς τὸ στάδιον τοῦ κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν πολέμου, φαινόμενον ὅλως μοναδικόν, ἀλλόκοτον καὶ ἀποτρόπαιον, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν...".

Δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ὀρθότητα ἢ ὄχι τῶν κρίσεων τοῦ Φλαμιάτου, ποὺ ἔχει τὸ δικό του πρίσμα θεωρήσεως.

Τὸ σκανδαλιστικὸ γιὰ ἡσυχαστὲς σὰν τὸν Φλαμιάτο εἶναι ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κλήρου στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις ("ὁπλοφορία") καὶ σὲ μία συνωμοτικὴ Ἑταιρεία, ὅπως ἡ Φιλική. Τὴν τελευταία θεωρεῖ κατευθυνόμενη "ἐμμέσως" ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Μᾶλλον, συνεπῶς, αὐτὸ προσκρούει στὴ συνείδησή του, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἐπανάσταση ἐξυπηρετοῦσε τοὺς σκοποὺς τῆς Δύσεως. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς, πιστεύουμε, ἔγκειται ἡ ἀντίθεσή του! Ὅτι ὁ Κλῆρος τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐξυπηρέτησε σκοποὺς ἀλλοτρίους καὶ ὄχι τὰ ὄνειρα τῆς Ρωμηοσύνης. Ὁ Φλαμιάτος γράφει στὴ δεκαετία τοῦ 1840, ὅταν πολλὰ πιὰ ἔχουν ἀποσαφηνισθεῖ. Σημαντικὸ ὅμως εἶναι, ὅτι **θεωρεῖ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, σ' ἀντίθεση μὲ τοὺς σημερινοὺς ἐπικριτές του.** Γιὰ τοὺς παραδοσιακοὺς ὀρθοδόξους ὅμως αὐτὸ ἦταν τὸ σκάνδαλο καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο. Ὁ Γενάρχης τῆς Ρωμηοσύνης νὰ ὑποθάλπει κινήσεις, ποὺ στρέφονταν ἐναντίον της... Γι' αὐτὸ μιλήσαμε παραπάνω γιὰ "θυσία" καὶ "αὐθυπέρβαση" τοῦ Ράσου. Ἡ ἐθναρχικὴ πολιτικὴ ἐγκαταλείφθηκε γιὰ χάρη τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. **Ἡ Ρωμαίικη Ἐθναρχία θυσιάσθηκε, ἑκούσια, γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος.** Ὁ Ὄθωνας στὰ 1833 θὰ πάρει γιὰ τοὺς Ἕλληνες, πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά, τὴ θέση τοῦ Ἐθνάρχη Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη. Ἡ ἀγανάκτηση τοῦ Φλαμιάτου ἐστιάζεται, ἀκριβῶς, στὴν ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπὸ τὶς αἰτιάσεις τῶν ἐπικριτῶν τοῦ Κλήρου. **Τὸ Ράσο θυσίασε τὰ πάντα γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀποκατάστασή της.**

* * *

Ὁ Ὀρθόδοξος Κλῆρος δὲν μπορεῖ νὰ μὴ συμμετάσχει στοὺς ἐθνικοὺς-ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες, διότι τὸ ἔργο του καὶ στὴν περίοδο τῆς εἰρήνης εἶναι ἀπελευθερωτικό. Ἀγώνας γιὰ τὴν καταξίωση τοῦ Ρωμηοῦ (τοῦ Ὀρθοδόξου), ὡς ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἐσωτερικῆς δουλείας, τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἐσωτερικὴ δὲ δουλεία κατὰ κύριο λόγο ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐξωτερική. Διότι δουλεία δὲν εἶναι, κυρίως, ἡ ἀναγκαστικὴ ὑποταγή, ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ ὑποταγὴ καὶ ταύτιση μὲ τὸν κατακτητή, ἡ νέκρωση τοῦ πνεύματος ἀντιστάσεως καὶ τοῦ ψυχικοῦ δυναμισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ πιστεύουμε, ὅτι ἡ σημαντικότερη προσφορὰ τοῦ Ράσου στὸ Ἔθνος μας δὲν ἦταν τόσο ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κλήρου στὶς ἔνοπλες ἐξεγέρσεις καὶ συγκρούσεις, ὅσο ἡ συμβολὴ τοῦ Ράσου στὴ συντήρηση τοῦ ἑλληνορθοδόξου φρονήματος τοῦ Γένους καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν ἐλευθερία. Χωρὶς αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει Εἰκοσιένα.

* (Βλ. τὴν μελέτη τοῦ π. Γ. Μεταλληνοῦ, Τὸ '21 καὶ οἱ Συντελεστές του, στὸ βιβλίο του: Ἑλληνισμὸς Μαχόμενος, «ΤΗΝΟΣ», Ἀθήνα 1995, σ. 41-68, ὅπου ἡ βιβλιογραφία καὶ παραπομπές).

Ἀδρανεῖς εἰς τήν δρομολογουμένην...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀνταποκριθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῶν φίλων ἑταίρων μας.

Μακαριώτατε,

Πρίν ἀπό τριάντα χρόνια ἄρχισε ἡ ἐνημέρωση καί ὁ πνευματικός ἀγώνας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατά τῆς ΚτΠ μέ ἄριστα ἀποτελέσματα μέχρι σήμερα. Ἔχουν ἐρευνηθεῖ ὅλες οἱ παράμετροι τῆς ΚτΠ καί τό γενικό συμπέρασμα εἶναι ὅτι δ**έν εἶναι μιά ἁπλή πιστωτική κάρτα ἤ ταυτότητα, ἀλλά εἶναι ἐργαλεῖο παρακολούθησης τοῦ πολίτη καί ἔνταξής του στό παγκόσμιο κράτος τῆς Νέας Ἐποχῆς**.

Εὐσεβάστως καταθέτουμε πρός ἐνημέρωσή Σας ἀναλυτική ἔρευνα τοῦ κ. **Στάθη Ἀδαμόπουλου**, οἰκονομολόγου καί εἰδικοῦ Συμβούλου μας στά ὡς ἄνω θέματα.

Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι τόσο ἀχόρταγη καί αἱμοχαρής, πού θέλει ὄχι μόνο τήν οἰκονομική ἐξαθλίωση τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά νά ἔχει στό χέρι της ἅπαντα τά δεδομένα του, γιά νά τόν διαφεντεύει βάναυσα καί νά τόν ἀπειλεῖ ὄχι μόνο γενικά καί ἀόριστα μέ τούς βαρύτατους νόμους, ἀλλά καί ἄμεσα καί ἀτομικά μέσῳ ἀνάγνωσης τοῦ προσωπικοῦ προφίλ πού μέ τήν ἀφθονία τῶν δεδομένων του θά ἐνημερώνει τούς ἄρχοντες τῆς Νέας Ἐποχῆς. Προβλεπόμενες καί ἀπρόβλεπτες θά εἶναι οἱ συνέπειες στόν ἀπείθαρχο, κατ' αὐτούς, στά κελεύσματα καί πιστεύματά τους, λαό μας.

Μακαριώτατε,

Ὄχι μόνο ἡ ταπεινότητά μας καί οἱ ἐν Χριστῷ συνεργάτες μας ἀσχολήθηκαν καθηκόντως μέ τό πρόβλημα τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη, ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι φορεῖς, τόσο φίλα προσκείμενοι πρός τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή, ὅσο καί πλεῖστοι ἄλλοι (π.χ. ΙΝΚΑ μέ ἑκατό χιλιάδες μέλη), πού βλέπουν τό θέμα καθαρά ἀπό κοινωνικῆς καί ἀνθρωπιστικῆς καί διοικητικῆς πλευρᾶς, ἔχουν διατυπώσει ἐντονότατες ἀντιδράσεις, λόγῳ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ χαρακτῆρα τῆς ΚτΠ.

Γιατί τώρα ὀλιγωρώντας καί ἐφησυχάζοντας νά ἐγκλωβιστοῦμε στήν ἐπερχόμενη τυραννία της;

Στό διαδίκτυο, στό «Ὀρθόδοξο Παρατηρητήριο», ἔχουν συγκεντρωθεῖ πάνω ἀπό ἑκατό χιλιάδες (100.000) ὑπογραφές πολιτῶν πού ἀρνοῦνται νά παραλάβουν τήν ΚτΠ.

Ἰδιαιτέρως, στίς 5-5-2011 ἡ Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέ ἀνακοίνωσή της εἶχε δηλώσει τήν ἀντίθεσή της στή θέσπιση τῆς ΚτΠ.

Ἐξαιρετικά ὅμως εἶναι ὅσα ἀναφέρει γιά τήν Κάρτα στό ἰδιόχειρο κείμενό του **«Τά σημεῖα τῶν καιρῶν»** ὁ ἐσχάτως ἁγιοκατατaχθείς ἅγιος Παΐσιος, μέ κορυφαία ἐπισήμανση τό δυσώνυμο ἀριθμό **666**, κωδικό τοῦ ἀντιχρίστου, τόν ὁποῖο ἀπαραιτήτως δέν θά πρέπει νά παραλάβουμε, οὔτε μέσῳ τῆς ΚτΠ, οὔτε φυσικά ὡς χάραγμα οἱασδήποτε μορφῆς στό χέρι μας ἤ στό μέτωπό μας. Αὐτά καί κατά τόν ἅγιο Παΐσιο ἀναμένονται κατά τούς ἐσχάτους χρόνους, σύμφωνα μέ τήν Ἀποκάλυψη τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Ταπεινῶς φρονοῦμε καί ταπεινῶς παρακαλοῦμε νά λάβετε ὑπ' ὄψιν Σας τίς πολλές φωνές, ἔγκριτες ἤ ἁπλοϊκότερες τοῦ λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος κατάφερε τήν τελευταία τριακονταετία νά ματαιώσει τίς βουλήσεις ὅλων τῶν προηγηθέντων συνεργατῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Θά εἶναι τραγικό μετά ἀπό τόση ἔρευνα καί εὐλογημένο πνευματικό ἀγώνα, νά παραδοθοῦμε ἄνετα καί ἀδιαμαρτύρητα στίς πολιτικές σκοπιμότητες τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία θά καταγράψει μέ μελανά χρώματα τήν ὀλιγωρία μας καί τήν ἀδράνειά μας στό θέμα αὐτό τῆς ὑποχρεωτικῆς πολιτογραφήσεώς μας στό παγκόσμιο κράτος τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ἡ ὑποχρεωτική ἤ μή, ἡ ἑκούσια ἤ μή πολιτογράφησή μας σ' αὐτό τό παγκόσμιο ἀντίχριστο κράτος, θά εἶναι ἄνευ συνεπειῶν γιά τήν αἰώνια σωτηρία μας καί μακαρία ἔνταξή μας στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν;

Θά ἀφήσουμε τούς πιστούς μας, ἔστω τούς πένητες, νά διακυβεύσουν τήν ἐλευθερία τους ἤ ἀκόμα καί τή σωτηρία τους γιά ἑκατό Εὐρώ τρόφιμα καί ἑκατόν πενήντα ἐπιδότηση ἐνοικίου... καί ὅλοι μας, ὡς ἕν Σῶμα Χριστοῦ, νά διακινδυνεύσουμε τήν αἰώνια ἐν Χριστῷ ζωή μας;

Ἡ πόρνη αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ Ἰωάννη Τάτση, Θεολόγου

Ο ΑΓΙΟΣ Γρηγόριος Νύσσης στὸ λόγο του «Εἰς τὴν ἑαυτοῦ χειροτονίαν πρὸς Εὐάγριον περὶ θεότητος» ἐπισημαίνει τὰ λανθασμένα στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας τῶν αἱρετικῶν Πνευματομάχων. Προχωρεῖ ὅμως καὶ σὲ μία περιγραφὴ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο πολιτεύονται οἱ αἱρετικοὶ αὐτοὶ περιγράφοντας τὴ στάση τους ἀπέναντι στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Παραλληλίζει τοὺς αἱρετικοὺς μὲ τὸν ἄσωτο υἱὸ τῆς παραβολῆς καὶ τοὺς ἐλέγχει, γιατί καταβίβασαν τὸ ὑψηλὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος στὰ ταπεινὰ νοήματα τῶν χοίρων καὶ ξόδεψαν τὸν δογματικὸ πλοῦτο τῆς Ἐκκλησίας στὶς πόρνες τῆς αἵρεσης. Καὶ ὁλοκληρώνει τὸν παραλληλισμὸ λέγοντας ὅτι «πόρνη ἐστὶν ἡ αἵρεσις ταῖς ἠπατημέναις ἡδοναῖς γοητεύουσα».

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ ἁγίου γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πολιτεύονται οἱ αἱρετικοί, πολέμιοι τῆς θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὰ χαρακτηριστικά τους προσιδιάζουν πλήρως σὲ ἐκεῖνα τῶν σύγχρονων ἐκπροσώπων τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Προβάλλουν τοὺς κοινοὺς Πατέρες, λέει γιὰ τοὺς Πνευματομάχους ὁ ἅγιος, ἀλλὰ δὲν δέχονται τὴν κληρονομιὰ ἀπὸ αὐτούς. Συμμαχοῦν μὲ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ φέρονται ἐχθρικὰ σέ μᾶς, μπαίνοντας κατὰ κάποιο τρόπο ἀνάμεσα σέ μᾶς καὶ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ εἶναι καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο καὶ μαζὶ κανένα, οὔτε τὴν ὀρθὴ πίστη ὁμολογοῦν, ἀλλὰ καὶ αἱρετικοὶ ἀρνοῦνται νὰ ὀνομάζονται. Ἔχουν ἀναλάβει ἐξίσου πόλεμο κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ κατὰ τοῦ ψεύδους, γέρνουν εὔκολα σὰν ἕνα δέντρο χωρὶς ρίζες μία ἀπὸ δῶ καὶ μία ἀπὸ ἐκεῖ ἀνάλογα μὲ τὸν ἄνεμο.

Πράγματι. Οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστὲς αὐτοπροβάλλονται ὡς συνεχιστὲς τῶν Πατέρων, δὲν ἐπιθυμοῦν ὅμως τὴν ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τῶν πατερικῶν διδαχῶν, ἀλλὰ σχεδιάζουν μεταπατερικὲς ἀναθεωρήσεις ζητημάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Συμμαχοῦν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντες, συναντῶνται καὶ συμπροσεύχονται μαζί τους καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπειλοῦν τοὺς πιστούς τῆς Ἐκκλησίας τους ποὺ τολμοῦν νὰ ἐλέγξουν τὴν τακτική τους. Ἀρνοῦνται νὰ ὀνομάσουν τὸν Οἰκουμενισμὸ αἵρεση ἀλλὰ μὲ εὐκολία καταπατοῦν τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὶς προβλέψεις τους γιὰ τὶς συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικούς. Ἁγιοκατατάσσουν ἀντιοικουμενιστὲς πατέρες ὅπως τοὺς ἁγίους Ἰουστῖνο Πόποβιτς καὶ Παΐσιο τὸν Ἁγιορείτη, ἀλλὰ δὲν υἱοθετοῦν τὴ διδασκαλία καὶ τὴν πράξη τῶν ἁγίων αὐτῶν. Εἶναι πραγματικὰ ὡς δέντρα χωρὶς ρίζες, εὔκολα κλίνοντες πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, τὴ μία φορὰ διαβεβαιώνοντες ὅτι δὲν προδίδουν τίποτε ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴν ἄλλη συναγελαζόμενοι μὲ τοὺς αἱρετικοὺς «ἀδελφούς» τους.

Δυστυχῶς μικρὲς ἐλπίδες πνευματικῆς ἀνάνηψης ὑπάρχουν γιὰ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἰσχύει καὶ γιὰ ἐκείνους αὐτὸ ποὺ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀναφέρει ὡς γνώρισμα τῶν ἀμετανόητων Πνευματομάχων. Ἔχει σκληρύνει ἡ καρδιά τους καὶ ἀντιστέκεται. Γι' αὐτὸ ἀδυνατοῦν νὰ βροῦν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν πατρικὴ ἑστία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν – Πρωθυπουργός: Δὲν θὰ θιγοῦν τὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνημέρωσε τὴν 13ην Μαρτίου τὰ μέλη τῆς ΔΙΣ δι' ὅσα διημείφθησαν κατὰ τὸ δεῖπνον ποὺ παρέθεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸν πρωθυπουργόν. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἱστοσελὶς romfea.gr τῆς 14ης Μαρτίου 2015:

«Τὰ ὅσα συζήτησε μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ στὸ δεῖπνο ποὺ εἶχαν στὴν Ἀρχιεπισκοπή, ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Σύμφωνα μὲ ἀποκλειστικὲς πληροφορίες τῆς Romfea.gr, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐνημέρωσε χθὲς τὰ μέλη τῆς ΔΙΣ γιὰ τὰ ὅσα διημείφθησαν ἀνάμεσα στὸν ἴδιο καὶ τὸν Πρωθυπουργὸ Ἀλέξη Τσίπρα τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα στὸ δεῖπνο ποὺ εἶχαν στὴν Ἀρχιεπισκοπή. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέλυσε στοὺς ἀρχιερεῖς τὰ ὅσα συζήτησε μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ γιὰ τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ἐξήγησε στοὺς συνοδικοὺς πῶς ἔλαβε διαβεβαιώσεις τόσο ἀπὸ τὸν κ. Τσίπρα ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, ποὺ συνάντησε (ὑπουργὸ Παιδείας, ἀναπληρωτὴ ὑπουργὸ Οἰκονομικῶν κ.ἄ.) πὼς δὲν πρόκειται νὰ θιγοῦν τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει μέχρι σήμερα ἡ Ἐκκλησία (μισθοδοσία κλήρου, φορολόγηση περιουσίας κ.λπ.) καὶ πὼς τυχὸν διαφορὲς ποὺ θὰ προκύψουν θὰ συζητηθοῦν στὴν κοινὴ ἐπιτροπὴ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας».

Ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν

Τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν ἀναμένεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Ἀπρίλιον ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν τοῦ οἰκείου μητροπολίτου κ. Θεολόγου. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος προγραμματίζει νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν διὰ πέντε ἡμέρας, μὲ ἀφορμὴν τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικήτα, κατὰ τὴν ὁποίαν πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος ἱ. ναὸς τῆς πόλεως. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θὰ φθάσῃ εἰς τὰς Σέρρας τὴν Παρασκευὴν 17 Ἀπριλίου καὶ θὰ ἀναχωρήσῃ τὴν Τρίτην 21 Ἀπριλίου. Ἡ προηγουμένη ἐπίσκεψις τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τὰς Σέρρας ἦτο σχεδὸν τρία χρόνια πρίν, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2012. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶχεν ἀποδεχθῆ τότε πρόσκλησιν τοῦ μητροπολίτου Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου καὶ ἐνεκαινίασε τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ἱ. ναοῦ εἰς τὴν ἱ. μονὴν Ἀρκαλοχωρίου.

Σεβ. Ἠλείας: Ἡ ἑκάστοτε πολιτικὴ ἡγεσία «μᾶς ἐμπαίζει»

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας τοῦ ἱστοτόπου romfea.gr 16ης Μαρτίου:

«Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν πολύωρη συνεδρίαση τοῦ Περιφερειακοῦ Συμβουλίου παρακολούθησε ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἠλείας κ. Γερμανὸς καὶ ἄκουσε σὲ μεγάλη ὑπομονή, εἶναι ἀλήθεια, τοὺς ὁμιλητές.

Καὶ ὅταν κλήθηκε νὰ τοποθετηθεῖ θυμήθηκε ὅτι ἦταν στὰ ἴδια ἕδρανα, ὅταν ὁ κ. Χρυσοχοΐδης ἀνακοίνωνε τὴν δημοπράτηση τῆς Πατρῶν –Πύργου.

Ἀναρωτήθηκε γιατί ἄλλα ἀποφασίζονται, ὅταν εἶναι οἱ μὲν στὴν κυβέρνηση καὶ οἱ δὲ στὴν ἀντιπολίτευση καὶ ὅταν οἱ τῆς ἀντιπολιτευσης γίνουν κυβέρνηση, ἀλλάζουν οἱ ρόλοι καὶ οἱ θέσεις ποὺ εἶχαν πρίν.

Κι αὐτὰ γιὰ νὰ καταλήξει ὅτι ἡ ἑκάστοτε πολιτικὴ ἡγεσία «μᾶς ἐμπαίζει», ἐνῶ κάλεσε τοὺς φορεῖς νὰ μὴ δεχθοῦν ἐκπρόσωπο τῆς κυβέρνησης τὴν 25η Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ σὲ καμία ἐθνικὴ καὶ τοπικὴ ἑορτὴ καὶ τοὺς πολίτες νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κομματικὲς ἐκδηλώσεις…».

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Σύρου καὶ Δημητριάδος εἰς ἐκδήλωσιν Παπικῶν

Ἡ συνύπαρξις τῶν Μητροπολιτῶν Σύρου καὶ Δημητριάδος μὲ ἑτεροδόξους εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστή· ὅμως παρατηροῦμεν μὲ ἀνησυχίαν ὅτι αἱ συναντήσεις μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐντείνονται καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος μὲ κάθε πρόφασιν. Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σύρου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 16ην Μαρτίου:

«Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β' παρέστη ἀπόψε στὴν Ἑορταστικὴ Ἐκδήλωση τῆς "Κίνησης Καθολικῶν Ἐπιστημόνων καὶ Διανοουμένων Ἑλλάδος", στὴν Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Προέδρου της, διακεκριμένου Ὀρθοπεδικοῦ ἰατροῦ κ. Στέφ. Προβελέγγιου, μὲ κεντρικὸ θέμα " Ὁ Ἐπίσκοπος στὶς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες". Ἐκ μέρους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ὁμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος μὲ θεολογικὸ καὶ πατερικὸ λόγο τεκμηρίωσε τὴ θέση τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὡς σημείου ἔκφρασης τῆς ἑνότητας καὶ ὡς προεξάρχοντος τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως. Ἐκ μέρους τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας ὁμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις ΡΚαθολικῶν κ. Σεβαστιανός, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὴν πρωταρχικὴ διακονία τοῦ Ἐπισκόπου, στὸ ἔργο τῆς Κατηχήσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀσκήσεως ποιμαντικῆς μερίμνης. Ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Εὐαγγελικῶν, αἰδέσιμος κ. Πέτρος μίλησε γιὰ τὴν Πρεσβυτερικὴ ἀντίληψη περὶ τοῦ τρόπου διοικήσεως τῆς Εὐαγγελικῆς Κοινότητας. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἐκδηλώσεως τιμήθηκαν μὲ ἀναμνηστικὰ δῶρα οἱ Σεβασμιώτατοι πρώην Ἐπίσκοποι τῶν ἐν Ἀθήναις ΡΚαθολικῶν κ. Νικόλαος καὶ Σύρου κ. Φραγκίσκος, οἱ ὁποῖοι καὶ εὐχαρίστησαν γιὰ τὴν προσγενομένη πρὸς αὐτοὺς τιμή, καθὼς καὶ τὸ μέλος τῆς Κίνησης, Δικηγόρος κ. Γασπαράκης, μὲ τιμητικὴ πλακέτα, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του. Στὴν Ἐκδήλωση παρέστησαν μεταξὺ ἄλλων ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Συριανῶν κ. Δημ. Βαφίας, ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀριστ. Πανώτης, Κληρικοί, Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ πολλοὶ πιστοί».

ΕΠΙ ΤΗι ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ

Ἱερὰ Σύνοδος: Ὑψηλαὶ αἱ προσδοκίαι ἀπὸ τοὺς ἱεροσπουδαστάς

Τὸ Σάββατον 14 Μαρτίου 2015 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον μήνυμα πρὸς τοὺς ἱεροσπουδαστὰς μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἑβδομάδος τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων:

«Ἀγαπητά μας παιδιά,

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑβδομάδας τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων, ἡ ὁποία εἶναι οὐσιαστικὰ ἀφιερωμένη σὲ σᾶς, ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πνευματικῶν σας Πατέρων, πρὸς σᾶς, τοὺς Ἱεροσπουδαστές, στοὺς ὁποίους προσβλέπει μὲ προσδοκίες τὸ σύνολο τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Σ' αὐτὸν τὸν εὐλογημένο χρόνο τῶν σπουδῶν σας θέλουμε νὰ σταθοῦμε κοντά σας καὶ νὰ σᾶς συντροφεύσουμε ὡς ποιμαίνουσα Ἐκκλησία μὲ τὴν δική μας προσευχὴ καὶ ἀγάπη καὶ νὰ σᾶς μεταγγίσουμε τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχικά, ὁ Χριστός, ἀγαπητά μας παιδιά, ἐπέλεξε τοὺς Ἀποστόλους, δίδοντάς τους τὴν Ἐντολὴ νὰ διδάσκουν τὸ Εὐαγγέλιό Του, νὰ βαπτίζουν καὶ νὰ θεραπεύουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων ἀναδείχθηκαν μεγάλοι ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, ποὺ ἀνταποκρίθηκαν στὴν κλήση τοῦ Κυρίου μας: «Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. δ', 19).

Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται οἱ μεγάλες μορφὲς τῶν οἰκουμενικῶν διδασκάλων, τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους, τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ὅλως ἰδιαιτέρως ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ὁ ὁποῖος τόσο μόχθησε γιὰ τὴν ἱερατικὴ ἐκπαίδευση ὡς διδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Ἱερατικῆς Σχολῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας, συνεχίζοντας αὐτὴ τὴν παράδοση, καλεῖ τὰ τέκνα Της «ἐκ τοῦ κόσμου», γιὰ νὰ διακονήσουν τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο. Τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ «Κλήση», τιμᾶ ἰδιαίτερα τοὺς προσερχομένους στὴν Ἱερωσύνη, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Πατέρας ἐπιλέγει, «καλεῖ» ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες νέους, τοὺς ὑποψηφίους Διακόνους καὶ οἰκονόμους τῶν μυστηρίων του.

Σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ προσωπικῆς τοῦ καθενὸς κρίσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, φαίνεται πολὺ περισσότερο παράξενο στοὺς πολλούς, πῶς ἕνας νέος θέτει σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ γίνει Ἱερεύς.

Ἄλλωστε, πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχετε ἀκούσει τὸ ἐρώτημα: «Τί θὲς σύ, νέος ἄνθρωπος καὶ μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση ποὺ διέπει τὴν κοινωνία μας, νὰ γίνεις παπάς;». Ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ Ἱερωσύνη ἀμφισβητεῖται καὶ πολεμεῖται ἀπὸ ἕνα κόσμο ποὺ ὑπολόγιζε καὶ ὑπολογίζει ἀκόμα καὶ σήμερα στὶς ὑλικὲς ἀξίες καὶ ποὺ δὲν θέλει νὰ ἔχει πνευματικὲς ἀναζητήσεις καὶ προοπτικές.

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Ἐπιθυμοῦμε τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο νὰ σᾶς μαγνητίζει, ἕως ὅτου φθάσει ἡ εὐλογημένη ἡμέρα, ὅπου τὸ χέρι τοῦ Ἐπισκόπου θὰ σᾶς ὁδηγήσει στὸ «ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος».

Πατρικὰ σᾶς παρακαλοῦμε, τὸν χρόνο τῶν σπουδῶν σας καὶ τῆς προετοιμασίας σας νὰ τὸν ἀφιερώνετε στὴν προσευχή, στὴν οὐσιαστικὴ μελέτη, στὴ συστηματικὴ καλλιέργεια τῆς ἱερατικῆς σας κλήσεως.

Ἐπιθυμοῦμε ἐπίσης νὰ συγχαροῦμε καὶ νὰ ἐκφράσουμε εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς καθηγητές σας, γιὰ τὴν θετική τους συμβολὴ στὴν κατάρτισή σας καὶ στὴν προετοιμασία σας γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ.

Οἱ προσωπικοί τους κόποι, ἡ δική τους πίστη καὶ διάθεση γιὰ τὴν διακονία τόσο τῆς δικῆς σας ἐπιστημονικῆς κατάρτισης ὅσο καὶ τῆς καλλιέργειας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ ἤθους, ἀποτελοῦν παράγοντες καθοριστικούς, γιὰ τοὺς ὁποίους τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμά.

Εὐχαριστοῦμε βεβαίως πρωτίστως τὸν Πανάγαθο Θεό, διότι σεῖς ὅλοι ἀποτελεῖτε γιὰ τὶς παλαιότερες καὶ νεώτερες γενιές, καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τόσο τὴν καύχηση ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὸν κόσμο, ὅσο καὶ τὴν προσδοκία ὅτι θὰ πραγματοποιήσετε μεγάλα «κατὰ Θεὸν» πνευματικὰ ἐπιτεύγματα καὶ θὰ ἀναδειχθεῖτε σκεύη ἄξια τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, πρὸς δόξαν Θεοῦ, μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρηγορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

* * *

Μὲ τὸ παρὸν ἔνθερμον μήνυμα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πράγματι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπεμπλεκόμενοι ἐκ τῶν δικτύων τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὁ ὁποῖος θέλγει πάντας διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ἥσσονος προσπαθείας, εἰς παράδοσιν τῶν ἑαυτῶν των εἰς τὴν πνευματικὴν ἁλιείαν, ἡ ὁποία οὐ φείδεται κόπου καὶ βασάνων, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀπαιτεῖ πλήρη καὶ καθ'ὁλοκληρίαν ἀφοσίωσιν.

Ὀρθῶς ἐπισημαίνεται μὲν ὅτι ἡ Ἱερωσύνη πολεμεῖται, δὲν ὑπογραμμίζεται, ὅμως ποῖος εἶναι ὁ πραγματικὸς ἐχθρός. Ποῖος ὁ ἀληθὴς ὑπονομευτὴς κλήσεως πρὸς τὴν ἱερωσύνην; Ὁ τρυφηλὸς σύγχρονος τρόπος ζωῆς; Ὄχι καθὼς ὁ ἐπιλέγων σοβαρῶς τὴν ἱερωσύνην γνωρίζει καλῶς ὅτι ὁ βίος τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ ἐμφορεῖται ἀπὸ τὴν παρακαταθήκην εὐαγγελικὴν καὶ πατερικὴν αἰώνων. Καὶ δι'αὐτὸ ὅποιος συναντήσει ὑποψήφιον κληρικόν, ποὺ γνωρίζει τὶ σημαίνει «παραδοσιακός» ἱερωμένος θὰ ἀντιληφθῆ ἄνευ χρονικῆς καθυστερήσεως ὅτι διέπεται ἐκ μετριοφροσύνης, συνέσεως, ζήλου, αὐταπαρνήσεως καὶ πολλῶν ἄλλων ἐφοδίων ἀπαραιτήτων διὰ τὸ ὑψηλὸν λειτούργημα τοῦ ἱερέως.

Μήπως ἡ ἄρνησις ἐκμοντερνισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας; Τὸ ψευδοδίλλημα αὐτὸ ἔχει τεθῆ πολλάκις ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ἄλλοτε κατὰ τοὺς ὑποστηρικτὰς αὐτῆς τῆς θέσεως, ἀπαιτεῖται λειτουργικὴ μεταρρύθμισις, ἀγνοοῦντες ὅτι αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι τοιαῦται μᾶλλον προβλήματα προεκάλεσαν παρὰ ὠφέλειαν.

Ἄλλοτε ὑψώνουν τὰς φωνάς των διὰ κατάργησιν τῶν «πεπλατυσμένων κρασπέδων» τῶν ράσων, ἀγνοοῦντες ὅτι δὲν ἔχει ἀνευρεθῆ ἕως τῆς σήμερον παράδειγμα κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶν νὰ τελέσῃ μετ' αὐταπαρνήσεως τὴν διακονίαν του, εὑρέθη ἀντιμέτωπος μὲ τὸ ἔνδυμά του.

Ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν: Ποῖος ὁ ἐχθρός; Ἀπάντησις: ἡ ἰδία ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία! Προκλητικὴ ἡ διατύπωσις, προκλητικωτέρα ὅμως ἡ ἀλήθεια. Ἂς ἀναρωτηθῶμεν ἅπαντες, ἐὰν ἐπαρκῆ μία ἐγκύκλιος ἐπαναλαμβάνουσα σωστὰ ἀλλὰ γενικόλογα πράγματα διὰ τὴν παρότρυνσιν καὶ ἀναθέρμασιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἱεροσπουδαστῶν. Ἂς ἀναρρωτηθῶμεν ἐπίσης ἐὰν μᾶς ἱκανοποιῇ ἡ ἐνασχόλησις μὲ ἕνα τόσον καίριον θέμα μόνον κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν ἱερατικῶν κλήσεων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος σωστὰ ἔλαβε πρὸ ἐτῶν τὴν ἀπόφασιν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ φλέγον ζήτημα ἀναδείξεως νέων κληρικῶν ἔστω καὶ ἂν δυστυχῶς ἔκτοτε ἔχει τεθῆ εἰς δευτέραν θέσιν εἰς τὴν συνείδησιν πολλῶν τὸ ζήτημα τῆς Ἱεραποστολῆς, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε κατὰ τὸ πρῶτον διάστημα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς μεγαλυτέραν ἔμφασιν. Προφανῶς διαβλέπουσα ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τὸ ἀναδυόμενον πρόβλημα τῆς αὐξήσεως τῶν ὑπὸ γήρανσιν κληρικῶν της ἐκινήθη πρὸς αὐτὴν τὴν λύσιν. Ὡστόσο ἡ θέσπισις εἰδικῆς ἑβδομάδος ὡδήγησεν εἰς ἀκούσιον λήθην τὴν ὑποχρέωσιν καθ' ὅλον τὸ ἔτος νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τοὺς ὑποψηφίους κληρικοὺς καὶ ὄχι μίαν φορὰν δίκην ἐπετείου.

Δι' αὐτὸ προτιμώτερον καὶ λυσιτελὲς θὰ ἦτο, ἐὰν τὸ μήνυμα ἀπευθύνετο πρὸς τοὺς πνευματικοὺς πατέρας, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν χειραγωγοὶ τῶν σπουδαστῶν αὐτῶν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωήν. Οἱ μεγάλοι ἄξιοι κληρικοὶ συνήθως ὑπῆρξαν μαθηταὶ ἐμπείρων πρεσβυτέρων μυστῶν τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ τὸ νὰ ἀσχολούμεθα καθ' ὅλον τὸ ἔτος συνεπάγεται μίαν τεραστίαν ὑποχρέωσιν, ἡ ὁποία δὲν τυχγάνει ἄλλη παρὰ ἐκείνη τῆς ἀναβαθμίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀσφαλῶς εἴμεθε γνῶσται τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ τῶν ἐπιταγῶν τῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ταῦτα πάντα ἐπηρεάζουν τὰ θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ εἴμεθα γνῶσται, ζητοῦμεν αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία μας νὰ κάμῃ τὴν διαφοράν. Δὲν εἶναι δυνατὸν τὰ πάντα νὰ εὑρίσκωνται ὑποτεταγμένα ὑπὸ τὴν Φραγκικὴν ἀντίληψιν τοῦ «δὲν ὑπάρχει φράγκον». Ἐπιθυμοῦμεν λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου ἢ λογιστὰς κερδοφόρου ἑταιρείας; Ἂν ἐπιθυμοῦμεν κεκλημένους εἰς τὴν ὑψίστην διακονίαν τότε ὀφείλομεν νὰ ἀνυψώσωμεν αὐτοὺς τουλάχιστον ἐκπαιδευτικῶς, νὰ τοὺς παρέχωμεν τὴν καλυτέραν δυνατὴν γνῶσιν, νὰ τοὺς κάμνωμεν μετόχους τῶν προβληματισμῶν τῶν καιρῶν μας.

Πῶς δύναται νὰ σταθῇ σήμερον κληρικὸς μὲ μετρίαν ἂν ὄχι κάτω τοῦ μετρίου μόρφωσιν ἐντὸς μιᾶς κοινωνίας μὲ τοὺς ὑψηλοτέρους δείκτας ἀποφοίτων τριτοβαθμίας ἐκπαιδεύσεως; Ἂς μὴ βιασθῇ κανεὶς νὰ ἀντιτάξῃ τὸ ἐπαρκὲς τῆς ἁγιότητος, διότι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν εἶναι αὐτονόητος καὶ ἰσόβιος, ἀλλὰ ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι αἱ περισσότεραι μεγάλαι ἐκκλησιαστικαὶ μορφαὶ ἦσαν πολυμαθεῖς, εὐρυμαθεῖς καὶ κατὰ πάντα ἄριστα πεπαιδευμένοι. Νὰ ἀρχίσῃ λοιπὸν ἕνας σοβαρὸς διάλογος γύρω ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχουν φωναὶ ποὺ ζητοῦν λογιστὰς καὶ ὄχι λειτουργούς. Πολλοὶ θεωροῦν τὴν ἱερωσύνην ὡς ἀξίωμα, ὡς τιμητικὴν διάκρισιν, μὲ τὸ ὁποῖον διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁ ἑκάστοτε χειροτονῶν τιμᾷ διὰ τῆς ἱερωσύνης τὸν προσερχόμενον καὶ ἐκεῖνος ἀποδέχεται τὴν τιμήν. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψις, ἐκτιμήσεως καὶ ἀποτιμήσεως ἑνὸς χαρίσματος θυσιαστικοῦ ποὺ ἀποτελεῖ δωρεὰν καὶ ὄχι ἀξίωμα ποὺ καλεῖ εἰς αὐταπάρνησιν, θὰ πρέπῃ νὰ ἀποτελῇ πρόταγμα τῆς διδασκαλίας εἰς τοὺς ἱεροσπουδαστάς. Ἀλλιῶς ἀντὶ νὰ τοὺς «μαγνητίζῃ» τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον, θὰ τοὺς θέλγει ὁ κόσμος.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον τὸ γεγονὸς ὅτι προσφάτως ἀνεφάνησαν εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν κλάδον προγράμματα ἐκμαθήσεως ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Τὴν Ἐκκλησίαν τὴν διοικεῖ ὁ Χριστὸς ἢ ὁ μάνατζερ; Ποίαν ἰδέαν περὶ ἱερωσύνης καλλιεργοῦμεν; Αὐτὴν ποὺ καλλιεργοῦμεν αὐτὴ θὰ δώσῃ καὶ τοὺς ἀναλόγους καρποὺς καὶ εὐτυχῶς εἶναι ἀνέξοδος καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἐνταχθῇ εἰς κανένα προϋπολογισμόν.

Ἁγιοπνευματικὸν ἦθος καλεῖται νὰ παρέχῃ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις, καὶ ὄχι μόνον νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν κρίσιν τῶν σπουδαστῶν ἡ ἄσκησις τῆς προσευχῆς καὶ ἄλλων τινῶν ὡς νὰ ἀποτελοῦν ἀτομικὸν ζήτημα τοῦ καθενός. Ὀφείλει ἡ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία νὰ διαπιστώνῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἱκανότητα τοῦ κηρύττειν, τοῦ ἐργάζεσθαι, καὶ συνεργάζεσθαι τοῦ ὀρθοπραττεῖν κ.ἄ. τοῦ μέλλοντος ἱερέως καὶ ὄχι μόνον νὰ ἀρκοῦν τὰ τυπικὰ προσόντα ἑνὸς ἀπολυτηρίου ἢ πτυχίου.

ΤΟΝΙΖΕΙ ΕΙΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ ΤΗΣ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

«Ἀνάγκη νὰ συμπροσευχηθῶμεν ὁ φιλάνθρωπος Κύριος νὰ διαφυλάξῃ ἀλωβήτους τοὺς ἀδελφούς μας τῆς Ἐγγύς Ἀνατολῆς»

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 16ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς δεινῶς δοκιμαζομένους ἀδελφούς μας εἰς τὰ ἱστορικὰ ἐδάφη τῆς Ἐγγύς Ἀνατολῆς.

Ἀκολουθεῖ τὸ πλήρης ἀνακοινωθέν:

«Ἐδῶ καὶ καιρό παρακολουθοῦμε μέ πόνο ψυχῆς μία ἀνείπωτη τραγωδία νά ἐκτυλίσσεται στόν χῶρο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἀνόσιες, εἰδεχθεῖς βιαιότητες, ἀφορμώμενες ἀπό θρησκευτικό φανατισμό καί κοινή βαρβαρότητα, διαπράττονται εἰς βάρος κληρικῶν καί πιστῶν ἀδελφῶν μας. Τά ἱστορικά καί σεβάσμια γιά τόν Χριστιανισμό ἐδάφη τῆς Ἐγγύς Ἀνατολῆς μεταβλήθηκαν σέ ἐμπόλεμη καί ἔκρυθμη περιοχή, ἀφιλόξενη γιά τούς ἴδιους της τούς κατοίκους.

Ἀποτελεῖ τραγική διαπίστωση τό γεγονός ὅτι ὅλες αὐτές οἱ ἀναταραχές, ἡ αἱματοχυσία καί οἱ ἀπάνθρωπες βιαιότητες μέ στόχο χριστιανούς ἀδελφούς μας ἐκτυλίσσονται σέ ἱστορικές ἑστίες τοῦ Χριστιανισμοῦ, σέ ἱερούς τόπους τῆς Ἐκκλησίας πού μᾶς παρέδωσαν τό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ καί ἀνέθρεψαν πλῆθος Ἁγίων καί Πατέρων, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ ἱερός Χρυσόστομος καί ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ μνήμη τῆς ὁποίας σήμερα πανευλαβῶς ἑορτάζεται. Πρόκειται γιά τραγωδία βαθύτατη, τῆς ὁποίας δυστυχῶς ἀκόμη δέν γνωρίζουμε τήν κατάληξη.

Ἡ Μέση Ἀνατολή ἔχει τό παγκόσμιο προνόμιο νά φιλοξενεῖ στά ἐδάφη της τήν εἰρηνική συνύπαρξη τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν ἐπί αἰῶνες. Ἐάν ἐκλείψει αὐτή ἡ μοναδική ἰσορροπία μεταξύ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ, τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι ὀλέθριο.

Οἱ θηριωδίες πού διαπράττονται εἰς βάρος ἀνθρώπων καί ἱστορικῶν ἱερῶν σεβασμάτων, τά ὁποῖα βεβηλώνονται καί καταστρέφονται ὑπό τό νέφος τῶν ἐνόπλων συρράξεων, ἀφορμῶνται ἀπό θρησκευτικό φανατισμό. 1700 ἔτη μετά τήν ἔκδοση τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νά διώκονται γιά τήν πίστη καί τή θρησκευτική τους συνείδηση.

Δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξοικειωθεῖ κανείς μέ αὐτές τίς βάναυσες εἰκόνες τοῦ Ἅδου, οὔτε καί μέ τό γεγονός ὅτι θρησκεῖες γίνονται ἕρμαια τοῦ φανατισμοῦ καί τῆς τρομοκρατίας, μέσα προβολῆς τῆς βίας καί προσχήματα προκλήσεως πολέμων, καταστροφῆς, διωγμῶν, ὑποτιμήσεως καί εὐτελισμοῦ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι μας ἀγωνιοῦμε βαθιά γιά τίς τύχες τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διαμαρτυρηθήκαμε Συνοδικῶς καί ἀπευθύναμε ἔκκληση πρός τή διεθνή κοινότητα, τόν Ὀργανισμό Ἡνωμένων Ἐθνῶν καί τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, ἐκφράζοντας τήν ἀνησυχία μας γιά τίς ἐπαπειλούμενες τύχες ἀπαχθέντων κληρικῶν καί χριστιανῶν προσφύγων. Εἴμαστε μαζί τους ἀδελφοί καί συνοδοιπόροι στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συναισθανόμενη τήν τραγικότητα καί τή βαρύτητα αὐτῆς τῆς κατάστασης πού ἀγγίζει ὅλους μας, ἀπεφάσισε νά κηρυχθεῖ ἡ Ἕκτη Ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν Ἑβδομάδα προσευχῆς ὑπέρ τῶν διωκομένων Χριστιανῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Συμφώνως πρός τήν ἴδια Συνοδική Ἀπόφαση, στό τέλος τῆς σημερινῆς Θείας Λειτουργίας τῆς Ε' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, θά τελεσθεῖ ἐπιμνημόσυνη δέηση ὑπέρ τῶν μαρτυρικῶς τελειωθέντων Χριστιανῶν, θυμάτων τοῦ πολέμου καί τῶν βιαιοτήτων στίς προαναφερθεῖσες χειμαζόμενες περιοχές.

Εἶναι ἀνάγκη νά προβληματιστοῦμε ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ, νά στρέψουμε τή σκέψη μας πρός τό ἀπάνθρωπο πρόσωπο τῆς βίας, νά ἑνώσουμε τίς φωνές μας καί νά συμπροσευχηθοῦμε ὁ παντοδύναμος καί πανοικτίρμων φιλάνθρωπος Θεός νά ἀναπαύσει τίς ψυχές τῶν ἀθώων ἐν χώρᾳ ζώντων καί νά διαφυλάξει ἀλώβητους τούς ἀδελφούς μας πού ὑποφέρουν καί δοκιμάζονται.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος, † Ὁ Σταγῶν καί Μετεώρων Σεραφείμ, † Ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος, † Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος, † Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν Ἀλέξιος, † Ὁ Καρπενησίου Νικόλαος, † Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος, † Ὁ Λήμνου καί Ἁγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος, † Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου Δημήτριος, † Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας Παντελεήμων, † Ὁ Διδυμοτείχου, Ὀρεστιάδος καί Σουφλίου Δαμασκηνός, † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης Ἀνδρέας, † Ὁ Ξάνθης καί Περιθεωρίου Παντελεήμων, Ὁ Ἀρχιγραμματεύς † Ὁ Μεθώνης Κλήμης.

Γέρων π. Νεκτάριος Βιτάλης: Νὰ σταυρωθῶμεν διὰ τὸν Χριστόν

Ὁ σεβαστὸς γέρων Νεκτάριος Βιτάλης εἰς ὁμιλίαν του ἐτόνισε τὸν πνευματικὸν τρόπον, διὰ νὰ προσεγγίσωμεν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ ὁμιλία ἀνεκοινώθησαν τὴν 14ην Μαρτίου 2015 τὰ ἑξῆς:

«Σὲ χίλια καὶ πλέον ἄτομα μίλησε τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα 14 Μαρτίου 2015 στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Βύρωνα, ἐξ ἀφορμῆς τῆς παραμονῆς τοῦ Τιμίου Ξύλου (ἀπὸ 8-21 Μαρτίου) ἀπὸ τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ Γέροντας Νεκτάριος Βιτάλης.

Χαρακτηριστικὰ ὁ Γέροντας εἶπε: "Πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ σταυρωθοῦμε γι' αὐτόν! Πῶς; Μὲ τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Μὲ τὸ νὰ θυσιάσουμε τὸν ἑαυτό μας, τὰ πάθη μας, τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε πάνω στὸ Σταυρό. Σήμερα βρισκόμαστε σ' αὐτὸν τὸν ὄμορφο Ἱερὸ Ναὸ καὶ κοιτάζουμε αὐτὸ ποὺ ἀπὸ τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων μᾶς ἦρθε καὶ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ Τίμιο Ξύλο ποὺ ἐπάνω του ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμα του καὶ τὸν ἱδρῶτα του καὶ ἀκούμπησε τὸ Ἅγιο σῶμα Του. Ἂς δοξάσουμε τὸ Θεὸ γι' αὐτὴ Του τὴν εὐεργεσία!"».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Οὐγγαρίας εἰς τὸ Φανάριον

Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐγγαρίας, κ. Janos Ader ἐπεσκέφθη τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον καὶ συνεζήτησε μετ'αὐτοῦ ἐπαρκῶς διὰ διάφορα ζητήματα. Ὡς ἀναφέρει ἀνάρτησις τῆς 14ης Μαρτίου 2015 τοῦ Fanarion. Blogspot.gr:

«Κατά τήν συνομιλίαν ὁ Παναγιώτατος ἐπλαισιώνετο ὑπό τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Βαρθολομαίου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, καί Τριτεύοντος κ. Νήφωνος. Ἡ συνάντησις μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν διήρκεσε μίαν ὥραν, καθ' ἥν ἐγένετο συζήτησις περί τῶν σχέσεων μεταξύ τοῦ κράτους τῆς Οὐγγαρίας καί τῶν ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκομένων ὀρθοδόξων πιστῶν, ὡς καί περί τῶν διεθνῶν προσπαθειῶν διά τήν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, θέμα μέ τό ὁποῖον ὁ κ. Πρόεδρος ἀσχολεῖται ἀπό ἐτῶν.

Σημειωτέον, ὅτι κατά τό παρελθόν ἔτος ὁ Πρόεδρος Ader εἶχε δεχθῆ λίαν τιμητικῶς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην ὅτε Οὗτος ἐπεσκέφθη τήν Βουδαπέστην διά νά ὑπογράψῃ μετά τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Οὐγγαρίας ἐπίσημον διμερῆ Συμφωνίαν διά τήν θέσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἰδιαιτέρως τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ».

Ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη»

Τὴν 16ην Μαρτίου ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀναπληρωτὴν Ὑπουργὸν Διοικητικῆς Μεταρρυθμίσεως κ. Γεώργιον Κατρούγκαλον διὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη».

Κατωτέρω τὸ πλῆρες κείμενον τῆς Ἐπιστολῆς, ἀναρτηθεῖσα εἰς τὸ ἱστολόγιον «ΑΚΤΙΝΕΣ».

«Καρυαὶ τῇ 3ῃ/16ῃ Μαρτίου 2015

Ἐξοχώτατον
Ἀναπληρωτὴν Ὑπουργὸν
Διοικητικῆς Μεταρρυθμίσεως
κύριον Γεώργιον Κατρούγκαλον
Λεωφ. Βασ. Σοφίας 15
106 74 Ἀθήνας

Ἐξοχώτατε κύριε Ὑπουργέ,

Διά τοῦ παρόντος ἱεροκοινοσφραγίστου ἡμῶν γράμματος ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων Σας.

Πληροφορηθέντες τὴν πρόθεσιν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ὑλοποίησιν τῆς ἠλεκτρονικῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη», μὲ διακηρυσσόμενον στόχον τὴν πάταξιν τῆς γραφειοκρατίας καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς κρίσεως, ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν διά τὸν ἀπειλούμενον ἔλεγχον εὐαίσθητων προσωπικῶν δεδομένων καὶ τὴν δυνατότητα παραβιάσεως καὶ προσβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἠλεκτρονικὴ «Κάρτα τοῦ Πολίτη» ὑποβαθμίζει τὴν προσωπικότητα τῶν πολιτῶν μὲ τὴν ταύτισίν των μὲ ἕνα ἀριθμὸν τοῦ συστήματος διακυβερνήσεως καὶ οὐσιαστικῶς προσβάλλει τὴν θεόσδοτον ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, εὐχόμενοι τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ σκέπην τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ ἐλπίζοντες ὅτι ἡ ἔντιμος Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ ἀναθεώρησῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη», διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω».

Θρησκευτικόν ὅρκον ἔδωσεν ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Χώρας, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁρκιζόμενος εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῇ παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν συνοδικῶν ἱεραρχῶν.

Συμφώνως πρὸς τὸ δημοσίευμα τῆς 13ης Μαρτίου 2015 τῆς romfea.gr:

«Ὁρκίστηκε ἐνώπιον τῆς Ὁλομέλειας τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος, ποὺ ἐμφανίστηκε συγκινημένος. Τὴν ἔναρξη τῆς συνεδρίασης κήρυξε ὁ πρῶτος ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἀλέξης Μητρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀνέγνωσε τὴν προσφώνηση ποὺ εἶχε κάνει ἡ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Ζωὴ Κωνσταντοπούλου καὶ τὴν ἀντιφώνηση τοῦ ἐκλεγέντος Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Προκόπη Παυλόπουλου, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὴν παροῦσα Βουλή, δηλαδὴ στὶς 18 Φεβρουαρίου 2015. Στὶς 18.15 ὁ Β' ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἰωάννης Μπαλάφας συνόδευσε στὴν αἴθουσα τῆς Ὁλομέλειας τοῦ Κοινοβουλίου τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμο καὶ τοὺς συνοδικοὺς ἱεράρχες. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος διάβασε τὸν ὅρκο, ποὺ ὁρίζει τὸ ἄρθρο 33 τοῦ Συντάγματος, τὸν ὁποῖο ἐπανέλαβε στὴ συνέχεια ὁ κ. Παυλόπουλος συγκινημένος μὲ τὸ χέρι του στὸ Εὐαγγέλιο. Ἀμέσως μετὰ τὸν ὅρκο οἱ βουλευτὲς ἀναφώνησαν «ἄξιος». «Ὁρκίζομαι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ὁμοούσιας καὶ Ἀδιαίρετης Τριάδας νὰ φυλάσσω τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, νὰ μεριμνῶ γιὰ τὴν πιστή τους τήρηση, νὰ ὑπερασπίζω τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας, νὰ προστατεύω τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἐλευθερίες τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ὑπηρετῶ τὸ γενικὸ συμφέρον καὶ τὴν πρόοδο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ», ὁρκίστηκε ὁ κ. Παυλόπουλος».

Σύσφιξις σχέσεων Ἀντιοχείας - Μόσχας

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἀπέστειλεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν διὰ τὴν φιλοξενίαν του πρὸς τὸν Πατριάρχην τῆς Μόσχας. Ἡ ἐγκάρδιος αὐτὴ ἐπικοινωνία πιθανῶς μελλοντικῶς νὰ διαδραματίσῃ ἰδιαίτερον ρόλον ἐν ὄψει τῆς προετοιμαζομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Τὸ ἱστολόγιο mospat εἰς δημοσιευσίν του τὴν 17ην Μαρτίου 2015 ἀναφέρει:

«Εὐχαριστίες γιὰ τὴν ἀδελφικὴ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ τὴν Ἀβραμιαία φιλοξενία κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐξέφρασε ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Ἰωάννης Ι' στὸ Γράμμα του πρὸς τὸν Ἁγιώτατο Πατριάρχη Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν Κύριλλο. Σπουδαῖο γεγονὸς στὰ πλαίσια τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀντιοχειανοῦ Προκαθημένου στὴ Μόσχα ἦταν ἡ ἀπονομὴ στὸν Μακαριώτατο κ. Ἰωάννη βραβείου τοῦ Διεθνοῦς Ἱδρύματος γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν. Τὸ Γράμμα τονίζει ὅτι ἡ γενομένη μεταξὺ 18 καὶ 22 Φεβρουαρίου 2015 ἐπίσκεψη ἀνανέωσε τὶς ἀνέκαθεν ἀδελφικὲς καὶ εἰλικρινεῖς σχέσεις, οἱ ὁποῖες διαμορφώθηκαν στὸ διάβα πολλῶν αἰώνων καὶ συνδέουν τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Μόσχας. Ἐκ μέρους τῆς κατὰ Ἀντιόχειαν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ λαοῦ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἰωάννης ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη του στὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία γιὰ τὴν ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια πρὸς τοὺς δοκιμαζόμενους ἀδελφοὺς στὴ Συρία καὶ ἐξαίρει τὶς προσπάθειες τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Κυρίλλου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς εἰρηνικῆς διευθέτησης τῆς κρίσεως στὴ Μέση Ἀνατολή. «Κατ' αὐτὲς τὶς εὐλογημένες ἡμέρες τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς δεόμεθα τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νὰ Σᾶς διαφυλάσσει καὶ νὰ εὐλογεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ λαό σας, νὰ ἀγκαλιάσει τὸν κόσμον ὁλόκληρον μὲ τὴν σπλαγχνική του ἀγάπη καὶ ἔλεος», ἀναφέρει τὸ Γράμμα».

Ρασο - νευρώσεις...

Οὐδὲν νεώτερον ἐπιχείρημα ἔχει προκύψει τελευταίως σχετικὰ μὲ τὸ πάλιν καὶ πολλάκις εἰς διαφόρους κύκλους ἀνακινούμενον ζήτημα τῆς ἀμφιέσεως τῶν κληρικῶν. Μάλιστα ἴσως ἠχήσῃ παράδοξον, ἀλλὰ θὰ συμφωνήσωμεν μὲ τὴν γνωστὴν ἄποψιν ὅτι «τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπά», καθὼς πολλὲς ἀπὸ τὶς χειροτονίες νεωτέρων κληρικῶν ἀποδεικνύουν ὅτι ὑπάρχουν ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἀσχολοῦνται μόνον μὲ τὴν ἀμφίεσιν των καὶ ὄχι μὲ τὸ καθῆκον των. Ἀληθεύει μὲν ὅτι ἡ ὁμοιομορφία τῆς ἐνδυμασίας τῶν κληρικῶν ἐπεβλήθη μόλις ἐπὶ Βαυαροκρατίας, ἀλλὰ ἡ ἱστορία δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ θεμέλιον ἀποφάνσεως τοῦ ὀρθοῦ ἢ ἐσφαλμένου, διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνήκει εἰς τό χρονοντούλαπον τῆς ἱστορίας ἀλλὰ εἰς τὴν ζῶσαν παράδοσιν. Ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ ἀναζητήσῃ κάποιον προβληματισμὸν περὶ τῆς περιβολῆς τῶν κληρικῶν ὀφείλει νὰ ἀναρωτηθῇ, ἐὰν τὸ ράσον λειτουργῇ σήμερον μὲ θετικὸν τρόπον ἢ ἀρνητικὸν εἰς σχέσιν πρὸς τὸ λειτούργημα τοῦ κληρικοῦ καὶ τότε φρονοῦμεν ὅτι θὰ ἀνακαλύψῃ πλεῖστα ὅσα θετικά. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐπιχείρημα τῶν νέων ποὺ δυσκολεύονται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἱερωσύνην παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς ἀντίστοιχα δημοσιευμένα κείμενα ποὺ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τὸ διαδίκτυον τῶν μακαριστῶν π. Χαρ. Βασιλοπούλου καὶ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου. Συγκεκριμένα εἰς τὸ βιβλίον «Ἄρθρα - Μελέται - Ἐπιστολαὶ» (σ. 217 - 218) τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου ἀναγράφονται τά ἑξῆς:

«Τὸ συνεχῶς δὲ προβαλλόμενον ἐπιχείρημα ὑπό τινων «εὐφυῶν», ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ ράσου θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων, ὁδηγοῦσα πλῆθος νέων θεολόγων εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου, εἶνε ἀνυπόστατον. Ὁ βίος τοῦ πραγματικοῦ Κληρικοῦ ἔχει τόσας θυσίας -εἶνε ὁλόκληρος μία συνεχὴς θυσία-, ὥστε ἡ περιβολὴ τοῦ ράσου εἶνε ἡ πλέον μικρὰ καὶ ἀσήμαντος. Πῶς λοιπὸν θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς μεγάλας θυσίας οἱ μηδὲ τὰς μικρὰς ἀποδεχόμενοι;...

Δέχονται λοιπόν, καταργουμένου χαριστικῶς δι' αὐτοὺς τοῦ ράσου, νὰ καταστῶσι μόνιμοι Ἐφημέριοι τῶν ἀγόνων περιοχῶν; Ἂν ναί, ἂς παρουσιασθῶσι καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὑρεθῶσιν δύο - τρεῖς Ἐπίσκοποι τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἀκόμη καὶ ἐκ τῶν ἄκρως παραδοσιακῶν, πρόθυμοι νὰ ἀναλάβωσι προσωπικῶς τὴν εὐθύνην μιᾶς τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, νὰ χειροτονήσωσι δηλαδὴ νέους θεολόγους ὡς ἄνευ ράσου Ἱερεῖς τῶν εἰρημένων χωρῶν. Ἀναμένομεν λοιπόν…».